Paul Sârbu
AMURG PĂGÂN
Coperta: Bedros Kesisian
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României: SÂRBU, PAUL
Amurg păgân/ Paul Sârbu Bucureşti: Tracus Arte, 2015 ISBN
www.tracusarte.ro Editura Tracus Arte
Bucureşti, str. Sava Henţia, nr. 2, sector 1
© 2015 Tracus Arte
Paul Sârbu
AMURG PĂGÂN
— Roman
— Lector de carte AXENIA HOGEA-CAPITOLUL I-PURIFICAREA PRIN FOC

În anul acela, pădurea a înflorit şi a renăscut mai devreme, din cenuşa albă a iernii.

E noaptea în care se sărbătoreşte zeul Mithra, cel adus din depărtări orientale şi plantat tainic într-o margine de lume a artacilor. Acum printre trilurile privighetorilor se mai aud şi sunete de cimpoaie, de tobe şi fluiere.

Pe stânca cioplită ca o vatră imensă fusese înălţat un uriaş foc de peste zece stânjeni, care trosnea ondulându-şi flăcările spiralate spre stele, şi care lumina pădurea cu arbori seculari şi tribul artacilor, din apropiere.

Flăcările acestui foc sacru răspândea prosperitate şi belşug în toate depărtările peste care strălucea în această noapte.

Fetele fuseseră împodobite cu straie migălite din scoarţă verde de copac şi purtau coroniţe de flori pe cap. Dintre toate, cea mai frumoasă era Nenufar, care avea o rochie însăilată măiestrit pentru această sărbătoare: numai din flori de salcâm, iar pe cap purta o coroniţă tot din flori de salcâm.

Celelalte fete aveau rochiile din scoarţă de frasin, stejar ori plop, tivite cu flori albe, din iasomie ori lămâiţă la poale ori la gulere, ori erau îmbrăcate cu ţesături de narcise, toporaşi, viorele. Dansau în jurul focului sacru

împreună cu ceilalţi băştinaşi din tribul lor sau veniţi din triburile învecinate în sunete de fluiere, cimpoaie şi tobe.

Cel care trudise din greu să aprindă focul viu, frecând două lemne uscate din stejar şi brad, fusese Bostes, cel mai iscusit vânător şi războinic al tribului. Pălălaia măreaţă întruchipa soarele ce încălzea pământul pentru coacerea recoltelor ori focul sexual al împreunării, sau focul spiritului, aprins din cuvintele magicianului tribului, Şarp, sau ale preotului Dapix. Dar mai erau şi alte forme de vipii: distrugătoare, ale secetei, foametei, invidiei, geloziei. Ori focul regenerator al morţii…

Iar rugul acestui ceremonial al zeului Mithra fusese aprins cu şapte esenţe de lemn aduse din pădure, pregătite din timp de tinerii tribului.

Marele foc ceremonial era un fel de oglindă magică uriaşă, un oracol în care fiecare vedea câte ceva. Preotul Dapix citea viitorul tribului, fetele îşi întrezăreau printre flăcări imaginea bărbaţilor cu care se vor mărita, magicianul Şarp primea poruncile şi sfaturile strămoşilor morţi care glăsuiau prin trosnetul flăcărilor, pe care numai el le înţelegea…

Pe o piatră încinsă se cocea o turtă mare din făină de orz. Aceasta, când se rumenea, era ruptă-n sute de bucăţele. Doar un singur dumicat era înnegrit de magicianul Şarp cu un tăciune, şi amestecat printre celelalte. Toţi veniră şi scoaseră la întâmplare dintr-un coş de răchită câte o firimitură, pe care o arătară în faţa focului sacru.

Era doar un joc al trecutului: cel care trăgea la sorţi bucăţica înnegrită era destinat pe vremuri sacrificiului prin ardere. Dar, noua tocmeală a tribului prevedea că, numai dacă este de acord, nenorocitul sau cel ce se considera norocos pe vremuri, va avea privilegiul de a fi adus jertfă pentru rodnicia recoltelor, înmulţirea animalelor şi a oamenilor.

De data asta soarta a făcut ca să ia cu propria mână bucăţica de turtă înnegrită îmblânzitorul de cai sălbatici, Harp.

Când fu întrebat de magician dacă doreşte să se jertfească pentru a urma un an roditor al tribului, acesta lăsă capul în jos. Ceilalţi îl bătură cu ciomege, după obicei, şi spuseră că timp de un an va fi alungat din cătun şi acoperit de ruşine. Va pleca în surghiun chiar acum şi va rătăci prin pădurea Arboria un an întreg, iar dacă va fi prins înăuntrul tribului, va fi sacrificat la sanctuarul de piatră de sub crengile Marelui Stejar Sacru, în faţa întregului trib. Harp încuviinţă tulburat şi abătut. Mai spuse că va continua să îmblânzească în pădure cai sălbatici pe care îi va aduce numai noaptea la marginea tribului, unde îi va prelua magicianul în nopţile cu lună plină, când el, fugarul, avea dreptul să se întâlnească cu acesta şi să-i ceară sfaturi de supravieţuire… Harp plecă, huiduit de toţi care aruncară cu pietre după el, acoperit de oprobriul celorlalţi, pentru că voia să-şi păstreze viaţa, în loc s-o dăruiască pentru prosperitatea tribului, cum fusese odinioară obiceiul strămoşesc, în timpuri străvechi…

Şarp, magicianul, îmbrăcat într-o mantie galbenă ce avea un disc din pietre de rubin pe piept reprezentând soarele şi focul vieţii în general, iar pe spate un semidisc din safir, întruchipând luna şi focul lăuntric, se adresează momâiei din paie, manechinului îmbrăcat în cârpe şi piei de animale, care trebuia ars în locul acelui laş, izgonit cu ruşine din trib:

— Tu, efigie din spice şi vrejuri, ce întruchipezi spiritul eroului nostru din trecut, care se jertfea pentru trib şi considera asta o mare onoare! Pe atunci oamenii aveau spiritul drept şi curajos, nu erau fără demnitate şi fricoşi ca azi! Pe atunci, ei se omorau cu bucurie şi ne aduceau bunăstarea şi bogăţia în mai toţi anii, iar noi, ceilalţi, le cinsteam memoria!…

De aceea, considerăm că prin aprinderea acestei momâi, vom trezi din nou, în noi toţi, durerea şi cinstea sacrificiilor de altă dată, durerea şi onoarea jertfei pentru neamul nostru.

Şi te invocăm pe tine, zeule Mithra, să încălzeşti pământul atâta cât trebuie ca să rodească recoltele, ci nu

să-l pârjolească seceta!…

Magicianul ridică glasul tunător şi sonor şi continuă ritualul:

— Acum îl cinstim pe cel mai vajnic vânător al tribului, Bostes, care a scos soarele din stejarul uscat pe care l-a frecat cu o altă bucată de lemn! El a dat drumul unei stele, ascunse în trunchiul acelui stejar şi a ivit un foc sălbatic, un foc viu, a desferecat o flacără sacră care arde acum în faţa noastră!

Iar Firida, fata pietrarului Izu, cea mai tânără femeie a tribului, a luat scânteia de la el şi a aprins rugul, aşa cum a înteţit şi focul în vatra colibei ei, aşa cum a scăpărat şi în inima ei focul iubirii ce va rodi în curând o nouă viaţă în tribul nostru!

Magicianul continuă:

— Pălălaie sacră, răsărită întru cinstirea zeului Mithra în noaptea aceasta sfântă, foc neînvins, foc biruitor, apără-ne şi arde vrăjile rele din trib, trimise asupra noastră de demoni sau de vrăjitorii altor triburi! arde bolile! goneşte duhurile rele din tribul nostru!…

Vâlvătaie sacră a zeului Mithra, mijeşte în fiecare dimineaţă soarele şi ajută-l să se ridice, să lumineze lumea!…

Vâltoare sacră a lui Mithra, aprinde acum inimile tinerilor tribului, ca să avem parte de multe căsătorii şi veselie la toamnă, când vor avea loc luptele pentru fetele de măritat ale tribului. Căci sub luna zeiţei Baset, când mustul va fierbe în butoaiele de stejar, se vor lega multe inimi!…

Făclie sacră a lui Mithra, aprinsă în seara asta, păzeşte-ne de puterea fulgerelor tale, de mistuirea incendiilor din trib!

Focule sacru, fii numai în ajutorul nostru, să ne pregătim hrana, să ne luminezi zilele vieţii seara, cu un crâmpei din lumina ta, în opaiţe!…

Iar marele foc solar să ne fertilizeze pământul, dar să nu-l pârjolească cu secetă!

Torţă sacră a lui Mithra, transformă-ne răul din

suflete în scrum şi cenuşă şi purifică-ne inimile, dar arde-i şi mistuie-i pe duşmanii noştri, care vor răul acestui trib!…

Spirit al învăpăierii sacre din noaptea asta, deşi nu-ţi mai sacrificăm un om sau mai mulţi, ca în trecut, deşi ardem doar o efigie de paie, noi te cinstim tot atât de mult şi te respectăm, spirit al focului, şi te rugăm să nu te mânii pentru aceste umile ofrande din astă noapte!

Anul acesta vom avea parte nu de sacrificarea rituală a taurului, ca în anii trecuţi, ci de o luptă între taur şi om, imitând lupta eroului mitic Mithra cu taurul întunericului. Taurul sacrificat înseamnă biruinţă asupra nopţii şi iernii, iar reînvierea întregii naturi şi înmulţirea tuturor animalelor, după cum bine ştiţi, au luat naştere din sângele sacru al acestui taur primordial!…

Şarp scoase din taşcă nişte păsări pe care le adusese pentru a fi oferite drept ofrande:

— Iată, noi îţi aducem mici animale de sacrificiu!… Magicianul aruncă în flăcările sacre o privighetoare şi două turturele vii!

Pălălaia le mistui de îndată, lăsând un miros de pene arse şi de carne prăjită, în chiotele exaltate şi dansurile focoase ale celor de faţă. Acesta era semnul ritual că magicianul îşi terminase vorbirea şi ceilalţi puteau să dea focului ofrandele pe care le aduseseră. În general, ca să li se îndeplinească dorinţele, oamenii aruncară în foc untdelemn, cereale, fructe uscate, seminţe, ierburi aromitoare care făceau mireasma plăcută în jur, pe care le dedicară spiritelor unor înaintaşi de seamă, care au fost ridicaţi după moarte la rang de zei… Astfel, unii cerură recolte bogate, alţii sănătate pentru ei sau pentru animalelor lor care erau trecute prin apropierea marelui foc sacru ca să se vindece de boli şi să se înmulţească, alţii cerură copii, dragoste şi chiar o minte mai pătrunzătoare şi mai luminată…

Femeile au mistuit în flăcările sacre păpuşi de pâine, fructe uscate ori grâne, cerând spiritului focului rodnicia pântecului lor ori orice altceva le trecea prin cap…

Îndrăgostiţii aruncau flori prin foc, unii spre alţii,

acest gest dezvăluind o anume intenţie. De aceea, râzând, Nenufar, ca în joacă, îi azvârli floarea-soarelui de la ureche lui Igu care, deşi se strădui să o prindă din flăcări, o scăpă jos, în jeratic. Fata se îmbufnă. Igu o culese dintre tăciuni arzându-şi degetele, dar floarea pârjolită pe margine arăta jalnic. Igu mai că nu plânse de tristeţe…

Unii ridicară prăjinile de care erau agăţate pisici vii şi şerpi, şi le pârpăliră la foc, încât acestea scoaseră mieunături drăceşti şi sâsâieli lugubre, înfiorătoare, spre veselia inumană a tribului care ţipa şi dansa sălbatic. Prin asta voiau să ardă vrăjitoarele despre care se credea că sunt întrupate în aceste animale considerate necurate.

Ca să aibă recoltă bună de peşti, cel mai destoinic pescar, Carp, slobozi un crap viu care începu să se zvârcolească şi să sară pe tăciuni, vioi, câteva clipe, până când ochii i s-au umflat, apoi a pocnit, şi s-a copt, după care s-a prefăcut în scrum.

Oierul Yen, a dat drept ofrandă focului un miel viu, care a behăit o singură dată blând, apoi ochii i s-au înroşit în cap şi a căzut. Când flăcările i-au cuprins blana cârlionţată, animalul s-a mai zvârcolit puţin, până s-a sufocat de fumul gros ce se ridica, apoi vipia l-a mistuit, răspândind un miros plăcut de carne arsă.

Mithra simboliză binele, soarele; taurul negrunoaptea şi Luna; răpunerea taurului înseamnă posedarea întunericului de lumină, înseamnă fecunditate.

În aceste vremuri sunt rari cei care se încumetă să se mai lupte cu taurul la ceremonialul focului! Dar cel care învinge taurul în luptă îşi câştigă, prin tradiţie, dreptul de a cuceri şi de a supune orice femeie a tribului!…

Această victorie îi dă prioritate la întrecerea pentru fetele de măritat care se ţine la Cornul abundenţei, la echinocţiul de toamnă, de ziua recoltelor! Conform cutumei tribului, niciunul dintre tineri nu se va încumeta să se înfrunte cu el, lăsându-l să aleagă pe cine va voi!…

Alături de stânca pe care a fost înălţat rugul sacru se afla o groapă circulară săpată în piatră, cu diametrul cam de zece paşi, în care se înfăptuia de obicei ritualul

sacrificării taurului.

Deodată mulţimea a fost cuprinsă de delir: toţi ţipau şi dansau şi-l aclamau pe Bostes.

Cel mai aşteptat moment al acestui ritual era lupta dintre Bostes, cel mai vajnic vânător, şi unul dintre taurii crescuţi anume pentru aceasta în grajdurile magicianului.

În general, taurul era ucis cu suliţele şi săgeţile sacre, de către oamenii magicianului, aflaţi deasupra gropii de sacrificare, iar cei de faţă se împărtăşeau din vitalitatea regeneratoare a acestuia, mânjindu-se pe faţă, pe mâini, pe tot trupul cu sângele acestuia, pentru a căpăta putere fizică dar şi sufletească şi pentru a se umple de vitalitatea creatoare şi fecundă a acestui animal teluric, despre care, spunea legenda din vechime, că din sângele scurs al acestuia au luat naştere toate plantele şi animalele de pe pământ.

Legenda spune că zeul solar, Mithra, născut în ziua solstiţiului de iarnă dintr-o stâncă, ar fi crescut puternic şi din ce în ce mai luminos şi ar fi răpus taurul primordial al întunericului, taur divin, din sângele, măduva şi sămânţa căruia toate s-au făcut…

De data aceasta taurul nu era ucis de suliţe de sus, ci însuşi marele războinic Bostes se cobora singur în groapa taurului! Avea o suliţă, un cuţit de piatră şi un topor tot din piatră. De acolo nu putea să iasă viu decât unul dintre ei!

Lupta era pe viaţă şi pe moarte!…

Dacă învingea Bostes, însemna că în acesta se întorsese spiritul zeului Mithra, străvechi erou al tribului ce întruchipa chiar Soarele.

Şi, până astăzi, Soarele nu a pierit!… Dacă Bostes va muri, el va rămâne doar un om care s-a sacrificat pentru trib! Nu va fi venerat pe viitor ca un zeu pământean!

Din groapa de piatră, acest sanctuar acoperit cu un grilaj de lemn, nu putea să iasă decât unul viu: Bostes sau taurul, care fornăia furios, amuşinând.

Buhaiul fusese împodobit cu trei ghirlande de flori în jurul gâtului şi purta pe frunte un diamant roşu prins în curele subţiri.

Taurul negru al nopţii trebuia să se lupte cu taurul alb al zilei!

Moartea se lupta cu viaţa!…

Diamantul roşu era trofeul învingătorului!

Taurul, pentru această luptă, fusese ţinut luni în şir şi îngrăşat în grajdurile lui Şarp, pregătit cu grijă pentru această ceremonie.

Bostes se antrenase cu îndârjire, luptându-se pe timp de noapte, în beznă, cu duşmanii din alte triburi, cu bouri, tauri ori urşi.

Taurul din sanctuar fornăia şi lovea cu copitele nerăbdător, agitându-se ca o furtună, scuturându-şi florile cu care era împodobit.

În ochi îi sclipiră fulgere. Mugi întărâtat, nervos din cauza focului care trosnea în apropiere şi a larmei oamenilor. Răsuflarea taurului părea arşiţă ieşită din focul sângelui său. Părea un element al naturii, focul subpământean, vulcan necontrolat care erupe. Doar raţiunea, doar spiritul îl mai putea ajuta pe Bostes şi, poate, trofeul pentru care lupta: fata pe care va avea dreptul s-o aleagă la toamnă. Căci, după obicei, nimeni nu va avea curajul să-l înfrunte, dacă scăpa cu viaţă din lupta aceasta. Ori taurul, ori Bostes vor fi daţi rugului din nouă esenţe, în noaptea asta!

Când coborî în groapa din sanctuar, pe o scară săpată în stâncă, Bostes, stând faţă-n faţă cu fiara, ştia, ca şi toţi ceilalţi, că moartea coborâse acolo. Ceafa groasă şi pieptul musculos al animalului, greutatea lui de cinci ori mai mare decât a lui Bostes, nu-l făcură mai puţin agil.

Părea cu neputinţă să câştige omul.

Înfuriat de trosnetele flăcărilor şi de ţipetele oamenilor, animalul îl fixă cu privirea pe Bostes, scoţând aburi pe nări, lovind cu copitele. Brusc se repezi înspre om cu coarnele. Vânătorul, nemişcat şi concentrat, cu braţul puternic, îi înfipse cu îndemânare o lance cu vârful de piatră în piept. Dar sălbăticiunea, dârză, ca şi când nimic nu se întâmplase, înaintă spre el ameninţătoare, fără să şovăie, fără să se clatine, dar mult mai fioroasă. Lancea de

lemn care rămăsese înfiptă în el împunse zidul de piatră, şi în acelaşi timp se împlântă şi mai adânc în trupul animalului, dar se şi frânse, rămânând doar ciotul cu vârful de piatră adânc pătruns în trupul fiarei. În timp ce animalul se năpusti înainte, omul, cu iuţeala fulgerului, îl trăsni în cap cu toporul de piatră care-i rămăsese înfipt în craniu, dar asta nu opri cu nimic iureşul care venea spre Bostes!

Acesta se feri ca să nu fie împuns şi zdrobit de zidul sanctuarului care se cutremură. Omul sări într-o parte şi scoase din perete o bucată de stâncă, ce era crăpată, şi, când taurul fu la un pas înaintea lui, îl izbi cu putere cu aceasta, încât tăişul toporului i se împlântă mai adânc în ţeastă, sfărmându-i-o. Bolovanul de stâncă îi rămase înfipt între coarne preţ de câteva clipe. În acest moment Bostes scoase cuţitul lui de piatră, lung şi şlefuit, ascuţit bine, cu două tăişuri şi-l împlântă cu dibăcie într-un loc anume ştiut dintre omoplaţii animalului, drept în inimă.

Fiara se opri străfulgerată, cu ochii holbaţi, mugind. Bostes întinse mâna şi smulse diamantul roşu din fruntea taurului. Acesta se scutură nervos, parcă trezindu-se din moarte. Acum îi căzu bucata de stâncă dintre coarne. Omul scoase cuţitul şi sângele animalului ţâşni, gâlgâind sacadat pe pieptul dar şi pe spatele taurului, înroşind sanctuarul. Fiara, îndârjită, înfruntând fără nicio teamă moartea, se întoarse iarăşi spre Bostes, cu ochii mari, înroşiţi, ieşiţi din orbite, vomitând valuri de sânge amestecat cu balele albe şi se repezi din nou spre om.

Bostes nu mai avea nicio armă, aşa că apucă taurul de coarne cu amândouă braţele, împingându-i gâtul cu genunchiul drept. Totuşi, cu o putere şi vigoare care păreau nesfârşite, animalul îl purtă pe Bostes pe sus, gata să-l zdrobească cu spatele de celălalt perete din stâncă, gata să-i înfigă coarnele în coşul pieptului. Nu mai fu decât un pas ca Bostes, purtat pe sus ca un fulg, să fie stâlcit, când vânătorul îşi adună toată puterea pe care-o mai avea, îi răsuci şi-i frânse grumazul cu un trosnet care-i înfioră pe toţi. Într-o clipită, taurul avu capul întors, împietrit, cu

ochii holbaţi înspre cerul nopţii, cu o copită în pieptul omului. Apoi se clătină pe trei picioare şi căzu peste Bostes lângă perete. Omul reuşi să iasă teafăr de sub taur, înroşit de sânge. În tăcerea care se aşternu deasupra sanctuarului, căci toţi urmăreau cu încordare şi cu sufletul la gură lupta, se auziră doar trosnetele focului sacru. Apoi, deodată, tot tribul izbucni în ţipete de bucurie şi de biruinţă!

Duhul zeului Mithra coborâse asupra războinicului şi izbutise din nou să înfrângă forţele violente şi ferocitatea beznei! Iar Soarele neînvins, eroul, se dovedi iar biruitor! Lumina şi înţelepciunea, inteligenţa şi puterile spiritului învingeau din nou instinctele dezlănţuite ale nopţii!…

Mulţi tineri, la vârsta maturităţii, de paisprezece ani, dornici de botezul sângelui, aproape goi, săriră în groapă.

Aceştia trecuseră înainte anumite probe de supravieţuire, se întorseseră cu vânat din pădurea unde hălăduiseră singuri nopţi întregi, sau veniseră cu captură bună de peşte, ori ieşiseră învingători în luptele dintre ei.

Magicianul scoborî şi el pe scara cioplită în piatră. Tinerii se aşezară în jurul său şi magicianul Şarp luă câte o mână din sângele închegat al taurului şi îi mânji pe cap. Apoi Spuse:

— Spiritul neînfricat al eroului nostru pământean Mithra să pătrundă în inimile voastre şi să deveniţi tot aşa de biruitori în confruntările vieţii ce vă aşteaptă de acum înainte!

Duhul lui Mithra fie cu voi, să vă întărească, să vă călăuzească şi să vă ajute tot restul vieţii!…

Şi nu uitaţi să respectaţi obiceiurile şi sfaturile străbunilor noştri!…

Tinerii izbucniră în urlete de bucurie şi începură să se spele şi să se mânjească între ei cu sângele taurului răpus!

Era ritualul botezului în care aceştia căpătau vitalitatea, virilitatea şi puterea taurului, în ei pătrunzând focul şi vigoarea acestuia, primind din noaptea asta sacră noi forţe pentru înfruntările cu viaţa!

Erau încurajaţi şi de forţa eroului Bostes care învinse puterile nopţii. Taurul lucea hăcuit sub stelele roşii şi albe! În mijlocul sanctuarului, în balta de sânge, tinerii nou botezaţi jucau şi chiuiau de bucurie.

Oasele fiarei fuseră arse în focul sacru drept ofrandă, iar carnea, după obicei, fu prăjită şi mâncată de cei mai săraci participanţi la ceremonie.

În acest moment magicianul Şarp deschise petrecerea!… Desfundă butoaiele cu „băutura dragostei”, din vin cu miere şi cu fructe tocate, ce fu împărţită în cinstea eroului care învinsese puterile dezlănţuite ale nopţii!…

Prin acest sacrificiu al taurului s-a reînnodat legătura cu Mithra, eroul care a adus „focul sacru al cerului” învingând bezna, coşmarurile, vrăjile rele, bolile, demonii… Victoria lui Mithra reprezenta victoria omului asupra forţei brute, feroce şi necontrolate.

Bostes deveni prin aceasta un nou erou al tribului care putea fi ridicat de urmaşi, în viitor, la rang de zeu muritor…

Ca un adevărat element al naturii, Bostes ieşi supravieţuitor din groapa însângerată şi, aproape toate fetele de măritat, îmbrăcate după tradiţie la această sărbătoare în scoarţă verde de copac şi purtând coroniţe de flori, îl îmbrăţişară.

Dar Bostes se îndreptă spre Nenufar, care sta retrasă şi uimită. Întinse mâna, desfăcu degetele, şi, în palmă îi străluci mai roşu ca sângele şi mai luminos ca o stea roşie, diamantul pe care îl smulsese de pe fruntea fiarei, ca trofeu.

Bostes îşi alese astfel mireasa de la toamnă. Fata, simţind că nu putea să se împotrivească acestei forţe bărbăteşti şi că trebuia să respecte datina, luă piatra pe care toate fetele o jinduiau. Nenufar, cu mâna înveşmântată în flori de salcâm, tremurândă, aplecă puţin capul, în semn de mulţumire.

Primind diamantul roşu, Nenufar era aleasă drept „Regină a primăverii”! iar eroul învingător era implicit

„Regele acestei primăveri” care avea drept rol să o protejeze de acum înainte pe frumoasa regină pură. (Căci Nenufar încă nu avusese sângerări, deşi se apropia de vârsta impură.)

Între ea şi Bostes avea loc o „căsătorie sacră”, întrucât se considera că Nenufar se căsătorea cu zeul acestei sărbători, Mithra, reprezentat prin Bostes.

Aceasta era o căsătorie pur sufletească, cei doi neavând voie să aibă legături trupeşti. Eroul de acum, Bostes, trebuia doar s-o protejeze cu orice preţ de toate răutăţile acestei lumi, până trecea primăvara, pe Nenufar. Căci zeul Mithra trebuia s-o protejeze pe Nenufar până cădeau frunzele toamnei, ci nu omul Bostes…

Magicianul Şarp spuse:

— Spiritul lui Mithra, coborât asupra eroului nostru Bostes s-o protejeze pe Regina frumuseţii acestei Primăveri până la toamnă!…

Trăiască Regina şi trăiască Regele acestei Primăveri! …

Toţi izbucniră în ţipete delirante, repetând după Şarp:

— Trăiască Regina, trăiască Regele acestei Primăveri!…

Şi, celor doi, lui Bostes şi lui Nenufar, le dădu Şarp să bea din primele coarne de bour umplute cu vinul dragostei!…

După care începu şi petrecerea celorlalţi! Igu plânse, nevăzut de nimeni!

Fluiere, lăute şi tobele cântară cu vioiciune, şi tinerii, înroşiţi de sângele regenerator şi plin de vitalitate al taurului, dansară sălbatic în jurul focului sacru, chiuind de răsună pădurea şi se întoarseră ecourile din munţi.

Luna ca de jad, clipea fericită! Şi oamenii se bucurară şi-şi trăiră din plin viaţa. Fu o sărbătoare de purificare a focului şi a biruinţei spiritului!

Totul era spălat şi purificat prin foc şi sacrificiu şi, poate de aceea, simţurile erau şi mai ascuţite. Acum se aruncau seminţele de foc ale dragostei, care trebuiau să

încolţească şi să crească până la toamnă, când se făceau nunţile!…

Nenufar privi flăcările sacre, uriaşe, şi încercă să-şi desluşească norocul, când îl zări pe Igu, cel cu părul ca mierea şi ochi strălucitori în noapte, ca de pisică sălbatică. Îl zări printre limbile rugului aprins. Era în cealaltă parte, sau poate era doar o arătare, doar o oglindire a dorinţelor ei. Atunci, concentrându-se la imaginea chipului lui zvelt şi bălan, Nenufar îşi jertfi pe ascuns o şuviţă din întunecatul ei păr ca noaptea fără de stele, dându-l flăcărilor ca ofrandă, dedicându-l zeiţei Ostare, cerându-i dragostea lui Igu, dragoste pentru care, ştia bine, trebuia să aibă un preţ de plătit pentru a fi împlinită…

Nenufar îngână în minte un descântec vechi de dragoste, învăţat de la bătrâna ei bunică, pe care-l moştenise în viu grai de la strămoşii ei pe linie maternă, din vremuri imemoriale, când femeile conduceau lumea:

„Focule sacru, fă ca Igu să umble ca nebun după mine, să nu mai vadă Soarele pe cer, dar să mă vadă pe mine!…

Focule sacru, fă ca Igu să-şi uite părinţii şi casa părintească, dar să-şi amintească numai şi numai de mine! …

Focule sacru, fă ca Igu să umble ca surd în această lume, să nu mai audă nici tunetul, nici trăsnetul, să nu înţeleagă nici glasul străbunilor din foşnetul frunzelor, să nu ghicească, să nu desluşească nici prevestirile din susurul izvoarelor, dar să audă şi să înţeleagă numai vocea mea!…

Focule sacru, şterge Soarele din mintea lui Igu, fă-l să uite stelele, şterge-i luna din minte lui Igu, dar în inima lui să mă aibă numai pe mine strălucind în locul lor!…

Focule sacru, fă-l pe Igu să nu mai simtă nici ploaia, nici furtuna, nici frigul, nici focul, dar să simtă pretutindeni frăgezimea apropierii mele şi prezenţa mea, chiar şi atunci când sunt departe de el!…

Focule sacru, fă-l pe Igu să uite de apă când îi e sete, şi fă-l să vină la mine, ca numai eu să-i pot potoli setea,

precum o fântână unicăşi fă-l să nu poată bea din altele!…

Focule sacru, fă-l pe Igu să uite de fructe, de legume, de carne şi de peşte când i-e foame, şi fă-l să vină la mine ca la o masă împărătească!…

Focule sacru, fă-l să nu mai simtă mireasma crinilor de câmp şi nici pe cea a bujorilor de pădure nici, a trandafirilor sălbatici, ci farmecă-l să vină la mine, atras ca de cea mai plăcută şi fragedă mireasmă de pe pământ!…

Focule sacru, fă-l pe Igu să uite frica de moarte, fă-l să nu-i fie teamă că-l vor ucide fraţii şi părinţii mei ori rivalii lui în dragoste, şi dă-i curaj să vină la mine în noaptea asta, în taină, nevăzut şi neştiut de nimeni!…”

După ce rosti acest descântec, neauzită de nimeni, murmurând doar, încât numai mişcarea buzelor ar fi trădat-o că se roagă, fata cu cea mai frumoasă rochie, cusută în întregime din flori de salcâm, mai privi o dată flăcăul cu părul ca mierea şi ochii mari, strălucind în noapte că ai mâţelor sălbatice, iar acesta tresări, surprins de căutătura ei mai învăpăiată decât rugul sacru care pocnea tot mai viu…

Înţeleptul Dapix profetiză, citind în flăcări, în trosnetele şi vuietul acestora, viitorul tribului lor, spunând:

— Petalele focului sunt cuvintele, cuvântul este focul din gândul omului, care nu se stinge niciodată, nici după moarte!…

Iar din lumina cuvintelor se aprinde din nou focul care înfăptuieşte tot ce este în jurul nostru!

În inima noastră purtăm soarele!…

Există un foc lăuntric, un foc al spiritului!

Acesta arde mai frumos şi este veşnic nestins în om!

Focul spiritual ne curăţă de păcate, ne purifică şi ne luminează – şi nu se stinge niciodată!…

Flacăra lui creşte şi se îmbogăţeşte pe zi ce trece şi se dăruieşte tuturor!…

Lumina înţelepciunii cuprinde o mare de capete, şi aceste capete se aprind unul de la altul, ca nişte stele care formează o mare constelaţie… a oamenilor! O constelaţie care se roteşte şi luminează aici, pe pământ!…

Dragii mei, focul cuvintelor poate fi folosit, ca şi focul de stejar: pentru fapte bune, pentru ajutorarea semenilor noştri, pentru dragoste, ori pentru distrugere, pentru nenorociri!…

Însă, focul lăuntric este mai puternic, el deschide o poartă pentru spiritele din lumea subpământeană, dar şi pentru lumea aceasta!

Noi folosim o mică parte din zi focul de lemne, dar focul din suflete şi din cuvinte, întreaga zi şi chiar noaptea în vise!

Cuvintele sunt dătătoare de viaţă, dar şi de moarte! Cuvintele pot fi ca izvoarele de viaţă, vindecătoare, sau ca săbiile de piatră, tăioase, însângerate! Aveţi grijă, nu vă jucaţi cu focul cuvintelor, dragii mei! Inima omului este o vatră în care trebuie să ardă un foc blând şi frumos, al dragostei şi ajutorării semenului, ci nu un foc al urii şi al distrugerii!

Din focul sacru al sufletului se pot naşte vieţi, dar pot şi să se prefacă-n scrum!

Priviţi acest foc sacru de stejar, frasin, carpen, brad, molid, pin, ulm şi salcâm: priviţi cum arde focul acesta! Iar eu vă spun, dragii mei, că voi sunteţi acest foc! Şi vă mai spun că tot voi sunteţi şi focul stelar, şi cel lunar, voi sunteţi floarea de salcâm şi izvorul care curge din munte în cascadă, voi sunteţi izvorul flăcărilor izvorâte din cele şapte esenţe! Voi sunteţi nemuritoarea cascadă de foc şi de lumină şi de căldură a Soarelui. Dar şi pădurea nesfârşită şi apele cele răcoroase!…

Voi sunteţi creaţia cea mai înaltă din Univers! mai presus decât toate elementele, căci focul spiritului care arde numai în vatra inimii voastre vă înalţă deasupra creaţiei acestui pământ şi deasupra creaţiei întregului Univers! Voi sunteţi totodată foc şi apă, pământ şi aer, dar şi spirit în acelaşi timp! Voi sunteţi şi zei şi oameni, şi materie şi spirit în acelaşi timp! Sunteţi muritori, prin trupul acesta de lut, dar şi nepieritori, prin duhul vostru! Voi sunteţi copii ai stelelor!… Cât despre Mithra al nostru… După cum ştiţi, acesta a fost un oştean getic, un

mesager iniţiat în cultul zeului Mithra la Cresiphon, care, la întoarcerea lui în spaţiului Munţilor Crăpaţi, a introdus şi aici, în tribul artacilor acest ceremonial, el însuşi sugrumând un taur, imitând fapta străvechiului zeu! Acesta, devenind magician în urma acestei isprăvi, înaintea lui Şarp, şi-a preluat numele zeului pe care l-a propovăduit, Mithra. Nimeni nu mai ştie acum care era adevăratul nume al oşteanului mesager care a introdus acest cult în tribul acesta izolat al artacilor noştri…

Căci, adevăratul zeu nepieritor, care a zămislit viaţa plantelor şi a animalelor şi a oamenilor pe întreg pământul este Soarele, şi tot în Soare se duc sufletele morţilor, ci nu în lumea subpământeană…

Oamenii începură să murmure, neînţelegând prea bine vorbele preotului Dapix, dar îşi aduseră turmele de oi, capre, bouri şi hergheliile de cai pe care trebuiră să le treacă prin fumul focului sacru, ca să le ferească de boli pentru tot restul anului şi să le ajute să se înmulţească. Până şi cenuşa acestui foc sacru era adunată cu grijă a doua zi şi împrăştiată pe ogoare ca acestea să fie roditoare!

Dar, Nenufar nu mai stătu să asiste şi la aceste ceremonii, ci se întoarse prin pădurea sublunară, bătută şi de reflexele tot mai îndepărtate ale focului sacru ce rămâneau în urmă, tot mai stinse, urmată de un lupul ei domesticit.

Estimp, Igu îi luă urma lui Nenufar şi o ajunse din urmă printre carpeni şi molizi.

Igu, la care se gândea neîncetat, apăru ca o nălucă pe un cal negru, domesticit. Lupul sur, domesticit, îi sări în faţă, lătrându-l, dar fata-l domoli. Flăcăul îi aduse un dar, spunându-i cu glas firav şi melancolic:

— Nenufar, păstrează la gât această piatră viorie de la mine, legată cu sfoară roşie ca focul acela sacru! Acest ametist violet are darul de a păstra nestinsă flacăra iubirii noastre!… O să strălucească tot timpul în sufletul tău şi o să lumineze din ce în ce mai tare în inima ta!…

Atunci, Nenufar aruncă cu putere piatra de la Bostes,

făcând să plescăie apa ghiolului pe lângă care trecea!… Şi diamantul roşu, trofeul de pe fruntea taurului răpus, se scufundă în adâncuri…

Dar, deşi coborâtă în adâncuri, sub razele lunii piatra străluci din genunea valurilor ca un fulger roşu ce-i înfioră pe amândoi, care-şi amintiră de netemutul războinic şi de isprava lui din seara asta.

Nenufar întinse mâna, tremurând de emoţie şi sufocată de fericire, primind darul lui Igu. După ce îşi trecu sfoara pe după cap şi îşi ridică părul ca noaptea fără lună, pentru a putea ascunde amuleta de la Igu la piept, Nenufar se depărtă, înspăimântată şi fericită de cele întâmplate. Dar ochii fetei îmbrăcată din cap până-n picioare cu flori de salcâm, ochii Reginei acestei Primăveri străluciră mai puternic şi mai vii decât ametistul primit în dar…

— Nenufar! strigă flăcăul în urma ei, la toamnă, când vom sărbători Cornul abundenţei, la echinocţiu, te voi câştiga în luptă dreaptă la întrecerea pentru fetele de măritat! Vei fi a mea în această viaţă! Mă voi antrena toată vara şi-l voi înfrunta, şi-l voi învinge pe Bostes! mai spuse flăcăul cu glas nesigur, dar sincer.

Emoţionată, fata privi speriată umbra lui Igu reflectată de lună pe iarba dintre copaci şi o rupse la fugă, chemându-şi mai aproape lupul domesticit, pe care părinţii ei îl primiseră în dar, încă de mic, chiar de la Bostes şi-l crescuseră ca să le păzească cea mai de preţ bogăţie a lor, pe Nenufar, frumuseţea şi mândria tribului artacilor!

Igu dădu pinteni calului negru şi-i ieşi fetei înainte chiar la intrarea în trib.

Coborî şi o cuprinse de mâna înveşmântată în flori de salcâm, ce împrăştia o mireasmă molcomă şi plăcută care le îmbăta închipurea amândurora şi-i spuse:

— Nenufar, promite-mi că mă vei favoriza la întrecerea de la toamnă!…

Fata dădu din cap în semn că da, apoi, gâtuită de emoţie, de spaimă şi fericire, o zbughi spre coliba părinţilor ei.

Nenufar se gândi că în flacăruia gândurilor ei nu-l va sacrifica niciodată pe Igu, nu-l va preface-n cenuşă pentru brutalul Bostes, ci, dimpotrivă, soarele inimii ei îl va încălzi şi-l va încuraja şi-i va dărui acestuia sufletul ei! Căci sufletul omului e liber! Chiar dacă, temporar, pentru o primăvară, sufletul ei fusese căsătorit din întâmplare cu spiritul zeului Mithra! Nu i-l poate supune nici măcar Mithra, nici forţa nemăsurată a acestui vânător care răpune tauri, cerbi şi urşi!… Ea va întreţine un foc sacru şi viu în suflet, doar pentru Igu!

Da, până şi Bostes ştia că, în negurile vremurilor trecute, femeia conducea tribul! mai târziu, în negurile vremii, forţa brută a bărbaţilor înarmaţi le supuseseră trupurile, dar sufletele lor rămăseseră tot libere!

Acesta era diamantul pe care îl primeau toate femeile tribului din vremurile străvechi ale matriarhatului! Aceasta rămăsese sacru! Nici păsările, nici animalele, nici oamenii nu puteau îngenunchea şi supune niciodată cu forţa un suflet! Doar forţa dragostei şi alegerea liberă tronau în acest imperiu, chiar dacă unele trupuri erau siluite prin forţă!…

Nenufar ştia aceasta de la muma ei, dar puterea acestui vânător o înfiora şi o înspăimânta, căci în faţa lui tremura ca o frunză, toamna, de parcă i-ar fi prins sufletul într-o capcană!

Îmbujorată de promisiunea făcută, Nenufar intră spre dimineaţă, în coliba părinţilor ei, de lângă ghiol, construită în pădurricea de frasini şi stejari…

*

În afara sărbătorilor de la solstiţii şi echinocţii şi a sărbătoririlor zeilor muritori, eroi ai tribului artacilor, care prin spiritul lor protector lăsaseră tradiţii şi obiceiuri celor în viaţă, oamenii tribului duceau o viaţă obişnuită: vânau, pescuiau, cultivau orzul, ovăzul, meiul, ceapa, varza şi celelalte legume, toamna culegeau fructele şi umpleau butoaiele de stejar cu vin, adunau fân pentru animalele domesticite: capre, oi, bouri.

În general, viaţa obişnuită a tribului decurgea astfel

într-o săptămână:

Prima zi se numea Muncă, deoarece începea munca.

A doua zi era dedicată rezolvării conflictelor de tot felul şi se chema Cearta. Uneori mergeau chiar la magicianul tribului ca să le judece diferite neînţelegeri între ei, ori chiar se băteau ca să se stabilească cine are dreptate.

A treia zi a săptămânii se chema Trocul, deoarece mai tot tribul se aduna sub ramurile Marele Stejar

Sacru şi făceau schimburi de alimente ori animale, necesare traiului zilnic.

A patra zi se numea Norocul, deoarece oamenii căutau să se împace cu cei cu care s-au certat în a doua zi a săptămânii şi chiar să închege noi prietenii. A cincea zi a săptămânii se numea Zămislire, fiind ziua prielnică de a se împreună cu femeile, deoarece omul avea datoria sacră de a concepe noi vieţi pentru înmulţirea sufletelor din trib.

În cea de a şasea zi, numită Ziua Morţilor, toţi aveau datoria de a-şi reaminti de cei din neamul lor, care trecuseră în lumea subterană a umbrelor şi de a le cinsti amintirea cum se cuvine: se aduceau ofrande spiritelor celor trecuţi în cealaltă treaptă a existenţei omului, numită moarte!…

Iar în cea de a şaptea zi a săptămânii, numită Sărbătoarea, oamenii cântau şi dansau în jurul focului de la sanctuarul de piatră de sub Marele Stejar sacru, veselindu-se împreună cu spiritele celor dispăruţi, ale căror duhuri se aflau prin apropiere, sălăşluind fie în crengile sau în trunchiurile arborilor pădurii, fie în pietre, ape, sau în cimitirul din apropierea Marelui Stejar Sacru! …

CAPITOLUL II-STÂLPUL DE FOC

Această sărbătoare a solstiţiului de vară, în ziua cea mai lungă a anului, este o sărbătoare care întruchipează lumina şi dragostea… Fetele nemăritate aveau voie să participe la ceremonie numai până la miezul nopţii, până când roata uriaşă de foc, întruchipând Soarele, avea să se rostogolească de pe stâncă în ghiol.

Până la întrecerea între flăcăi pentru fetele de măritat, de la echinocţiul de toamnă, când se sărbătorea belşugul recoltelor, nu mai era nicio altă sărbătoare, iar fetele aşteptau lupta care se organiza pentru ele!

Acum însă, era obiceiul ca una dintre fete, socotită a fi cea mai frumoasă, să fie împodobită cu coroniţă de floarea soarelui pe cap, iar unul dintre flăcăi, care se presupunea că a fost părăsit de o fată, să fie îmbrăcat în straie ţesute din frunze verzi dar şi galbene, sugerând faptul că Soarele (fata) se depărtează de el, că încetul cu încetul frunzele se vor îngălbeni şi se vor răsuci, că va veni treptat frigul şi îngheţul iernii şi poate moartea. Flăcăul se prefăcea că doarme sau că e mort, iar fata îl săruta şi acesta se trezea ca într-o altă viaţă, însemnând primăvara viitoare…

Cel ales „Regele pădurii”, Igu, îmbrăcat în frunze, îl reprezenta pe zeul Tammuz, care încheia o căsătorie sacră cu zeiţa Ostare, cea care îl iubise şi apoi îl ucisese. Chiar dacă fata care-l trezea cu o sărutare era Nenufar, de fapt, spiritul zeiţei Ostare îl trezea pe Igu, căci zeiţa se căsătorea în această vară cu Tammuz, până când îl ucidea toamna, când frunzele rugineau şi cădeau… Igu plânse, ştiind că tinerii celebrau căsătoria sacră, pur spirituală, între el şi zeiţa Nenufar, care nu numai că-l va părăsi, dar îl va şi ucide. El fuse ales Tammuz, tocmai pentru că toţi considerau că e părăsit de Nenufar, care era destinată lui Bostes, după cutuma tribului…

Toţi credeau că Igu fusese părăsit de Nenufar la ceremonia focului sacru, când neîmblânzitul şi puternicul războinic învinsese taurul şi devenise eroul tribului, dăruindu-i diamantul roşu, lui Nenufar, ca o intenţie şi o promisiune pentru la toamnă.

Soarele roşu ca rubinul răsărise printre tulpinile copacilor când, Bostes cu calul îi ieşi înainte lui Nenufar şi lupului ei sur, îmblânzit, dis-de-dimineaţă în pădure. Roua descompuse lumina în salbe multicolore presărate prin iarbă. Bostes coborî de pe calul domesticit, zâmbi şi-i spuse:

— Nenufar, se pare că ţi-ai pierdut rubinul!… şi scoase diamantul roşu pe care fata îl azvârlise în adâncul ghiolului, şi-l legă din nou la gâtul fetei.

Bostes observă şi piatra de ametist care licări în flăcărui violete, dar nu spuse nimic. Se gândi că ar putea fi de la Igu, dar nu dădu importanţă, ca şi când era de la sine înţeles că el o va câştiga prin luptă la sărbătoarea recoltelor.

Fata se cutremură, privind din nou rubinul atârnând la pieptul ei, se îmbujoră, se tulbură adânc, dar nu spuse nimic, căci vorbele îi pieriră de pe buze, înfiorată de această întâmplare.

Fetele o luară pe Nenufar care o închipuia pe zeiţa Ostare, s-o împodobească, punându-i coroniţă de floarea-soarelui, căci ea reprezenta Soarele din această vară, iar flăcăii îl înşfăcară pe Igu, care începu să plângă ca o fată, îndurerat că va trebui să joace rolul lui Tammuz cel părăsit…

Nenufar nu pricepu cum ajunsese din nou diamantul roşu la Bostes. Se scufundase acesta şi înotase pe fundul ghiolului şi-l scosese? Căci nu putea fi un altul mai mare şi mai frumos, dar nici ea nu-l mai văzuse strălucind sub lună ori sub soare de câte ori trecuse pe lângă lac, crezând că fusese acoperit de mâl… Oare Bostes trecuse prin apropierea colibei ei şi-i zărise raza roşie pe fundul apei şi apoi îl scosese din adâncuri?…

Flăcăii îi înveşmântară corpul lui Igu din cap până-n picioare în frunze, închipuindu-l drept spiritul pădurii, părăsit de Soarele lui, Nenufar, care se îndepărtase de el… Fata se aşeză în genunchi lângă el, rugându-l să se liniştească, pentru că flăcăul era zguduit de plâns. Nenufar se culcă apoi lângă el pe iarbă şi-i şopti că era doar un joc, şi că, în realitate nu el este cel părăsit, ci Bostes.

După care-i dărui sărutarea ce-l trezi din moarte. Igu deschise ochii înviorat dar văzu la gâtul lui Nenufar piatra roşie ce străluci în soarele celei mai lungi zile a anului! Această lucire se înfipse în inima lui Igu ca un pumnal însângerat, uluit că piatra aruncată sub ochii lui în fundul

lacului era la loc, la gâtul lui Nenufar! E drept că alături era şi ametistul dăruit de el, strălucind de un foc violet nestins. Cele două nestemate, cel purpuriu şi cel violet se împletiră într-o lumină stranie şi tulburătoare în sufletul lui Igu. Dar cuvintele ei însemnau mai mult decât aceste amulete, şi Igu se ridică încurajat în picioare. Fetele şi flăcăii începură să chiuie de bucurie.

Atunci Bostes spuse calm, dar glasul său, sigur pe el, sună ca o poruncă:

— Acum, toţi flăcăii merg cu mine să pregătim uriaşul din paie şi răchită, care va întruchipa soarele nopţii!

Iar fetele, estimp, vor dedica ofrande spiritelor naturii!…

Flăcăii îl urmară, ca la un ordin, pe Bostes.

Urcară după el pe stâncă, purtând diferite coşuri din răchită umplute cu paie şi cu animale de sacrificiu. Magicianul Şarp aburca şi el, alături de o persoană care avea capul acoperit.

Marea roată de foc de zece – douăsprezece picioare avea o osie la mijloc, pe care flăcăii trebuiau să o direcţioneze aprinsă ca să ajungă în ghiol, să nu se rostogolească peste viile în pantă sau spre colibele cătunului.

Era o împletitură din nuiele, umplută cu paie, vrejuri uscate, crengi, fân, cărate timp de trei săptămâni de tot tribul, legată cu funii din scoarţă de copac, ori din cânepă. Pentru prosperitatea tribului, toţi aveau datoria să contribuie cu ceva la marea roată ce trebuia să întruchipeze Soarele la solstiţiu care trebuia să scoboare înspre iarnă, făcându-se tot mai mic, pe măsură ce ardea şi se rostogolea.

Alţii adunară şerpii pe care-i găsiseră în acest răstimp, pisicile sălbatice, câteva vulpi şi capre negre, care, în ziua aprinderii focului, trebuiau să fie ambalate în coşurile împletite, launloc cu acest conţinut inflamabil şi care, conform tradiţiei, trebuiau să ardă de vii odată cu rostogolirea roţii aprinse la vale.

În trecutul îndepărtat al strămoşilor, aceşti „uriaşi”, această mare efigie a soarelui era alcătuită nu numai din paie, fân, crengi, lemne şi animale de sacrificiu, dar conţineau şi coşuri din răchită cu oameni vii, în speţă criminali, răufăcători de tot felul ori prizonieri sacrificii oferite zeilor muritori pentru purificarea tribului de duhurile rele. Prin arderea de vii a acestor jertfe se asigura rodnicia, fertilitatea pământului, înmulţirea animalelor şi a oamenilor. Flăcăii tribului pregăteau uriaşul din paiesoarele nopţii, sus pe stâncă, chiar în sanctuarul de piatră unde avusese loc aprinderea focului sacru şi răpunerea taurului prin luptă de către Bostes.

În timp ce bărbaţii pregăteau „soarele” ce trebuia să se rostogolească dinspre cea mai lungă zi a anului spre echinocţiul toamnei, micşorându-se apoi ca o flacără pâlpâitoare înspre solstiţiul iernii, fetele dedicau ofrande cu fructe, morun uscat, prăjituri, vin din miere de salcâm, flori şi lumânări de toate culorile, duhurilor pădurii, pentru cinstirea acestora, cărora le aduceau recunoştinţă. Multe coşuleţe împletite pline cu aceste daruri, cu lumânări colorate aprinse, fuseră aşezate la rădăcina Marelui Stejar Sacru, unde pământul părea ca un cer înstelat întru preacinstirea strămoşilor!

Femeile şi fetele mai dedicară coşuleţe cu flori, bunătăţi şi lumânări aprinse duhurilor pădurii şi izvorului Uji care se vărsa în ghiol, despre care se spunea că în această zi sacră are apă binefăcătoare care vindeca toate bolile precum şi diferiţilor arbori în care se credea că sălăşluiesc spiritele unor strămoşi.

Apoi, s-au mai închinat coşuleţe cu flori şi ofrande însuşi Soarelui, Lunii şi Stelelor precum şi bătrânei Mume a Naturii, ocrotitoare a tuturor, care-i ţinea pe toţi la pieptul ei ca pe nişte copii.

În timp ce fetele împărţiră respectul şi omagiile lor tuturor acestor duhuri ale naturii înfrăţite, mulţumindu-le pentru ajutorul dat tribului să supravieţuiască, flăcăii trudiră din greu la împănarea marii roţi cu crengi şi animale necurate despre care se presupunea a fi vrăjitoare

întrupate în acestea, pentru a nu putea fi recunoscute, şi care pricinuiau tot felul de rele tribului: fie luau vitelor mana laptelui, fie le îmbolnăveau, sau aduceau stoluri de lăcuste cerealelor, ori boli oamenilor, sau îi învrăjbeau pe războinicii acestui trib izolat şi paşnic între ei sau cu alte triburi…

Dacă o femeie năştea în această zi a solstiţiului de vară, copilul era considerat a fi al şarpelui Tiamat.

„Copiii zeilor" erau cei care se năşteau chiar în zilele în care se sărbătoreau diferiţi zei muritori ca: Ostare, Mithra, Tiamat, Baset, Nix, Thor, Geea. Aceşti

„Copii ai zeilor" primeau anumite privilegii: pământuri şi animale, pietre scumpe atunci când trebuiau să întemeieze o familie. Dar, mai întâi trebuiau să slujească o perioadă din tinereţe zeilor, la templul lui Şarp: cât considera magicianul că este nevoie, după care erau înzestraţi de acesta şi aveau obligaţia să se căsătorească şi să contribuie la înmulţirea oamenilor tribului…

Cu mulţi ani în urmă, copii ai zeilor erau consideraţi şi cei concepuţi în aceste nopţi orgiastice regeneratoare, fertilizatoare, adevărate izvoare ale vieţii, cum ar fi cea care va urma în noaptea aceasta!… Dar, cum nu se putea stabili care erau concepuţi în aceste nopţi sacre, Şarp împreună cu sfatul bătrânilor au hotărât ca numai acei prunci ce se năşteau în zilele sărbătorilor sacre să fie consideraţi copii ai zeilor şi să beneficieze de aceste drepturi… Pentru că nopţile în care aveau loc orgiile sacre contribuiau la prosperitatea şi vitalitatea tribului, atât femeile cât şi bărbaţii erau consideraţi fără vină, împerecherile din aceste două-trei orgii sacre din an având dezlegarea şi îngăduinţa tuturor zeilor. Nimeni nu avea voie să fie pedepsit pentru ce se petrecea în aceste nopţi divine, în care singura regulă era aceea că nu există nicio regulă!… Deşi, în tot restul anului, canoanele familiei erau păstrate cu stricteţe şi femeile necredincioase erau pedepsite aspru, umeori ucise doar pentru învinuiri închipuite. De pildă, dacă un bărbat era rănit în pădure, la vânătoare, de un mistreţ sau un cerb sau de alte animale,

sau dacă un pescar se întorcea acasă fără nicio captură de peşte, de vină era doar femeia de acasă care era considerată necredincioasă şi deci era snopită în bătaie sau chiar ucisă!…

Dar, înaintea rostogolirii uriaşului de foc şi înaintea începerii orgiei sacre care avea ca menire să fertilizeze şi să fecundeze întreg Universul, femeile oficiau un ritual al aducerii ploii şi al rodniciei pământului, dar şi al înmulţirii oamenilor şi animalelor.

Lângă ghiolul numit Lac se adunaseră femeile tribului, dezbrăcate, în cea mai fierbinte zi a anului, şi doar pietrarului Izu îi fusese îngăduit, dintre bărbaţi, pentru a le ajuta la înfăptuirea ritualului ploii. Acestuia îi fusese dată sarcina de a construi sub luna care răsărea, un bărbat din lut, îmbrăcat în frunze de ferigă, plantă despre care se ştia că aduce ploaia.

Omul din lut avea un falus uriaş, cioplit dinainte de Izu, din lemn de ulm. Picioarele, mâinile îi erau susţinute de nişte beţe legate între ele, îngroşate cu argilă. În ticva de lut avea înfipţi doi ochi de safir ce sclipeau tainic în lună.

După ce construi omul din lut tapiţat cu frunze, lângă mal, Izu fu bătut cu nuiele de femeile dezbrăcate, iar acesta plecă în ceata bărbaţilor conduşi de Bostes.

Femeile băură o fiertură de mac şi măselariţă şi dansară despuiate şi dezmăţate, lasciv, făcând gesturi deocheate în faţa falusului uriaş al omului de lut, mişcându-se ca în transă, imitând împerecherea, ţipând voluptuos răcnind sălbatic şi ţopăind în jurul acestuia. Apoi femeile, ţipând şi alergând, îl stropiră cu apă din Lac imitând cu degetele ploaia, până când, încetul cu încetul omul de lut se sfărmă şi fu risipit de apa curgătoare şi apoi dus în lumea subpământeană, cu mesajul de a aduce ploaie şi belşug tribului. Falusul de lemn fu şi acesta dus la vale de torentul de apă ce venea din pârâul Uji. Femeile, ca în transă, despletite, continuară să danseze deşucheat, să cânte şi să chiuie frenetic pe malul pârâului, aşteptând marele eveniment al roţii solare care avea să se

rostogolească de pe versant şi să se prăvălească în ghiolul din apropierea lor.

Asfinţise soarele şi femeile nu aveau astâmpăr, chicoteau şi săltau deşucheate jos, lângă ghiol, în timp ce bărbaţii, sus, pe stânca sanctuarului Soarelui, erau gata să aprindă marele astru al nopţii ţesut din paie, răchită şi făpturi necurate.

Flăcăii aprinseseră deja făcliile în amurgul ce se sfârşea, aşteptându-l pe magician să arunce prima torţă. Când bărbaţii de pe stâncă ridicară torţele în sus, femeile din vale chiuiră de răsuna ecoul munţilor. Bărbaţii le răspunseră la fel de plini de viaţă şi vigoare. Şi munţii repetară şi întoarseră ecourile înapoi de trei ori! Uriaşul, împletit din nuiele şi câlţi, legat cu frânghii, fu pregătit! Şerpii sâsâiră din coşul în care erau depozitaţi, pisicile mieunară sinistru, caprele behăiră speriate parcă prevăzând nenorocirea ce va să vină! Cu toţii aşteptară să se lase întunericul, ca magicianul Şarp să azvârle prima torţă peste uriaşul din răchită.

În amurg, magicianul Şarp, îmbrăcat în hlamida-i ce purta un soare de jad pe piept şi o semilună de opal pe spate, ridică, în sfârşit prima torţă şi spuse cu glas puternic:

— Ziua de astăzi este Stâlpul de foc al Soarelui! Ziua cea mai lungă, cu cea mai multă lumină din întreg anul! Prin aprinderea marelui uriaş de răchită cu animale de sacrificiu, noi vrem să ardem răul, să adăugăm şi mai multă lumină şi căldură Soarelui, ca recoltele de cereale, captura de peşte, vânatul de animale, să fie îmbelşugate! dar şi copiii concepuţi în această noapte sacră să ajute la înmulţirea şi creşterea numărului artacilor din tribul nostru!…

Să fie o biruinţă a luminii asupra nopţii, o victorie a vieţii asupra morţii, o izbândă a oamenilor care trebuie să trăiască un timp ancestral dar şi prezent, un timp al zeilor, în această noapte!

Oamenii, în noaptea asta se vor purifica prin foc şi prin apă şi vor contribui la ritualul fecundităţii întregului

Univers, după ce marea roată întruchipând Soarele, care ne dă viaţă, se va stinge în apa sacră şi vindecătoare a ghiolului!

Astrul zilei apuse după stânci, doar orizontul roşietic se mai întrevăzu înspre apus, ca nişte raze postume ce veneau din lumea strămoşilor, ca un semn că şi spiritele acestora erau prezente la veremonie, când magicianul Şarp, cu glasul lui tunător, ca să fie auzit şi de femeile din vale, ţipă din răsputeri, ridicându-şi făclia:

— Soare neînvins, soare victorios, să ne aduci noi vieţi şi belşug! Iată aprind uriaşul din paie!…

Torţa acestuia fu ridicată în sus! Toţi ceilalţi flăcăi luară lumină de la el şi ridicară torţele în sus ca să le vadă femeile din vale care ţipară puternic de răsunară văile şi munţii. Bărbaţii de pe versant le răspunseră cu aceeaşi tărie de li se împletiră ecoul munţilor!… Şi strigătele femeilor şi ale bărbaţilor se amestecară iarăşi, pline de viaţă şi vigoare, acest strigăt al vieţii repetându-se de trei ori. Apoi magicianul aprinse marele uriaş, după care toate celelalte, zeci de torţe fuseră aruncate peste marea roată din paie. Magicianul ordonă:

— Tăiaţi frânghiile!…

Flăcăii loviră cu străşnicie funiile de cânepă cu topoarele de piatră şi uriaşul din foc, care lumina munţii ţi văile, se porni la vale!… Femeile răcniră încă o dată din toate puterile, iar răspunsul bărbaţilor se contopi din nou cu vocile lor. Flacăra care cobora devenea tot mai mare. Fu un adevărat soare în noapte, ale cărui raze luminau nu numai întregul trib al Artacilor, dar şi triburile învecinate, risipite pe la poalele muntelui. Se făcuse dintr-odată ziuă! Şi de acolo, de departe, din celelalte triburi vecine se auziră ţipete de izbândă şi bucurie. Marea roată de foc lumină ogoarele şi apele şi colibele triburilor aducând prosperitate şi belşug, după cum spunea tradiţia. Şi triburile vecine rostogoleau roţi de foc în noaptea aceasta a solstiţiului de vară, dar niciuna nu era aşa de semeaţă, aşa de strălucitoare în noapte ca aceasta!… Sfidând parcă însuşi astrul solar adevărat, marea roată de foc pâlpâia

peste tot muntele, peste toate văile cu lumina-i sacră!…

Sâsâielile şerpilor, care simţiră că rotocolul de flăcări ameninţa să-i pârjolească, se înteţiră. Pisicile scoaseră miorlăieli sinistre, nemaiauzite pe pământ, venite parcă dintr-un trecut sălbatic de mult apus. Vulpile ori caprele negre, în pragul morţii, arzând de vii, scoaseră ţipete nepământene, nemaiauzite, lugubre, înfiorătoare, ameninţătoare la început, dar resemnate la urmă, care îi răvăşiră pe cei de faţă, tocmai pentru că veneau dintr-un trecut atavic, din noaptea primordială a începutului vieţii pe pământ…

Flăcăii cârmuiră cu dibăcie osia, îndreptând-o spre ghiolul unde femeile îşi aruncaseră straiele şi se bălăceau chiuind frenetic în apa sacră, vindecătoare, caldă.

Dintre femei, doar fetele de măritat, care asistară uluite la ritualul ploii, rămăseseră îmbrăcate în straie de in ori cânepă, împodobite cu coroniţe din floarea-soarelui. După datină, acestea trebuiau să plece pe la colibele lor înainte de începutul orgiei sacre.

Pe colină, unde cobora uriaşul de foc, se vedea de la depărtare cum unele dintre animalele date sacrificării ţâşneau afară din flăcări, să scape cu viaţă. Cele mai agile fuseră pisicile care mieunară înspăimântător şi se tăvăliră prin iarbă ca să scape de pârjol, unele reuşind să se stingă şi să alerge cu blana făcută scrum, scoţând mieunături drăceşti, nemaiauzite, înfiorătoare.

Mai văzură o capră ţâşnind brusc dintre flăcări, behăind înnebunită de durere, o torţă vie, care sări fulgerător pe o stâncă, orbită de durere, apoi se aruncă, pierzându-se într-o prăpastie, în hăuri, tot behăind înfricoşător şi tot arzând. Iar femeile şi bărbaţii chiuiră îndelung, în delir.

Şerpii cuprinşi de arsuri se târâră prin iarbă, iar flăcăii ce rămaseră în urma roţii uriaşe îi zdrobiră cu bâtele, pentru a ucide răul. Larma fu asurzitoare când, deodată, marea roatão flacără de peste zece picioare, trosnind şi lăsând în urmă pe colină jerbe de flăcări, se poticni într-o stâncă. Atunci se întâmplă ceva la care

nimeni nu se aşteptase.

Deodată apăruse din burta uriaşei stele ce scuipă jerbe, o siluetă umană, o torţă vie, căreia i se distinseră clar mâinile ridicate spre cer, picioarele şi capul în flăcări. O clipă se arcui în picioare, făcu câţiva paşi şovăielnici, apoi se răsuci, ţipând înspăimântător de răsunară văile; se împletici şi căzu pe iarbă, târându-se şi zvârcolindu-se ca o reptilă lovită de bâte.

Femeile din vale şi cei de pe versant văzură arzând de viu o fiinţă omenească în noapte. În liniştea lugubră care se lăsă, magicianul Şarp îşi înălţă din nou glasul răscolitor şi răsunător şi spuse:

— Este Harp! îmblânzitorul de cai! El singur s-a oferit să fie sacrificat pentru bunăstarea tribului!... N-a mai putu să reziste de unul singur, prigonit în afara tribului. A venit la mine şi mi-a spus că se jertfeşte de bunăvoie ca să-şi spele ruşinea de când a refuzat să fie ars de viu la sărbătoarea zeului Mithra, când sorţii au căzut asupra lui!... Iată că mai avem încă spirite tari şi curajoase ca-n trecut...

Acesta e un nou semn de belşug!... răcni din toate puterile Şarp, şi toţi începură să ţipe frenetic şi să-l aclame pe îmblânzitorul de cai, Harp, care de data asta îşi răscumpărase greşeala!...

Groaznica făptură umană care se zvârcolea şi se târa ca o reptilă aprinsă, urlă mai rău ca fiarele sălbatice din pădure când sunt prinse-n capcană, se mai ridică o dată şi cu o ultimă zvâcnire, se învârti în loc şi se aruncă de pe stânca abruptă în ghiol.

Toţi văzură în cădere flacăra vie ce se răsuci prin aer urlând, mâinile şi picioarele aprinse, şi auziră plescăitul în apă, sfârâitul ca de tăciune în apropierea locului în care femeile goale făceau baie!

Acestea fugiră speriate din apă, care încotro, ţipând şi risipindu-se, prin păduricea de frasini de lângă ghiol.

Între timp marele rotocol de foc, care fusese clintit şi redirecţionat de flăcăi, se desprinse dintre stânci, şi se rostogolea gata să se sfarme în bucăţi, lăsând în urmă mari

pale de foc pe colină.

Dar acest soare care se micşoră rostogolindu-se la vale, nu se desfăcu, nu se risipi totuşi, întrucât fusese ţesut şi legat cu meşteşug, înfăşurat pe mai multe nivele în plase de răchită. Steaua aceasta care căzuse pe pământ, cobora, dinspre cea mai lungă şi toridă zi a anului, înspre frigul iernii, înspre ziua cea mai mică şi întunecoasă a solstiţiului de iarnă…

Iar soarele acesta simbolic, al nopţii, ce apunea înspre iarnă, se cufundă bâldâbâc în ghiol, cu mare zgomot, sfârâind, trimiţând mari valuri peste mal, scoţând fum şi aburi. Mai pluti o vreme, arzând pe lac, ca o stea roşie care moare cu încetul, scoţând fum şi aburi, cufundându-se, gâlgâind, în adâncuri.

După ce roata solară, sau ce mai rămăsese din ea, fu înghiţită de gâtlejul ghiolului, fetele, după obicei, plecară spre colibe, să caute flori de ferigă, despre care se spunea că sunt fermecate şi că înfloresc doar în noaptea aceasta, ca nişte stele albe, în pădure, aducându-le noroc în dragoste, îndeplinindu-le toate dorinţele, astfel ca, la toamnă, să se mărite cu cel pe care-l visau în această noapte, după ce aşezau florile de ferigă sub căpătâi.

Estimp, bărbaţii, înfierbântaţi de „băutura dragostei” (alcool amestecat cu fructe tocate), coborâră în vale, doritori să participe la ritualul care asigura fecunditatea întregului Univers, fertilitatea pământului, rodnicia recoltelor, coacerea fructelor, înmulţirea peştilor, animalelor şi oamenilor şi chiar la înmulţirea stelelor de pe cer!…

Femeile deveniră sanctuare ale conceperii vieţii! Trupul femeii, templu din care porni izvorul sacru al vieţii! …

Oamenii deveniră din nou, pentru câteva ceasuri, zei, gustând din miracolul veşniciei, biruind pentru câteva ceasuri moartea şi trecerea timpului!…

În noaptea aceasta sacră s-au unit focul şi apa, cerul cu pământul, spiritul cu materia, bărbatul cu femeia!… Ţipetele şi gemetele de plăcere, iureşul, descătuşarea fără

nicio limită şi fără nicio restricţie împânziseră pădurea de frasini şi stejari.

Nesfârşitele oprelişti şi reguli, stăvili şi piedici, cutume şi pedepse pe care le impun starea de conştiinţă şi luciditatea fuseseră abolite în cea de-a doua parte a nopţii până la cântatul cocoşului, până la primele raze dinaintea soarelui.

Tribul se lăsa pradă vârtejului inconştient al fericirii fără limite!

Tribul se abandona câteva ceasuri vieţii divine, în afara timpului care se scurgea, înaintea morţii care nu exista!

Din nou, omul a fost zeu care a dus mai departe fecunditatea şi extensia vieţii întregului Univers!…

Cum fetele nemăritate nu aveau voie să participe la orgia sacră şi regeneratoare a tribului, fetele, care aveau să fie trofeele toamnei pentru învingători, se întorceau prin pădure spre colibele părinţilor lor.

Nenufar, cu lupul ei domesticit, merse spre locul pregătit dinainte, ştiut doar de ea, ca să facă vrăjile de dragoste, care erau mai puternice în această noapte magică decât în celelalte.

Pe drum, într-un luminiş înceţoşat, bătut de luna din topaz, i se păru că vede sânzienele, zânele care se scoboară pe pământ şi dansează pe jumătate goale în jurul florilor de ferigă, strălucitoare ca nişte stele. Nenufar ştia că această floare magică ce înflorea doar în această noapte a solstiţiului de vară era păzită de duhuri şi era greu de ajuns în apropierea ei. Renunţă să meargă spre hora zânelor cu rochii din aburi şi ceaţă ce sclipeau în lumea sublunară. Poate că fuseră doar alte fete din trib ce făceau vrăji, şi dansau despuiate în jurul florilor vrăjite pe care le implorau să le arate ursitul. Căci visele din noaptea asta erau frânturi din viitorul fetelor de măritat, erau fragmente din zilele de la toamnă, de la Cornul abundenţei!…

Nenufar merse cu picioarele prin rouă şi culese flori albe şi galbene, flori vrăjite, de ferigă, îşi împleti o coroniţă

şi o puse pe creştet. Spera că atunci când va ajunge acasă va pune coroniţa sub pernă şi-l va visa pe Igu!... Se gândi că acesta rămăsese la ritualul fertilităţii, ritualul de împerechere între femeile şi bărbaţi tribului, în pădurica de frasini şi stejari, şi, cine ştie cu ce femeie va concepe un copil al soarelui, în noaptea aceasta... Ecourile răcnetelor şi gemetelor sălbatice de plăcere din pădurica de frasini ajungeau până la urechile ei... Fata oftă privind cornul lunii şi lupul îmblânzit care o păzea.

Nenufar ajunse la scorbura unui salcâm cu flori întârziate, aromitoare şi dulci ca mierea, care o îmbătă, şi fu cuprinsă de o dulce tristeţe.

Din scorbura salcâmului încă înflorit, scoase un vas de lut ars în care avea flori uscate de levănţică, mătrăgună, muşeţel, roiniţă, busuioccele trebuincioase, pregătite dinainte pentru vrăji...

Scoase de la gât piatra de ametist dăruită de Igu şi o aşeză pe fundul vasului de lut, scăpără două pietre de amnar de mai multe ori, până aprinse ciuperca uscată presărată înăuntru.

Nenufar purifica prin foc piatra pe care o considera sacră, de la Igu.

Flacăra albăstruie răspândi miresme îmbătătoare şi scoase un fum ameţitor şi plăcut aromitor.

După ce se stinse micul foc înmiresmat, fata adună într-o altă ulcică, mai mică, rouă de pe ierburi. Scoase piatra curăţită prin foc, o spălă în roua dimineţii şi spuse:

„Aşa cum piatra aceasta este curăţită prin foc, aşa să fie şi dragostea mea pentru Igu!...

Aşa cum piatra aceasta de ametist este curăţită prin puterea magică a boabelor de rouă, aşa să fie de curată iubirea mea pentru Igu!...”

Fata se spălă pe obraji cu roua rămasă în ulcică, scoase ametistul care strălucea în culori vii-vineţii sub lună şi spuse: „Să nu se stingă niciodată iubirea mea pentru Igu, tot aşa cum nu se stinge flacăra vie a acestei pietre ce pâlpâie şi joacă în nesfârşite nuanţe sacre!...”

Nenufar legă înapoi ametistul vrăjit, întărit cu puteri

magice, la gât şi scoase apoi diamantul roşu de la

Bostes. I se făcu frică să-l azvârle din nou în fundul lacului. I se păru că dacă l-ar arunca în orice prăpastie, Bostes ar coborî acolo şi i l-ar aduce înapoi, chiar şi din tărâmul umbrelor… Fata privi rubinul mare ce stătuse pe fruntea unui taur şi spuse: „Sânzienelor, zâne bune, faceţi ca să se stingă lumina roşie a acestei pietre odată cu dragostea lui Bostes pentru mine! Să devină rece şi întunecată ca lumea subpământeană! Sânzienelor, zâne bune ale iubirii, meniţi-l pe Bostes ca să nu mă câştige la toamnă în lupta pentru fetele de măritat! Mă las în puterea voastră, şi vă slăvesc!” Lui Nenufar îi veni să calce această piatră în picioare ori să o scuipe, dar i se făcu frică. Ştia că va veni clipa când Bostes o va întreba din nou unde este. O aşează cu un oftat la gât. Şnurul acesteia se împleti cu şnurul celeilalte, de parcă destinele celor doi se împleteau în soarta ei. Nenufar fu adânc tulburată când o trezi din aceste gânduri lătratul lupului ei domesticit.

Când întoarse capul îl văzu pe Igu mângâind lupul ei îmblânzit. Fata gândi că numai sânzienele îl trimiseră în urma vrăjilor făcute de ea. Se bucură văzând că lupul simţi sufletul bun al lui Igu şi nu-l atacă. Igu îi spuse:

— Nenufar, te-am căutat peste tot prin pădure. Eu nu am rămas la ritualul orgiei sacre din hazmacul de frasini, ca ceilalţi bărbaţi, nu am putut să te părăsersc… Bostes fornăie ca un taur încins, ajută la înmulţirea vieţilor din trib şi la fertilitatea şi rodnicia întregii naturi…

Eu nu pot să mă gândesc la alte femei, în afară de tine! Eu nu pot să văd nici luna, nici zânele care dansează goale prin pădure în noaptea asta sacră, nu pot să văd nimic, în afară de tine, chiar şi când nu eşti!… Tu eşti Soarele pentru mine, tu eşti Luna, tu eşti pământul şi aerul şi apa pentru mine, tu eşti spiritul pădurii şi al izvorului şi duhul stelelor din Univers!…

Mintea mea este îndreptată numai spre tine! Eu nu mai am alte amintiri în afară de tine! Eu n-am altă bucurie pe pământ, Nenufar, decât să respir aerul pe care-l respiri şi tu! Iar dacă acum ai să pleci, eu am să mă întorc mereu

la trunchiul acestui salcâm scorburos şi am să-l preţuiesc asemeni unui sanctuar: sanctuarul iubirii noastre!... Căci unde calci tu, pământul şi apa şi aerul şi lumina stelelor devin sacre!...

Eu am băut vin din miere de salcâm, amestecat cu fructe, ca să am curajul să-ţi spun toate acestea, Nenufar! ... Eu nu am braţe puternice precum Bostes! Eu mă voi întoarce aici, la acest salcâm şi voi aduce ofrande în locul acesta sacru, în amintirea nopţii acesteia în care am avut norocul să te întâlnesc!...

Fata asculta uimită, cu lacrimi de bucurie în ochi, dar avea şi o umbră de tristeţe care-i adumbrea faţa. Privi cele două licăriri, violetă şi roşie ale pietrelor ce se împleteau la gâtul ei.

Auziră al treilea cântat al cocoşului. Nu erau departe de colibele tribului. Igu spuse:

— Nenufar, tu trebuie să pleci!... În curând vor veni dezmăţatele, deznădăjduitele femei ale tribului, învelite doar cu fâşii din hainele rupte pe care le-au mai găsit pe jos, femei rănite, bătute, prigonite de bărbaţii geloşi... Vor alerga spre colibe ca să nu le vadă răsăritul soarelui!... Şi multe vor crunt chinuite, că vor purta în pântece copiii soarelui... chiar dacă tradiţia spune să nu fie pedepsite... Are dreptate preotul Dapix! Oamenii tribului trebuie să renunţe la aceste obiceiuri străbune sălbatice care lasă în urmă atâta durere!...

Deja se auzeau ţipetele femeilor disperate alergând despletite şi însângerate, gherănite ca de fiare, pline de răni pe tot trupul, despuiate.

Nenufar îl străfulgeră cu o privire plină de dragoste pe Igu, de parcă îşi abandonă sufletul în ochii lui, ca o promisiune care însemna că se vor mai vedea, deşi nu ştiau cum şi când. Fata luă coroniţa de sânziene şi începu să alerge alături de lupul ei domesticit spre coliba tatălui său.

Igu se lăsă în jos, aşezându-se cu spatele rezemat de salcâmul care de azi era un sanctuar al zeiţei Baset, pentru el.

Pe lângă el trecură înspre trib femei legate doar cu cârpe, petice, unele lovite crunt de bărbaţi, cu bâte. Acestea ţipau de durere, încât pădurea răsuna de gemete de deznădejde. Unele vor fi mult timp pedepsite, chiar ucise, deşi magicianul susţinea cutuma potrivit căreia nu trebuiau pedepsite pentru că participaseră doar la ritualul sacru al fertilităţii şi fecundităţii întregului Univers, din această noapte…

Nenufar ajunsese acasă şi-şi pusese coroniţa de Sânziene sub pernă. Avu un vis confuz pe care nu-l înţelese întru totul, sau poate că nu-l ţinuse bine minte… Se făcea că Bostes îi furase trupul, dar sufletul îi zburase, ca un fluture de noapte, la Igu…

CAPITOLUL III – UMBRA

Luna e mereu schimbătoare, precum Nenufar: când nouă, când plină şi luminoasă, când tristă, în ultimul pătrar, când neagră, de parcă dispare în lumea subpământeană, unde îi lumină pe strămoşi!…

Lumina lui Nenufar vine de la Igu, care o urmăreşte în toate nopţile, dând târcoale colibei şi îmblânzindu-i câinii să nu latre, să nu-l dea de gol şi să nu iasă afară tatăl fetei, Iru.

Atunci când Igu nu rătăceşte noaptea în jurul colibei ei, ea se simte întunecată şi rece, singură şi absentă, precum luna neagră mâncată de licantropi. Apoi, Igu apare şi aruncă cu săgeţi aprinse să sperie gadinile cereşti, tristeţea, ca luna să licărească din nou!

Niciodată nu vorbi cu el, dar îi simţi prezenţa! Şi prezenţa lui îi făcu bine! Niciodată nu se apropiară unul de celălalt, dar viaţa ei era mai frumoasă şi luminoasă, când ştia că el e aproape! Iar el imita atât de bine cucuveaua, ca s-o facă atentă, încât nici tată-său nu putea înţelege că nu e o pasăre de noapte!… Iru blestema pasărea nopţii aducătoare de semne rele, fără să aibă nici cea mai mică bănuială că e flăcăul!… Iar cucuveaua cânta mereu, uneori la lună neagră, tot mai aproape de ferestruica fetei care privea umbra flăcăului mişcându-se pe după tulpinile stejarilor ori frasinilor. Fata, din bojdeuca ei, dând

deoparte băşica de porc mistreţ din ferestruică, distingea din ce în ce mai bine în noapte umbra lui Igu, iar acesta ştia că ea îl vede!...

Doar luna ştie taina lui Nenufar. Şi fetei îi e drag să o privească! Nu se teme de astrul nopţii!... I se umplea inima de bucurie când privea luminătorul nopţii fie oglindit în apa de lângă colibă, fie atârnat de cer, căci ea îi putea atunci întrezări chipul lui Igu, care avea părul ca mierea şi ca razele lunii.

Fata era sperioasă ca un ied şi o zbughise la fugă de spaimă, când îl văzuse apropiindu-se de ea! Dar luna îi era cel mai mare dar din viaţă, căci semăna cu Igu!... Uneori, luna era ca un corn de bour umplut cu vinul dragostei care o ameţea. Nenufar a numărat atâtea faze ale lunii, de când răsărise până pierise, câte degete are la amândouă mâinile, de când Igu îi tot dădea târcoale neîncetat, de când ea nu avea curajul să-l întâlnească! Luna se născuse, crescuse şi murise de două ori, şi de două ori reapăruse din lumea umbrelor. La fel ca inima ei şi ca speranţa ei pentru Igu.

Nenufar stă singură într-un bordei, când e necurată! Numai mama sa, Uta, îi aduce de mâncare şi apă. Toţi fug de ea de parcă ar fi ciumată. Doar Igu se apropia de acest bordei, mai degrabă o văgăună pe jumătate scurmată în pământ, mai mica de un stat de om, în care ea intra şi ieşea pe brânci. Flăcăul îi aducea fructe, mere, gutui şi struguri pe care i le punea lângă ferestruică, fără să fie simţit de părinţii fetei, Uta şi Iru, care locuiau în colibă, departe de fata lor în perioada în care aceasta era impură.

Când apărea Igu, ea sta înspăimântată în colţul celălalt al bordeiului, speriată de moarte. Numai după ce el era departe, ea avea curajul să pună mâna pe daruri. Le mirosea îndelung, de parcă ar vrea să simtă mireasma lui lăsată în ele, şi le mânca. Dar asta numai când e lună neagră, ca să nu fie observaţi, căci ar fi fost ucişi cu pietre pentru asta, atât el, cât şi ea, care îndrăznea să primească darurile!

Nu peste mult timp va avea loc sărbătoarea de la

echinocţiul de toamnă, de la Cornul abundenţei, când flăcăii se luptau între ei ca să câştige una dintre fete, cu care să rămână întreaga viaţă.

În una din nopţi, când se terminase perioada de necurăţie şi dormea în coliba părinţilor ei, auzi glasul cucuvelei. Nenufar ieşi afară, prefăcându-se că merge la groapa din dosul casei, între frasini. Ştia că Igu trebuie să fie prin apropiere.

Din lună parcă îi făceau semne strămoşii, îndemnând-o să se apropie de flăcăul care o pândea şi o aştepta. Nenufar ieşise afară ca beată, fermecată, în bătaia lunii care stăpânea inima fetei. Luminătorul de noapte pâlpâia printre tulpinile frasinilor de lângă apă, atât pe cer, cât şi în apa încreşită uşor de un vânt molcom.

Umbra fetei se reflecta clară şi neagră, de parcă era desenată cu un tăciune. Umbra lui Nenufar era ca luna neagră peste pământ. Fata îl simţi pe Igu în apropiere. Se opri o clipă încremenită, cu respiraţia tăiată, ascultându-şi bătăile inimii. Îşi văzu umbra neagră ca umbra morţii, tremurând peste ţărâna luminată de torţa lunii.

Atunci se întâmplă ceva care o înspăimântă de moarte: Igu apăru înaintea ei cu o pânză din cânepă şi acoperi umbra fetei proiectată pe pământ. Apoi o împături şi dispăru în beznă, de după frasini, alergând întruna, fără să se uite înapoi, de parcă ar fi furat o comoară.

Nenufar ştia ce însemna asta! Flăcăul îi răpise o parte din viaţă, o parte din suflet! Căci umbra trăia, avea viaţă, ca şi ea! Era o magie. Ea trebuia să-i ceară partea din suflet răpită, înapoi!… Altfel nu va mai putea trăi!…

Nenufar se întoarse năucită, clătinându-se nesigură pe picioare. Îi văzuse faţa şi pletele ca razele lunii atât de aproape!

De atunci, fata a căzut bolnavă. N-a mai putut dormi nopţile. Când a auzit iarăşi ţipătul cucuvelei într-una din nopţile care au urmat, a simţit că va leşina. Nu înţelegea de ce Igu îi capturase o parte din viaţă!

Dar n-a mai ieşit afară, de frică. Luna a murit, a fost mâncată de vârcolaci, apoi s-a născut din nou şi iarăşi a

crescut strălucitoare. Abia atunci i-a crescut curajul din nou. Slăbită, palidă, cu gândul la flăcăul care-i luase cu el o parte din suflet se hotărî să iasă şi să-l roage să-i înapoieze umbra, căci simţea că se sfârşeşte!

Aceasta era una dintre cele mai puternice şi tulburătoare vrăji, care le făcea pe fete să cadă la pat bolnave.

Nenufar ieşi din nou afară, noaptea, cu nesfârşită precauţie, bântuită de spaime, între frasinii din apropierea ghiolului. Acolo flăcăul o aştepta.

Igu îi arătă brâul de cânepă cu care era încins şi-i spuse că acolo poartă, de atunci, umbra ei captivă, împăturită! „Înapoiază-mi-o Igu! Îţi voi fi recunoscătoare!” reuşi să îngaime fata mai mult moartă decât vie de frică.

Într-un ochi de apă, o mică baltă plină de noroi, amândoi priviră înmărmuriţi frumuseţea lui Nenufar. El privi chipul ei frumos în oglinda apei: cosiţele negre împletite, ochii ei ca doi tăciuni care ardeau în apă. Pieptul i se ridică şi cobora când respira, căci era vie acea reflectare!…

Iar flăcăul făcu un gest şi mai cumplit: deodată se aplecă peste chipul fetei reflectat în apă. Sărută imaginea feţei ei reflectate, sorbi acea apă a gurii ei! Uluită, fata rămase împietrită!

După ce-şi reveni puţin, Nenufar o rupse la fugă, cu inima bătându-i în piept precum copitele cailor sălbatici, înspre coliba părinţilor ei!…

De atunci fata căzu la pat, bolnavă de lingoaare. Iru nu înţelese ce are, dar mamă-sa, Uta, pricepând, îi spuse lui Iru că trebuie s-o ducă la sărbătoarea fetelor de măritat, ca s-o câştige, prin luptă, cel mai viteaz dintre flăcăi, căci îi sosise sorocul!…

Absenţa lunii de pe cer o îndurera adânc pe Nenufar ca şi absenţa lui Igu. O durea mai rău chiar decât absenţa unei părţi din vitalitatea ei, umbra ei pe care Igu o purta la brâu. Dar gestul lui de data trecută când se aruncase în ştoarnă, în pământul nămolit, din marginea lacului şi-i cuprinsese chipul reflectat în apă o făcuse să bolească fără

scăpare, căci îi smulsese încă o parte din viaţă: imaginea chipului!... Iar el se aplecase peste chipul ei reflectat şi-l pângărise ca un sălbatic, îi muşcase gura din mocirla bălţii unde se oglindea!... De atunci ea îşi simţea buzele arse, faţa întinată ca şi întregul trup!... Se temea să nu rămână grea, deşi nici nu o atinsese pe ea cea adevărată! Era oare de ajuns, ca să nască un prunc, numai dacă îi întinase imaginea din băltoacă?... Ea nu era sigură, tremura şi se frământa la gândul acesta. Nenufar simţea un gol adânc în inimă: poate era golul lăsat de partea de suflet pe care i-o răpise Igu! Poate o durea chiar lipsa lui! Nici ea nu ştia ce! O singurătate şi un gol ameţitoare care o tulburau! Poate chiar luna neagră, ca un lup intrase în ea şi o muşca pe dinăuntru!... Fata îi simţea lipsa lui Igu, dar chiar prin acea lipsă el era mai prezent ca niciodată, ca un vârcolac ce o chinuia, ce o îmbolnăvea!

Dar lui Nenufar i s-au întâmplat şi alte lucruri ciudate, de neînţeles! Nenufar îşi văzu nopţile în vis sufletul zburând, ca un fluture, la Igu!

Fata ştia că, dacă în zori, când se trezea, sufletul ei nu se întorsese la ea, acesta zăbovea la Igu!... Şi, dacă întârzia mult, putea muri, căci era ştiut că un corp nu putea să existe prea mult timp fără sufletul său!... Oricât voia ea să-şi oprească sufletul, aproape în toate nopţile se repeta acelaşi vis: îl vedea pe Igu cu părul ca spicul copt, cu mustaţa abia mijită, cu ochii lui viorii-întunecaţi, iar fluturele, sufletul ei se îndrepta spre el! îi plăcea, dar se şi speria de acest vis! Se putea ca sufletul ei, năucit de frumuseţea lui Igu, să uite să se întoarcă dimineaţa înapoi la ea! Sau, în acest zbor de noapte, putea să fie prins în vreo plasă, ori să fie atacat în zbor şi înghiţit de vreo pasăre de noapte, o buhă, ori cucuvea ori bufniţă!... Ori putea să-l îndrăgească atât de mult pe Igu, încât să nu mai vrea să se întoarcă niciodată înapoi, iar Nenufar să-şi aştepte sfârşitul singură, părăsită de propriul ei suflet rătăcit, zăpăcit din cauza flăcăului!...

De aceea Nenufar şi-a luat măsuri, ca, nopţile, sufletul ei să nu-i mai părăsească trupul şi să nu mai

zboare la Igu…

Din acest motiv, fata a astupat cu grijă ferestruica, uşa, crăpăturile din pereţii colibei, hornul care era aşezat deasupra vetrei, crăpăturile din uşă, cu câlţi, lână, ceamur ori cârpe… Mai mult decât atâta, gura şi nasul şi le înfăşura cu o maramă deasă şi, deasupra patului în care dormea avea întinse plase dese ca pânza de păianjen şi chiar laţuri şi tot felul de cârlige din oase de peşte sau lemn ascuţit, astfel ca să-i fie cu neputinţă sufletului ei să mai poată trece printre toate acestea şi să ajungă la Igu!

Dar, în ciuda acestor precauţii aspre, noapte de noapte l-a visat iarăşi, şi, Nenufar nu putea înţelege cum reuşea sufletul ei să ajungă la el în ciuda poprelilor ei! Prin ce uşi şi ieşiri tăinuite îi pleca din nou sufletul? Avea sufletul ei taine şi secrete chiar faţă de mintea şi de trupul ei?! Nu o mai asculta, se ferea de ea şi o înşela, astfel încât scăpa totuşi printr-o uşiţă nevăzută şi neştiută de ea?! O trăda sufletul ei chiar pe ea însăşi? O părăsea ca să ajungă la Igu, atrasă ca de ochiul strălucitor şi hipnotic al unui şarpe? Nenufar stătea înspăimântată, plângând.

Într-o noapte cu lună neagră, când ea tremura şi plângea în bordeiul în care fusese prigonită, îşi luase toate măsurile ca să-i fie sufletul închis şi supravegheat ca într-o temniţă bine păzită.

Atunci, Igu se apropie de ferestruica ei. Inima îi bătu lui Nenufar mai să-i spargă pieptul. Ea se apropie de ferestruică şi îi spuse: „Înapoiază-mi umbra, Igu! Dă-mi sufletul înapoi! Altfel simt că voi pieri!”

— Ajută-mă să te câştig în lupta dintre flăcăi! Atunci îţi voi reda umbra pe care o port pretutindeni cu mine, la cingătoare!…

— Igu, eu sunt curată! spuse Nenufar. Eu m-am curăţit, dar nu le-am spus părinţilor mei. Eu te-am aşteptat pe tine în noaptea asta ca să-mi dai sufletul înapoi! Cum să mai trăiesc dacă sufletul meu e la tine!?…

— Nenufar! Sufletul tău e la mine înfăşurat în cingătoarea pe care o port la brâu! Ţi-l voi înapoia, în schimbul trupului tău, în noaptea asta! Le vreau pe

amândouă în noaptea asta neagră: sufletul şi trupul… Altfel plec…

— Stai, Igu! Cum aş putea să-ţi dau trupul, cum aş putea să scot aceste gratii de ulm?… Uşiţa e încuiată…

— Eu am să le scot şi eu le voi pune la loc!

— Igu, ne vor ucide cei din trib, dacă vor afla…

— Dar am îmblânzit câinii voştri! Nu ne vor da de gol! Nici luna, căci este neagră! Acum mă bucur că vârcolacii au mâncat-o! Degeaba se văd săgeţi aprinse aruncate în sus înspre cer ca să-i alunge! Sunt şi nori negri!…

— Scoate gratiile, Igu!… spuse Nenufar tremurând ca varga, de parcă ar fi venit moartea. Decât să mor aici, singură, fără sufletul meu care este la tine…

— Nu vei muri…

— Zeiţă Ostare! Nu mă părăsi!…

Igu se strecură cu greu, ca un şarpe pe ferestruică, în bordeiul pe care toţi îl considerau impur şi de care toţi se fereau!… Iar şarpele o încolăci, o înfăşură pe Nenufar care simţi că-i reveni sufletul înapoi în piept!

Până spre ziuă cele două trupuri şi suflete se întreţesură, se amestecară, se contopiră încât crezură că, mai degrabă căzură în lumea subpământeană, că muriră şi înviară!… Din gura lui Igu, sufletul trecu în gura lui Nenufar şi ea fu fericită încât crezu că-şi recăpătă suflarea, căci trăise mult fără suflet, fără aer, fără viaţă.

În slaba bătaie a stelelor, piatra de ametist de la gâtul ei căpăta nuanţele flăcării vii de culoarea liliacului înflorit, până la vineţiu închis cu inflexiuni de negru pe margine. Dar şi cealaltă piatră, roşie, avu sclipiri scurte, ca nişte picături de sânge. Igu voi să-i spună să o scoată măcar în noaptea asta, dar nu avu curaj. Ea însă nu mai ştia de ea, căzuse ca-ntr-un leşin de parcă coborâse în lumea subterană.

Nenufar avea să poarte acele două pietre la gât multă vreme, privind uneori la ele ca la un oracol, încercând să-şi desluşească soarta ce o aşteaptă, rememorând această noapte unică a vieţii ei, cea mai

frumoasă dintre toate câte îi fuseseră date să trăiască pe lume!…

Înspre zori se speriară de moarte şi reveniră în această lume când auziră lătratul unui câine chiar lângă ferestruica lor. Fata se chirci înspăimântată. El se desprinse din braţele ei şi sări cu o agilitate fără seamăn, abia atingând îngusta ferestruică. Nenufar îşi dădu seama înspăimântată că flăcăul pieri în grabă şi nici nu avusese timp să-i restituie umbra pe care i-o furase în acea noapte cu lună… Căci, din nou se simţea deznădăjduită, ca atunci când sufletul ei nu era în trupul ei… Cunoscu asta şi după faptul că durerea despărţirii de el o cuprinse adânc. Sufletul ei, cu siguranţă rămăsese acolo, la el, înfăşurat în brâul pe care apucase să-l ia cu el, înainte de a fugi! Pe gură primise poate numai o mică parte din viaţa ei, înapoi. Acum se simţea şi mai singură şi mai îndurerată şi fără nădejde!… Nenufar căută gratiile de ulm pe jos, prin bezna dimineţii şi le aşeză la loc de teamă ca Uta, care venea să-i aducă apă şi mâncare, să nu bage de seamă că lipsesc.

Trebuia, fără doar şi poate, să-l favorizeze pe Igu la întrecerea pentru fete de la Ziua recoltei, de la echinocţiul toamnei… Numai aşa, el îi va putea dărui înapoi sufletul ei care fuge la el, în fiecare noapte…

În fiecare zi… care nu o mai recunoaşte pe ea de stăpână…

Iru, tatăl fetei, pusese laţuri şi capcane în jurul bordeiului şi în jurul izbei lor. De aceea Igu nu mai putu veni decât la următoarea lună neagră la ferestruică, şi-i şopti lui Nenufar:

— Favorizează-mă să te câştig în lupta care se apropie!… Loveşte-l cu biciul pe Bostes, care se laudă în tot tribul că vei fi trofeul lui!”

Apoi Igu pieri sub luna neagră, în lătratul lupilor domesticiţi de curând, aduşi de Iru să-i păzească izba. În ochii flăcăului, Nenufar văzu flăcări negre care ardeau de dorinţa de a o câştiga în luptă!

Chiar de a doua zi fata îi spuse tatălui, lui Iru, să-i facă un bici împlertit din funii de cânepă şi în vârf să-i

prindă o piatră cu colţuri ascuţite, ca să-i şfichiuieşte pe flăcăii nedoriţi ce se vor încumeta să lupte pentru ea. Se antrenă săptămâni întregi pentru această ceremonie, lovind din fuga calului, diferite ţinte, manechine de paie. Ştia să călărească de mică, dar acum, ea şi calul cel negru şi lucios, trebuiau să se înţeleagă ca şi când ar fi o singură fiinţă întru descurajarea şi biciuirea celui care vrea să-i stăpânească soarta prin forţă, dar şi pentru favorizarea celui ales, Igu, care îi răsădise o viaţă ce-i răsărea în pântec!…

CAPITOLUL IV-CORNUL ABUNDENŢEI-Echinocţiul toamnei este momentul când, în lupta care se dă necontenit, balanţa se înclină uşor dar hotărât înspre noapte şi întunericul devine, puţin câte puţin, mai puternic decât lumina. Oamenii confundă întunericul cu răul. Dar nopţile din ce în ce mai lungi nu au nimic rău. Poate noaptea e mai roditoare înăuntrul sufletului. Poate că omul are mai mult timp să cumpănească, să chibzuiască sau să viseze…

La cumpăna toamnei împărăţia Lunii creşte treptat învingând puterea Soarelui. Dar imperiul nopţii devine atotputernic doar odată cu începutul iernii… E perioada în care oamenii încep să cugete cu melancolie la trecerea timpului, când îngălbenesc frunzele şi sunt dărâmate de vântul rece. Este o perioadă de cugetare, de înţelepciune, de acumulare de provizii nu numai materiale, dar şi de trăiri sufleteşti bogate, în care omul se pregăteşte intens să treacă prin beznă, frig şi prin singurătatea iernii sau poate a morţii, în speranţa renaşterii unui nou Soare şi a unei noi vieţi, în aşteptarea reînmuguririi întregului

Univers, primăvara.

Dar această luptă a învingerii luminii, după marea şi lunga domnie a astrului solar este compensată de roadele toamnei, de sărbătoarea recoltei. De lupta care se dă între flăcăi pentru câştigarea fetelor de măritatrecoltă sufletească dorită de unii mai mult decât strângerea şi tescuirea ciorchinilor şi decât adunarea proviziilor de iarnă.

Aşadar, la cornul abundenţei din această toamnă sau sărbătoarea recoltei, oamenii aduc ofrande şi mulţumire Soarelui care le-a adus bucate, care le-a umplut hambarele pentru a supravieţui pe timpul iernii: ei ard un uriaş din lemn, cu picioarele bine înfipte în pământ, neclintit în noapte, în pântecul căruia sunt aduse ofrande din bogăţia toamnei: legume, cereale, fructe de tot felul.

Alteori, uriaşul fusese cioplit ca o pirogă, umplut cu roadele pământului şi i se dăduse drumul pe apă, la miezul nopţii, arzând, plutind în flăcări pe valuri, în chiotele de bucurie ale mulţimii care-l petrecea… Cioplitul uriaşului din lemn uscat de stejar îi fusese încredinţată anul acesta lui Izu, cel care cioplise din piatră şi zeii muritori aflaţi lângă templul magicianului Şarp. Iar incantaţia ca astrul zilei să renască la solstiţiul de iarnă, o oficia magicianul Şarp… Acestuia îi revenea şi sarcina de a organiza şi ultima orgie sacră din acest an, după miezul nopţii, îndată după arderea efigiei pline cu ofrande, drept mulţumire adusă Soarelui care de acum înainte îşi pierdea încetul cu încetul puterea…

Cum Luna devenea stăpâna nopţilor, orgia sacră era dedicată zeiţei Lunii, Baset, care era întruchipată de sculptura lui Izu, cu trup de femeie însărcinată, cu cap de pisică şi ochi fosforescenţi, care se furişa sub o lună plină din piatră… Era un simbol al fecundităţii, al victoriei şi frumuseţii nopţii, a puterii şi frumuseţii morţii regeneratoare!

Urma o perioadă în care omul îşi adună forţe psihice dar şi provizii pentru a răzbate prin bezna iernii, asemănătoare cu moartea, şi a spera într-un nou început, într-un nou Soare care va renaşte… Dar acum trebuia să i se acorde cinstea cuvenită nopţii şi reginei care patrona cerul în această sumbră şi frumoasă perioadă, Luna.

Oamenii veneau, după legea veche, cu căruţe pline cu recolte bogate pentru a le oferi magicianului pentru întreţinerea templului, şi pentru organizarea orgiei sacre din noaptea asta, dar şi pentru supravieţuirea pe timpul iernii a celor care se chemau

„Copiii zeilor”, cei care se născuseră în zilele în care erau sărbătoriţi diferiţi zei şi care slujeau un număr de ani în tinereţe la întreţinerea templului, fiind caşti în această perioadă, după care primeau pământuri, animale, izbe şi aveau dezlegarea şi îngăduinţa magicianului să se căsătorească în trib şi să aibă copii.

Pentru femeile pe care le alegeau în această noapte, bărbaţii care veneau şi din alte triburi, aduceau daruri: cereale, fructe, legume, animale. Dar aruncau în poala femeilor pe care le alegeau şi pietre scumpe, pe care acestea le dăruiau tot pentru îngrijirea templului…

Ceremonia aprinderii uriaşului din lemn ca ofrandă de mulţumire Soarelui era la miezul nopţii şi numai după aceea începea ritualul fecundităţii dedicat stăpânei nopţilor, zeiţei Baset, în poiana din dosul Templului magicianului Şarp, unde se aflau toate statuile zeilor muritori sărbătoriţi în întreaga roată a anului!

Dar înainte, încă de cu ziuă, avea loc mult aşteptata luptă a flăcăilor tribului pentru fetele de măritat, precum şi unirea spirituală a perechilor de către magician, sub ramurile Marelui Stejar Sacru, martori ai acestei solemnităţi fiind atât cei în viaţă cât şi spiritele strămoşilor.

Căci această „recoltă” de fete pe care Geea o oferea fiilor tribului era aşteptată de toţi pentru fericirea, înmulţirea şi supravieţuirea tribului pe timpul iernii!… Iar flăcăii se luptau pentru a culege cele mai plăcute roade ale toamnei şi ale vieţii: fetele!…

Gospodinele se întrecuseră în coacerea plăcintei de dovleac unse cu miere, nelipsită la sărbătoarea recoltei, alături de vinul nou, încă nelimpezit, amestecat cu fructe tocate!…

Când frunzele stejarilor cădeau galbene şi ruginii, se dădea o luptă aprigă pentru fetele de măritat ale tribului!

Omul se simţea mai singur şi mai trist ca niciodată, văzând cum soarele păleşte tot ca o frunză galbenă, gata să fie dusă de vânt, departe, undeva la marginea întunecată a cerului. Acum, omul îşi dorea cu disperare să

trăiască!

Igu voia ca Nenufar să-i zămislească o viaţă, pornită în taină din viaţa lui. Voia să învingă iarna, nămeţii, bezna şi spaimele întunecării solare alături de Nenufar, în coliba lor!…

Magicianul, îmbrăcat în hlamida-i galbenă ca frunzele ce cădeau precum un susur, dărâmate de vânt, având pe piept Luna, din sidef galben, ce răspândea o lumină blândă, delicată, mai mare decât Soarele de pe spate, din rubin, deschidea sărbătoarea.

Acesta sună dintr-un corn, în faţa mulţimii adunate să vadă spectacolul din poiana de lângă Marele Stejar Sacru, unde se afla şi cimitirul strămoşilor. Aici erau martore şi spiritele străbunilor care locuiau lumea subpământeană. Acestea, în zilele de sărbătoare urcau prin rădăcinile Marelui Stejar Sacru, prin tulpină şi crengi, pentru a lua parte la viaţa tribului!… Frunzele verzi şi galbene ale arborilor fremătau de emoţie, de amintiri din vieţile trecute şi de dorinţe şi de dorinţe din această viaţă.

Flăcăii erau îmbrăcaţi în piei de animale, cu câte o căciulă din piele de lup, ţuguiată pe cap.

Aveau drept arme de luptă doar bâte de lemn, fiind interzise cuţitele de piată ori metal, arcurile, topoarele sau lăncile. În mijlocul lor intra câte o fată călare, cu un bici ca să-i alunge pe pretendenţii nedoriţi. Întrecerea se termina atunci când fata era doborâtă de pe cal iar învingătorul o lua în braţe şi fugea cu ea. Apoi intra în arenă altă fată. La sfârşit, toate perechile erau unite prin ritualul căsătoriei sacre de către magician, în faţa oamenilor şi a spiritelor Marelui Stejar Sacru, adică a tuturor strămoşilor.

Şarp, magicianul, sună din corn ca să se adune lumea, după care cuvântă către tinerii dornici de întrecere:

— Tineri războinici ai tribului artacilor! Acum veţi trece prin acest foc, veţi trece prin această luptă, veţi trece prin această încercare, veţi trece prin această moarte, veţi trece prin acest portal al vieţii!… Poate veţi muri în această confruntare!… Dar, cei care vor fi biruitori, vor trece într-o altă etapă a vieţii lor! Într-o lume cu mai

multe bucurii, dar şi cu mai multe responsabilităţi şi griji! Va fi ca trecerea într-o altă viaţă, mai frumoasă, mai bogată!… Iar din această nouă viaţă se va zămisli o alta!… în drumul vieţii şi al morţii fără sfârşit…

Se auziră strigăte şi bătăi de tobă care marcară începutul luptelor din această toamnă.

Flăcăii se grupară în două tabere, susţinând pe câte unul din pretendenţi, încercând să-l ajute pe acesta să ajungă primul la fată, în timp ce ceilalţi căutau să-l împiedice.

La sărbătoarea fetelor de măritat, băieţii se luptau între ei, şi nu prea!… Zarurile” fuseseră aruncate dinainte şi fiecare fată ştia să favorizeze flăcăul ales. Doar rareori erau mai mulţi pretendenţi care se luptau pe viaţă şi pe moarte pentru câte una din ele! Ceilalţi mai mult mimau lupta, pentru spectacol!… În toamna aceasta numai Nenufar semănase vrajbă în rândul tinerilor dornici să o câştige. Dar, măsurându-şi puterile, aceştia înţeleseră că nu era posibil să-l învingă pe Bostes. Aşa că, cei mai mulţi se lăsară păgubaşi şi cuceriră, mai mult mimând lupta, alte frumuseţi ale tribului…

Înfierbântaţi de vinul cel nou, flăcăii se luptară cu poftă, majoritatea căpătând cucuie, ochi şi buzele tumefiatemai mult ca să le facă fetelor pe plac, deoarece totul era hotărât dinainte.

Doar când apăru Nenufar pe calul ei negru, lucios, flăcăii se înflăcărară, ea fiind frumuseţea care provocase întotdeauna vrajbă între ei.

Încă de la prima lovitură, bâta lui Bostes, ca un şarpe cu gura căscată, îşi înfipse colţii în ticva rivalului său cel mai înverşunat, Igu, încât acesta căzu la pământ, zbătându-se de moarte şi gemând. Ceilalţi flăcăi nu i se mai împotriviră, şi Bostes se îndreptă înspre Nenufar care călărea pe calul ei ca un vârcolac negru. Dar fata-l şfichiui cu venin şi înverşunare, plesnindu-l fără milă cu biciul ţintuit peste faţă. Dar Bostes nici nu se apăra, nici nu se ferea, ci se îndârjea să pară că nu simte durerea. Se apropia tot mai mult de fructul cel mai râvnit al acestei

toamne. Deşi Bostes avea faţa însângerată, nu pierdu nicio clipită, se repezi spre calul lui Nenufar, îl apucă de frânghie şi, dintr-o smucitură, o dădu fata jos. Tocmai atunci veni din spate Igu, care-şi reveni ca prin minune, şi-l trăsni cu măciuca în ceafă. Bostes se clătină şi se prăbuşi, de se cutremură pământul, îngrozindu-i pe toţi. Horcăia ca un bour, iar sângele i se scurgea pe gură. Igu se îndreptă spre fată, iar aceasta întinse braţele spre el. Dar, ca un demon revenit din lumea umbrelor, Bostes, numai o rană vie, se trezi, îşi şterse faţa plină de sânge, făcu un salt sălbatic de câteva picioare şi-l strânse pe Igu de gât, lovindu-l şi trăgându-l sub el, gata să-l sugrume. Igu leşină, se lăsă moale ca o cârpă, cu ochii holbaţi, ficşi, şi cu nasul şi buzele zdropşite. Mulţi crezură că murise. Fata urcase pe cal şi fugise la marginea poienei în care se luptau, ca să nu fie prinsă, dar Bostes puse opinca din piele de mistreţ pe pieptul lui Igu, apoi ridică ghioaga, gata să zdrobească ţeasta rivalului. Atunci răcni înfiorător Nenufar, apropiindu-se cu calul în galop, coborî, îl prinse pe Bostes de mână şi spuse:

— Lasă-l să trăiască!... Nu-l ucide! Sufletul meu e la el, şi voi muri şi eu!... Merg cu tine, Bostes! Lasă-l să trăiască!...

Nenufar se sperie, crezând că Igu murise, se aplecă şi-şi puse gura ei pe a lui Igu, ca să-şi soarbă sufletul înapoi. Dar atunci Igu se trezi din leşin. Nenufar începu să verse lacrimi de bucurie.

Bostes o luă de mână şi o ridică. Pe faţa însângerată a lui Bostes se citi fericirea. O duse în faţa lui Şarp. Magicianul le spuse să aştepte ceremonia prin care îi va uni, Sărbătoarea fetelor de măriat se sfârşi repede după lupta dintre Bostes şi Igu, căci celelalte perechi nu făcură decât să alerge unul către celălalt, după cum erau înţelese dinainte!

Magicianul Şarp chemă toate perechile, aproape o duzină, sub ramurile Marelui Stejar Sacru şi spuse:

— Aici, sub ramurile Marelui Stejar Sacru, în faţa spiritelor strămoşilor, în faţa tuturor celor în viaţă, drept

martori, în faţa soarelui, a pădurii, a apelor şi a pământului şi apelor, a aerului şi focului sacru unesc trupurile şi sufletele voastre atât în viaţă cât şi în moarte!

Iar dacă cineva va încălca această legătură, în afara dezlegărilor care se dau la orgiilor sacre, ce au ca scop prosperitatea şi germinaţia întregului Univers, voi scoate pietrele sufletelor vinovaţilor, păstrate şi ascunse de mine pe fundul albiilor apelor, şi le voi macina, şi astfel va pieri cel ce va încălca această legătură sacră!

Fie ca trupurile femeilor voastre să fie roditoare ca strugurii din această toamnă şi să se înmulţească vieţile tribului artacilor precum şoarecii şi iepurii!…

Şi magicianul deschise în chip ritual primul butoi cu vinul cel nou amestecat cu fructe tocate! După ce umplu primul corn de bour şi-l bău în chiotele de bucurie ale tuturor, umplu cornul perechilor care le goliră împreună.

După această ceremonie de sub Marele Stejar Sacru, buciumele începură să cheme şi pe cei din alte triburi la ceremoniile de noapte, care vor avea loc în poiana din dosul Templului magicianului, unde statuile zeilor muritori, cioplite în piatră de Igu fuseseră curăţate, şi, în mod deosebit statuia zeiţei Baset, cea sărbătorită în această noapte, fusese împodobită cu coroniţe din crizanteme şi cu lumânări colorate aprinse.

Buciumele chemară îndelung şi pe cei din alte triburi, la ritualurile de noapte care avea să ţină până dimineaţa.

Toată suflarea se strămutase în spatele Templului lui Şarp unde se deschideau rând pe rând cepurile butoaielor şi veselia, cântecele din fluiere şi cimpoaie se porniră.

Bostes părea fericit alături de Nenufar, deşi simţea că victoria lui fusese numai pe jumătate, întrucât ea era rece, palidă şi tristă. Igu fusese dus la coliba lui de doi flăcăi, ca să fie îngrijit. Pentru Bostes, Nenufar era pământul care trebuia arat şi semănat, dar nu ştia că în acest pământ încolţise deja o nouă viaţă…

La aceste petreceri fură sacrificaţi bouri, berbeci, ţapi, pârpăliţi la foc încet şi dăruiţi tuturor, pentru a sărbători rodnicia toamnei, la echinocţiu! Era ultima

sărbătoare veselă din an, căci aveau să urmeze Sărbătoarea strămoşilor şi a tuturor zeilor muritori, apoi renaşterea Soarelui la solstiţiul iernii, sărbători care trezeau spaime şi incertitudini că Soarele s-ar putea să nu mai renască şi anul acesta, iar planeta să dispară într-o noapte veşnică precum un sloi de gheaţă în Univers. Până la sărbătorile Mumei Geea, dacă Soarele nu se stingea după solstiţiul iernii, oamenii nu vor mai fi liniştiţi, nici fericiţi!

Dar, în noaptea aceasta în care patroana zeiţa Baset, oamenii se eliberau, îşi goleau şi îşi spălau sufletele de dorinţe ascunse, de suferinţe, îşi arătau inimile ca pe nişte rufe pe care le întindeau la lună în adierea vântului nopţii…

Oamenii mai simţeau că trăiesc, înaintea neliniştii spaimei stingerii totale a soarelui, căci numai dacă reuşeau vrăjile magicianului, aveau cu toţii noroc să nu se sfârşească lumea, iar pământul să nu intre în beznă şi îngheţ de la solstiţiul iarnii!…

După această sărbătoare, oamenii începeau să fie măcinaţi de îndoieli, văzând cum astrul luminos e tot mai bolnav, neputincios, cum se ridică tot mai puţin deasupra orizontului, cum frigul nopţilor tot mai lungi se înteţeşte!… Îşi adunau cu deznădejde lemne de foc, să mai trăiască atâta cât vor putea, dacă nu se va mai ridica niciodată astrul luminii şi al căldurii pe cer!… Îşi aduceau aminte poveştile din vechime, din noaptea istoriei, auzite şi transmise din bătrâni, potrivit cărora astrul solar fie se năştea mort la solstiţiul de iarnă, fie prin anumite vrăji ale magicienilor era furat de pe cer şi ascuns în peşteri ori în lumea subpământeană, ca o feştilă a strămoţilor, uitându-i pe cei vii…

Căci acest echinocţiu de la care puterea nopţii biruia puterea luminii era tulburător şi trezea spaime atavice în sufletele tuturor: de aceea în această noapte oamenii petreceau cu sălbăticie, ca să uite de puterile soarelui care scădeau treptat…

Căci gândurile grele se amestecau cu bucuriile

recoltelor toamnei, totul se învălmăşea în minte la vreme de cumpănă. Grijile şi bucuriile îi măcinau deopotrivă.

Dacă descreşterea zilei era semn că soarele care începea să se îmbolnăvească de la echinocţiul toamnei va muri?…

Dacă secara, orzul şi meiul aveau să se sfârşească, vinul, la fel, dacă animalele vor pieri şi ele, căci fânul adunat se va sfârşi şi nu vor muri de foame în noaptea veşnică şi în frigul mortal care se va lăsa… Iar oamenii vor începe să se mânce din nou între ei, ca în vremurile sălbatice despre care vorbeau străbunii lor în poveştile în care soarele nu mai renăştea… La fel şi luminătorul cel mare al nopţii murea din când în când, şi nu se mai ştia sigur dacă va mai apărea vreodată…

De aceea trebuia îmbunat şi cinstit soarele prin aducerea ca ofrandă a uriaşului din lemn cu pântecul plin de bunătăţile acestor recolte, trebuia implorat ca să renască, să nu ne părăsească planeta la solstiţiul iernii…

Dar acum, în timpul sărbătorilor fetelor de măritat şi a vinului nou, a belşugului recoltelor, oamenii se simţeau din nou asemeni zeilor, uitând o noapte de viitorul sumbru ce se apropia!

Niciodată visele şi iluziile oamenilor de a se crede zei nu erau mai puternice decât la această sărbătoare a zeiţei Baset! Oamenii se simţeau descătuşaţi de reguli, de constrângeri, de sărăcie, de tabuuri, de timpul care trecea! Oamenii s-au simţi în această noapte ca şi stelele: nemuritori, strălucitori şi liberi!…

Sub luna de toamnă înflori imaginaţia lor!

Închipuirea lui Nenufar alergă la Igu, deşi fusese nevoită să bea din acelaşi corn cu Bostes, pe care-l simţea ca pe un pumnal înfipt în inimă. Dar vinul băut şi bucuria acestei ceremonii fuseră mai mari şi durerea începu să se estompeze!

Luna de toamnă era mare cât roata de lemn a unei căruţe în flăcări şi presăra vise şi halucinaţii din lumea spiritelor printre cei vii. Căci, în aceste nopţi, luna era măreaţă, ceaţa ce o învăluia o făcea tainică, sau îşi lega un

curcubeu strălucitor în jurul capului, în noapte, făcând-o şi mai fermecătoare, răspândind o magie în care totul părea posibil!... În aceste nopţi, iluziile deveneau mai mai puternice decât realitatea, iar suferinţa şi apropierea iernii erau izgonite tot mai departe în adâncul creierului.

Departe de petrecerea de la templu stă Igu, rănit şi paralizat mai mult sufleteşte de durerea pierderii lui Nenufar! Privea luna pe care o vedea şi ea, gândind că, măcar privirile lor se vor întâlni! Pentru el luna arăta ca un mormânt frumos, poate sufletele lor se vor înălţa acolo şi se vor întâlni într-o altă viaţă! Căci, în această lume, nu-l putea răpune pe Bostes, acesta fiind un războinic mult prea iscusit! Sau poate că-l va răpune, doar folosind un vicleşug... Acum îi veni mai întâi gândul s-o trimită pe sora sa, Nefele, cea care îi tămăduia acum rănile, la Nenufar, când Bostes va fi plecat la vânătoare, s-o întrebe cum l-ar putea răpune pe acest uriaş care învinsese până şi taurul sălbatic, de la sărbătoarea zeului Mithra... Igu, deşi avea capul umflat, s-ar fi putut duce la sărbătoarea zeiţei Baset, dar îl ţintuia deznădejdea pierderii lui Nenufar...

Pentru el, luna strălucitoare din această noapte, care îi fermeca pe toţi cu înşelătoare şi puternice amăgiri, era o lună neagră, a tenebrelor morţii, o înfricoşătoare lună a planurilor de răzbunare! Dar, deodată, Igu uită de Nefele şi se gândi la magicianul Şarp!... Numai acesta ar putea să-l ajute! Da, magicianul! El este maestrul iluziilor şi al viselor mai tari decât viaţa!...

În apropierea templului, nu departe de poiana unde va avea loc ultima orgie sacră din acest an, magicianul Şarp aprinse cu o torţă uriaşul din lemn care avea pântecul scobit plin cu coşuri de răchită în care se aduseseră din toate roadele pământului: fructe, cereale şi legume, toate drept mulţumire şi ofrandă Soarelui care le-a copt, adresându-i rugămintea ca acesta să renască la solstiţiul iernii ca să mai dăruiască fiilor Geei încă o primăvară, şi apoi o vară fierbinte şi încă o toamnă bogată anul care vine!...

La miezul nopţii, magicianul aprinse rugul din crengi

uscate şi paie din jurul uriaşului din lemn, de cinci picioare înălţime, şi, în timp ce pălălaia trosnea şi se înteţea, făcând ca flăcările să încolăcească precum nişte şerpi pe trupul de lemn plin cu ofrande, spuse:

— Îţi suntem recunoscători, Soare pentru toate roadele pământului pe care ni le-ai dăruit ca să putem supravieţui în iarna care vine şi te rugăm să renaşti din nou la solstiţiul de iarnă! Aceasta ne este rugămintea şi speranţa pe care le înălţăm către tine! Fără tine, Soare, lumea este moartă! Tu aduci strălucire, căldura şi viaţă! Tu ne coci recoltele! Tu ai făcut ca sămânţa să încolţească în pământ şi să crească, tu ai pârguit roadele, tu ai înmulţit animalele, tu ai îndulcit ciorchinii pe care i-am zdrobit în teascuri pentru ritualul aceasta, când Luna zeiţei Baset devine încetul cu încetul mai puternică decât tine, Soare!…

Soare, nu coborî în lumea subpământeană! Nu ne părăsi!… Adu-ţi aminte de noi şi încălzeşte-ne şi luminează-ne cu razele tale ca să nu pierim! Căci cheia vieţii noastre se află la tine! Nu ţine uşa vieţii închisă, ci deschide-o cât mai larg să pătrundă lumina şi căldura ta, ca să nu pierim!

Atunci când te îndepărtezi de noi, moartea creşte! Dar când te apropii de noi, creşte viaţa! Noi te vom ajuta la naştere, te vom moşi, te vom înfăşa ca pe un prunc, te vom sprijini ca pe copilul nostru ca să faci primii paşi, să creşti mai mare, dar nu ne uita pe noi, oamenii!… Întoarce-te şi luminează-ne pământul acesta minunat pe care vieţuim datorită ţie! Nu sta prea mult timp în lumea subterană! Slavă ţie, Soare! Îţi mulţumim, te preacinstim şi te preţuim prin ofrandele aduse în noaptea asta în pântecul uriaşului de lemn!…

Estimp, uriaşul arsese până la jumătate, răspândind pretutindeni miresmele îmbătătoare ale pământului, sub stele, mirosurile tuturor cerealelor, legumelor şi fructelor care-i învăluiau pe toţi ca nişte ameţitoare buchete de flori!

Mai încolo, magicianul puse să se sacrifice pentru Soare din animalele aduse la templu de cei care veniseră

chemaţi de buciume: viţei, oi şi porci sălbatici, iar carnea coaptă la foc o dărui pentru a se hrăni poporul!

Fluierele, cimpoaiele şi tobele răsunau neîncetat, cepurile butoaielor cu vin nou fuseră destupate şi oamenii umplură coarnele de bour! Şarp turnase în vinul cel nou nou fiertură de măselariţă şi de cânepă. Femeile şi bărbaţii se înfierbântară, dansând în jurul uriaşului de lemn care se prăbuşi deodată la pământ, numai jărăgai şi tăciuni aprinşi, cu miros de fructe, legume!

Când jeraticul fu pe sfârşite ca un soare când apune, Şarp adună mulţimea întărâtată de oameni la o altă petrecere, care avea loc în poiana din dosul templului său, unde începea orgia sacră în cinstirea zeiţei Lunii, Baset, care din acea noapte devenea mai puternică decât Soarele.

Izu o sculptase pe Baset sub forma unei pisici uriaşe, cu trup despuiat de femeie însărcinată, stând în patru labe, având coadă şi cap de mâţă, ochi strălucitori din apatit, furişându-se parcă pe sub o lună plină, din marmură:

— O, tu, zeiţă a nopţii, Baset, care faci să rodească trupul de femeie lumina vieţii, chemându-i în tribul nostru pe cei nenăscuţi! Din această noapte, tu biruieşti încetul cu încetul puterea solară! Noi ne închinăm ţie, stăpână a nopţilor! Fă ca să se plămădească în noaptea asta sacră copiii Lunii, copiii tăi, iar vieţile lor să biruiască moartea!… Tu, Lună, în noaptea asta semeni cu cornul de bour plin cu vinul cel nou! Tu ne îmbeţi cu farmecul tău noptatic!…

Umpleţi cornul de bour şi beţi în cinstea zeiţei care aduce veselia, alungă grijile şi plămădeşte viaţa! Zeiţă cu ochi de mâţă, treci printre noi şi urmăreşti perechile în noapte, făcând ca sămânţa bărbatului să răsară în trupul de femeie sub forma unei noi vieţi! Beţi şi bucuraţi-vă în cinstea zeiţei nopţii, Baset!…

Zeiţa Baset era împodobită de către slujitorii templului cu o constelaţie de lumânări colorate aprinse şi de coroane şi buchete cu flori de toamnă, îndeosebi cu crizanteme.

Magicianul Şarp mai spuse:

— După ce am adus mulţumire Soarelui, acum vom

preaslăvi Luna, puterea şi frumuseţea nopţilor, care fac să răsară noi şi noi vieţi, precum stelele de pe cer! Declar deschisă orgia sacră care preacinsteşte zeiţa Baset în astă noapte!…

Mulţimea chiui în delir şi slujitorii templului mai împărţiră o căruţă de coarne de bouri, apoi scoaseră celelalte cepuri şi băură din butoaiele cu vin nou amestecat cu tot felul de fructe tocate, dar şi cu plante aromitoare.

Fluierele, cimpoaiele şi tobele răsunară mai tare acoperind susurul frunzelor care cădeau din păduricea de frasini din apropiere.

Femeile întărâtate şi ameţite de băutură începură să-şi rupă hainele de pe ele şi să le arunce prin poiana luminată blând şi tainic de lunia vrăjită a lui Baset; unele răcneau de plăcere, altele ţipau şi râdeau, furişându-se în păduricea de frasini, lângă pârâul Uji ce cobora leneş din munte. Vinul tulbure şi vraja lunii de toamnă îi metamorfoză pe toţi, făcând să nu mai existe hotare între animal, om şi zeu, făcând din aceste trei stadii de dezvoltare o singură fiinţă!

Totul era permis în aceste ultime ceasuri ale nopţii de toamnă, la sărbătoarea zeiţei cu trup de femeie rămasă grea şi cap de pisică agilă ce se furişa tainic sub lună!

Oamenii se încărcau de viaţă, de amintiri, de fericire şi vise încât să le ajungă să supravieţuiască iarna care urma!

Uitară de trecerea timpului, de durerea înăbuşită a Soarelui care începea să se stingă, de nesiguranţa că acesta va mai renaşte şi va mai prelungi viaţa pe pământ cu încă un an!…

Oamenii umblară ca liliecii sub lună, ca-n transă, şi orice nelegiuire fu îngăduită! Orice dorinţă ascunsă se împlini, orice coşmar se şterse, frica de moarte dispăru: toţi se închipuiră nemuritori!…

Femeile, delirând şi ţipând sălbatic, posedate de duhul pisicii lunare, se auziră strigând şi chemând bărbaţii, ademenindu-i cu mişcări convulsive ale şoldurilor

şi sânilor şi gemetele lor fuseră repetate de ecoul muntelui. Acest delir colectiv fuse în acea noapte un iureş cu totul în afara raţiunii. Zeiţa nopţii, Baset le insuflase această energie tumultuoasă a vieţii, aceste simţuri ascuţite duse peste limitele omeneşti.

Întreaga pădure fuse un singur trup convulsiv, minţile tuturor se contopiră într-una singură, colectivă, de necontrolat. Era furia erotică a zeiţei nopţii ce pusese stăpânire pe toţi! Nimeni nu mai era răspunzător de faptele lui, nimeni nu era pedepsit nici atunci, nici mai târziu! Doar zeiţa nopţii era răspunzătoare de tot ce se întâmpla! O putere mai presus de ei îi stăpânea pe toţi: era doar voinţa zeiţei Baset! Valuri de ţipete isterice şi descătuşări colective se dezlănţuiseră în păduricea de frasini din dosul templului magicianului Şarp!

Sub luna toamnei oamenii învinseră moartea şi timpul care trecea!…

Pentru aceste momente trăiau pe pământ: pentru clipele când le era dat să simtă o fărâmă din viaţa zeilor!

Femeile erau nişte caracatiţe care atrăgeau cu tentaculele lor şi posedau bărbaţii, înfierbântate. Văpaia din ele se aprindea ca fierbinţeala unei boli care creştea fără leac. Totul se desfăşura în afara minţii omeneşti: zeiţa nopţii îi stăpânea pe toţi după voinţa şi puterea ei!…

Oamenii acumulară resurse şi energii psihice ca să supravieţuiască iernii ce va urma şi încercărilor la care vor fi supuşi!

Zorile îi treziră ca un trăsnet rece din această nălucire!… Când trupurile fuseseră sleite, începuse deznădejdea unei vieţi trecătoare, plină de frustrări, vinovăţii, de boli şi de nenorociri omeneşti!… Trupurile şi sufletele rămaseră doar o ruină şi o dovadă a nimicniciei şi a neputinţei omeneşti!…

Zeiţa nopţii se întoarse înapoi în tribul negurilor ei, oamenii rămaseră deznădăjduiţi odată cu primele raze ale soarelui, alergând disperaţi, răniţi, ruşinaţi, spre colibele lor, căutând să-şi acopere goliciunea trupurilor cu zdrenţe aruncate şi rupte, scâncind de durere şi de deznădejde

ascunzându-se printre copaci.

Cerul nopţii acesteia era o clepsidră golită de stele şi de năluciri, în zori.

Timpul reveni ca un torent vijelios de munte înecându-i pe cei mai semeţi, aducându-le aminte că nu erau zeităţi, ci doar nişte muritori tot aşa de trecători ca susurul frunzelor galbene ce cădeau din stejari!…

CAPITOLUL V-MOMÂIA

Colibele de piatră, de lemn sau din os, cu câte un ochi de ferestruică astupată cu băşică de porc mistreţ, erau nişte vizuini strâmte şi întunecoase, încălzite cu vetrele în care ardea lemn de stejar zi şi noapte. Aceste izbe stăteau ca nişte neclintite fantasme în bezna viorie a iernii, bântuite de vântul aprig dinspre nord. În aceste adăposturi mici şi intime, vieţile oamenilor se legau pe vecie, sprijinindu-se unele de altele ca să supravieţuiască viforului iernii. Ba uneori trăiau împreună şi cu moartea, de care erau tot atât de ataşaţi şi de care nu se puteau despărţi, căci, în cazul în care pierea un copil, acesta era îngropat în casă, în apropierea vetrei…

Lupii şi şacalii urlau şi atacau nopţile, de foame, în haite, animale costelive din grajduri.

Viaţa omului era mai statornică. Deşi unii ieşeau la vânătoare în viforniţa pădurilor nesfârşite, cei mai mulţi se hrăneau cu proviziile de orz, secară şi mei, fructe ori rădăcini uscate. Erau mai puţini cei care se încumetau, ca Bostes, să vâneze pe această vreme mistreţi ori capre negre, urşi ori alte sălbăticiuni ale pădurii.

Nicicând n-a fost Bostes mai fericit decât în acea iarnă!

Nenufar a trebuit, pe această vremea rea, cu troiene cât gardul, să stea lângă el, în coliba îngustă, cu pat de lemn acoperit cu piei de animale sălbatice, lângă focul ce trosnea veşnic. Lui Bostes i se părea că trăieşte într-un basm fericit, într-o altă lume unde erau numai ei doi pe pământ!

Bostes se simţea ca un animal sălbatic care devoră în fiecare noapte aceeaşi pradă, pe Nenufar. Iar ea purta în

pântece o nouă viaţă, care avea să se nască în preajma sărbătorii stejarului înflorit din anul ce va urma, dacă vor avea cu toţii norocul ca Soarele, acum din ce în ce mai lipsit de putere, bolnav, aproape pe moarte, să renască din nou după solstiţiul iernii!…

Dar Bostes avea totuşi o durere: Nenufar era rece cu el, fără suflet, deşi el era stăpân pe trupul ei! Sufletul ei zburase la Igu. Auzise de câteva ori în apropierea colibei lor un ciudat cântec de cucuvea, chiar şi în perioada în care nu cântă aceste păsări de noapte! Bostes ieşise şi trăsese cu săgeţi aprinse înspre acel loc întunecat din pădure, asmuţise câinii, şi o umbră îndepărtată fugise printre tulpinile plopilor şi stejarilor, albe de zăpadă. Nenufar tresărise adânc şi suspinase, când auzise întunecatul cântec, chemarea morţii…

Din când în când tribul nu mai putea suporta bolile, jafurile, foametea, demonii care bântuiau în miezul iernilor greleşi tribul avea nevoie de o spălare, de o purificare ca să poată supravieţui în continuare, căci altfel s-ar fi împotmolit în suferinţă de netrecut!… În nopţile din apropierea solstiţiului iernii, tinerii

„Scoteau moartea afară din trib”.

Flăcăii construiseră o momâie din paie care reprezenta moartea ce trecuse peste lume în timpul iernii! Într-o pânză de bumbac, oamenii adunaseră semnele pe care le lăsă moartea în urmă: părul şi unghiile celor care decedaseră în iarna asta, resturi de oase rămase în urma lupilor ce sfâşiară animalele din grajduri.

Mai aduseră oase ale animalelor vânate, astfel ca spiritele mistreţilor, zimbrilor, urşilor, cerbilor să se reîntoarcă în viitoarele animale care se vor înmulţi în proxima primăvară, sau ouă din care trebuiau să iasă viitorii pui, dacă va renaşte Soarele, acum muribund, după solstiţiul iernii…

Toate acestea fuseră adunate într-un sac mare şi vârâte în burta momâiei de paie ce reprezenta

„Moartea”.

Răchita şi paiele fuseseră împletite şi legate într-un

simulacru de momâie cu capul mare.

Această efigie, reprezentând toate nenorocirile iernii, era purtată pe braţe de flăcăi.

Femeile şi copiii ieşeau afară din colibe şi biciuiau momâia cu ură, o blestemau şi o alungau din cătun, bărbaţii o împungeau cu suliţe ca să gonească departe duhurile rele, demonii, sărăcia, frigul iernii, într-un cuvânt „moartea”, care fusese atoatestăpânitoare şi provocase atâtea dezastre era izgonită!

Bolile, tristeţile, foametea, lacrimiletoate fuseră întruchipate în momâia cu ochii mari, negri, din tăciune, cu pieptul înroşit cu sângele de la caprele sacrificate şi de la pisicile negre, ca şi când tinerii i-ar fi scos momâiei inima!

Oamenii aprinseră făclii pe uliţele tribului, ţipând, împungând cu obiecte ascuţite aerul, făcând un zgomot asurzitor ca să izgonească demonii, spiritele rele şi momâia din trib, gonind-o dinspre soare răsare înspre soare apune, trăgând cu arcuri, plesnind din bice, chiuind şi blestemând, bătând din tobe. Oamenii ieşiră din colibe şi dăruiră celor care goneau moartea carne uscată, vin, fructe uscate drept mulţumire pentru fapta lor, blestemând la rândul lor şi alungând mumia înspre soare-apune!…

În alţi ani, moartea fusese ucisă în diferite feluri: momâia fusese arsă şi cenuşa i se împrăştiase pe apă, alteori fusese pusă într-un coşciug, într-o pirogă şi, când vântul fusese prielnic, fusese trimisă spre alte triburi care, îngrozite de groaznicul dar, se grăbiseră să o huiduie şi să o trimită şi mai departe pe ape, şi aşa, din trib în trib, până se pierdea în marea cea mare!

În acest an, pentru că pământul nu era aşa de îngheţat, hotărâră, la îndemnul magicianului Şarp, să facă o groapă, cu uneltele din piatră şi lemn, şi s-o îngroape noaptea, la marginea tribului!…

Acolo trebuia îngropată moartea, cu toate relele din timpul iernii, care au fost şi care aveau să vină, cu spaimele, coşmarurile, fricile, tenebrele şi întunecimile iernii acesteia.

Acest obicei se repeta atât la începutul, cât şi la sfârşitul iernilor!

Întregul cătun trebuia să spele durerile şi nenorocirile iernii… Oamenii trăgeau cu săgeţi în moarte, îi sfârtecau membrele cu săbiile de piatră, o împungeau cu ţăpoaiele, o băteau cu ghioage şi bice!…

Bostes lua parte şi el la îngroparea momâiei, la alungarea turturor relelor.

Magicianul Şarp, înconjurat de oameni cu făclii, în înserare, la locul unde trebuia să îngroape momâia, puse mâinile pe capul mare din paie şi răchită al acesteia ca să transmită toate relele tribului asupra ei şi spuse:

— Ia cu tine toate nenorocirile tribului: boli, frig, secetă, foamete, vrajbă, demoni şi duhuri rele şi du-le în lumea subpământeană! Şi să nu se întoarcă nici în vise, nici în gânduri, nici măcar în amintiri să nu-i chinuie pe cei rămaşi!

Fie ca moartea să plece şi din suflete şi din coşmarurile tuturor!…

Tu, Momâie, ne iei o parte din vieţile tribului! Fie ca să răsară alte vieţi şi pântecele femeilor noastre să rodească din nou! Şi numărul vieţilor din tribul nostru să crească!…

Fie ca ziua să înceapă să crească peste mormântul nenorocirilor noastre!…

Fie ca Soarele să renască şi să strălucească tot mai tare peste mormântul nenorocirilor noastre!…

Cu făcliile aprinse în noapte, la mormântul Momâiei, oamenii blestemau şi aruncau pământ peste efigia ciopârţită, rănită de moarte.

Apoi îşi urară să reînvie Soarele şi apoi natura şi să aibă un an ploios şi roditor, să se înmulţească, sfidând moartea, oamenii şi animalele!

După aceea plecară pe uliţele tribului cu făcliile aprinse, secătuiţi de puteri, dar cu speranţe.

În acea noapte, după cum se înţeleseseră cu Şarp, Igu şi fraţii săi dezgropară momâia. În beznă, Igu cu încă două umbre săpară groapa, dezgropând moartea ce fusese

pentru totdeauna acoperită cu pământ, cu toate relele! Această muncă putea fi de rău augur pentru tot tribul, căci deshumarea nenorocirilor şi reîntoarcerea acestora printre oameni putea duce la dezastru: foamete, secetă, lupte între triburi sau în interiorul acestui trib!… Această acţiune era prevestitoare de mari nenorociri!…

Igu îi slujise lui Şarp toată iarna, vânase pentru acesta, ducându-i atât carnea animalelor cât şi pieile tăbăcite. Asta numai şi numai ca să-l sfătuiască cum să-l răpună pe Bostes! Se ştia că magicianul avea puteri nelimitate asupra vremii, asupra ploilor roditoare ori asupra secetei, că putea porunci furtunilor şi vârtejurilor viscolului, ba chiar avea puteri asupra soarelui, despre care se spunea că era reaprins în fiecare dimineaţă, în zori, de la un foc viu al acestuia, şi că, prin magia sa, făcea să renască Soarele la solstiţiul de iarnă, când lumea amenința să reintre în beznele primordiale şi să se stingă odată cu astrul care murea…

Dacă nu-l putuse învinge în luptă dreaptă pe Bostes, cu siguranţă că, doar cu ajutorul magiei, va reuşi! În beznă, doar sub licărirea stelelor, fără să aprindă făcliile, ca să nu dea de bănuit, Igu şi cu ai săi munciră ceasuri din noapte, plini de nămol, într-un vânt sec şi rece, şi traseră afară cu cârlige din os şi frânghii de cânepă groaznica momâie, stâlcită de ura şi loviturile celor loviţi de soartă. O aşezară pe o cotigă trasă de un cal domesticit şi o duseră spre coliba lui Bostes, aflată la o margine a tribului!…

Zăpada se topise, dar pământul noroios nu se zbicise peste tot. Erau bălţi din loc în loc şi roţile se împotmoliră în mocirlă, aşa că cele trei umbre întunecate se opintiră să scoată cotiga şi s-o împingă mai departe. Nimeni nu şi-ar fi închipuit aşa ceva.

Lumea curăţită de toate nenorocirile pe care tocmai le alungaseră, adormise visând o primăvară ploioasă, cu cereale, legume şi iarbă, mângâiate de soarele aşa de mult aşteptat!…

Dar cele trei umbre se opriră cu cotiga la mai multe aruncături de săgeată de coliba lui Bostes. Urcară

groaznica momâie pe cal şi Igu porni singur înainte, pentru că reuşise să îmblânzească din vreme lupii domesticiţi ai lui Bostes, care nu-l mai lătrau. Le aruncă bucăţi de carne uscată, pregătită dinainte, pârpălită la foc. Porni înainte. Dădu jos întunecata momâie chiar lângă ferestruica colibei lui Bostes. Apoi se depărtă cu calul.

Bostes, trudit după ce întreaga ziuă prigonise momâia şi-i săpase împreună cu ceilalţi mormântul, nu simţi apropierea duşmanului.

Un lup începu să urle lugubru! Lupul acesta urla a pagubă, prevestind noi nenorociri!

Nenufar ciuli urechile şi se înfioră când, printr-o spărtură a băşicii de porc, văzu îngrozitoarea arătare cu capul mare, de strigoi venit din altă lume, cu trupul bombat, cu pântecele deschis, chiar lângă ferestruică.

Ciudata arătare părea mai neagră decât moartea, mult mai întunecată decât noaptea de afară. Nenufar rămase împietrită! Această culoare întunecată a momâiei era aşa de intensă de parcă muriseră pentru totdeauna stelele şi ziua de mâine şi toate speranţele, de parcă îi murise ei, lui Nenufar, copilul nenăscut din pântec! mai înspăimântată ca niciodată, Nenufar îl scutură de umăr, înfiorată, pe Bostes, care dormea dus după truda de peste zi dar şi după drojdia de vin de pe fundul vasului de lut. Ţipând îngrozită, reuşi să-l trezească.

La lumina slabă a tăciunilor încă roşii din vatră, Nenufar, nereuşind să îngaime niciun cuvânt, îl trase de mânecă şi-i arătă îngrozitoarea arătare întunecată de la ferestruică! Bostes crezu că este în mijlocul unui coşmar. Îşi dădu palme peste ochi, se spălă cu apă rece, dar degeaba, îngrozitoarea imagine întunecată, pe care o recunoscu, era acolo! Era acolo, dar tot nu putea fi adevărat! Nu era cu putinţă ca toate nenorocirile cătunului să fie aduse la el la ferestruica colibei!…

Bostes auzi lupul cenuşiu urlând înfricoşător, tot mai aproape de coliba lui şi câinii arţăgoşi care-l goneau. Mai privi încă o dată, dar crezu că o parte din coşmar persista într-un colţ al minţii lui, că pe jumătate era treaz, văzând

pereţii, vatra, pe Nenufar, ferestruica, vântul rece ce bătea afară, dar, cu siguranţă, momâia venea din vis şi se fixase acolo lângă coliba lui.

De aceea, ca să verifice, ieşi afară cu un opaiţ aprins, acoperit cu căuşul palmei, dar acesta se stinse. Până la urmă aprinse o torţă şi ieşi în spatele izbei. Deşi era cel mai curajos războinic al tribului, Bostes se sperie, şi torţa îi căzu din mână într-un ochi de apă. Bostes merse mai departe şi pipăi: era adevărată, era chiar momâia pe care o îngropaseră chiar în seara aceea!

Şi nu era nălucire! Ridică torţa şi o aduse mai aproape: burta momâiei, cu sacul plin de oase, păr, unghii, copite, ochi de fiare, gheare, cucuvele moarte şi alte nenorociri de care oamenii voiseră să scape erau toate acolo, revărsându-se sinistru din pântecul momâiei…

Lupul cenuşiu, pe jumătate sălbatic, pe jumătate domesticit, hăulea tot mai aproape. Bostes îl chemă şi acesta veni chiar lângă fereastra colibei, gudurându-se. Bostes privi îngrozit, cu părul măciucă, groaznica arătare adevărată!… I se păru că tot neantul, tot răul întregului trib, tot răul morţii din lumea cealaltă se revărsă peste coliba lui! Nenufar sta împietrită, fără să mai poată îngăima nimic.

Era ştiut că, în trecere, în goana în care oamenii izgoneau momâia, dacă aceasta era oprită numai o clipă şi privea pe fereastra unei cocioabe, cineva din acea locuinţă murea în timpul anului care se scurgea. Dar, niciodată nu se mai pomenise, din răstimpurile apuse în care oamenii trăiseră în peşteri, ca o astfel de nenorocire să se abată chiar în ferestruica unei colibe!

„Numai Igu putea să-i pricinuiască o asemenea nenorocire, datorită deznădejdii pentru că i-o câştigase în luptă pe Nenufar!” gândi Bostes. Se răzbună pentru nopţile de desfătare pe care le petrecea el cu femeia care sperase că va fi a lui! Dacă nu l-ar fi oprit chiar ea în toiul luptei, cu acel ţipăt disperat, acum n-ar fi fost nevoie să mai îndure toate acestea…

Bostes intră în colibă, aprinse din vatră o săgeată şi

trase cu arcul înspre şirul de sălcii de la marginea tribului. I se păru că zări nişte umbre mişcându-se în depărtare. Lupul urlă într-acolo, iar umbrele se depărtară…

Vântul rece dinaintea dimineţii era tăios! Bostes gândi că trebuie să facă ceva ca oamenii tribului să nu afle de existenţa momâiei la coliba lui, căci altfel l-ar ucide cu pietre pentru că toate năpastele s-au întors înapoi din pricina lui!… Şi nu mai era mult până se lumina! Şarp ar fi putut spune că e un blestem şi că momâia se întorsese singură la fereastruica colibei lui, ca cei dinăuntru să piară!… Lipsa acestei momâi însemna viaţa! Prezenţa acesteia era moartea lor fără nicio speranţă! Bostes se gândi la spiritele strămoşilor lui şi le ceru ajutorul, să-i transmită ce era de făcut. Oare era timpul să plătească bucuria de a sta o iarnă împreună cu Nenufar?!…

Bostes se duse înăuntru să liniştească întâi femeia care plângea în hohote. Aceasta îi spuse că vor muri în acel an! Dar Bostes o încurajă:

— Tu nu vei putea muri! Mi-ai spus că sufletul tău se află la Igu!… Va trebui să naşti copilul!… Vom ascunde „casa copilului”, la rădăcina salcâmului cel înalt, noaptea, în mare taină, ca nimeni să nu ştie, nimeni să nu-i poată face vreun rău: iar acolo va fi ascuns sufletul lui şi va fi păzit de noi ca să nu poată fi ucis!…

— Şi când va înflori salcâmul cel mare, vom şti numai noi că sufletul copilului nostru va fi coroana înflorită a salcâmului!… spuse Nenufar tremurând…

— Dar tu, Bostes? Sufletul tău nu va pieri, dacă a privit momâia înăuntrul colibei noastre?! întrebă Nenufar.

— Îţi voi mărturisi ţie, care porţi în pântec copilul nostru, cea mai mare taină a vieţii mele: sufletul meu nu e la mine! Nu e nici în stăpânirea magicianului Şarp! Nu se află printre pietrele lunguleţe ascunse pe fundul apei, unde spune Şarp că le ţine şi că le are în puterea lui!…

— Dar unde? întrebă, cu ochii mari, Nenufar.

— Tu poţi păstra taina asta cum păstrezi copilul în pântece?…

— Da! spuse Nenufar, înfiorată.

— Eu sunt înfrăţit cu lupul cenuşiu care veni chiar acum lângă colibă, ca să ne anunţe! Eu am băut din sângele acestui lup pe care l-am crescut! Iar lupul a băut din sângele meu! Astfel, sufletul meu a trecut în lup. Iar lupul îşi are viaţa în mine! De aceea, momâia nu mă poate răpune! Oamenii şi fiarele mă pot răni, dar nu mă pot ucide decât dacă mai întâi omoară lupul cenuşiu!

Acum nu mai e timp! În curând va răsări soarele. Trebuie să duc momâia! îi umplu burta spartă, înapoi, cu nenorocirile revărsate, o leg cu frânghii şi… o car înapoi în groapa ei! Tu să mă aştepţi! Ănspre dimineaţă mă întorc!…

Bostes scoase atelajul lui cu două roţi de lemn, înhămă calul negru, domesticit. Adună măruntaiele îngrozitoare în burta monstrului de paie şi o legă la loc, urcă momâia în haraba. Luă cu el într-un vas de piatră tăciuni aprinşi, unelte de săpat, ghioaga, arcul şi porni, nu înainte de a-i porunci lui Nenufar să măture cu atenţie toate urmele aducătoare de nenorociri şi să le ardă în vatră.

…

Bostes dădu bice calului. Din fericire, duşmanii lui nu astupaseră mormântul gol al momâiei. El o rostogoli la loc şi aprinse momâia cu tăciunii din vas, de teamă să n-o mai aducă înapoi cineva în altă noapte. Apoi tăie cu uneltele de piatră bolovanii îngheţaţi şi-i rostogoli peste cenuşă!

Umbrele pe care le zărise Bostes fugiseră, dar încă se vedeau mişcându-se foarte departe pe după copaci, privindu-l… Nu aveau curaj să se apropie de arcul lui Bostes!

Estimp, la uşa căptuşită din piele de mistreţ a colibei lui Bostes bătu cineva. Nenufar se înspăimântă. De dincolo de pielea tăbăcită în care sufla vântul rece, se auzi glasul lui Igu:

— Nenufar!

Femeia simţi un nod în gât când îi deschise.

— Bostes va muri! Tu vino cu mine! Am sufletul tău înfăşurat în brâu! Ţi-l voi dărui înapoi!

— Igu! Bostes nu va muri! Nu-l va putea omorî nici

momâia! Căci viaţa lui se află în lupul sur, cu care s-a dus să ardă şi să îngroape momâia la loc!

— În lupul sur!…

— L-a crescut de mic. Au făcut schimb de suflete!

Nici magicianul Şarp nu ştie!…

— O! Spirit al Marelui Stejar Sacru! Asta e! Trebuie ucis lupul acesta sur!… Dar tu, Nenufar, poţi veni cu mine în noaptea asta! Ne vom ascunde în peşteră!…

— Nu, Igu! Port în pântec rod!… Bostes ne va găsi! Trebuie să pleci, Igu! Ai grijă, să nu te atace chiar lupul acela sur!…

— O, Spirit al Marelui Stejar Sacru!… O, zeiţă Baset! O, zeiţă Ostare! Credeam că porţi în tine viaţa pruncului meu şi vei veni cu mine! mai spuse Igu, privind pântecul bombat al femeii!

Şi Igu ieşi năucit de surpriză şi de durere, înţelegând că nici măcar momâia cu toate nenorocirile ei nu-l va putea răpune pe rivalul său!… Aşadar, trebuia să urmărească, să prindă în capcană şi să ucidă lupul sur al lui Bostes, ca să-l poată omorî pe vânător!…

Era clar că unul dintre ei doi, ori Bostes ori Igu va intra în lumea spiritelor, în lumea umbrelor subpământene, căci se vor urmări unul pe altul până la moarte!

Poate că pruncul ce se va naşte din Nenufar îl va împietri de durere pe Igu! Şi apoi vor veni şi alţii şi viaţa şi lumina va creşte în jurul lui Bostes şi întunericul vieţii îl va pierde pe Igu, cel care acţiona pe departe, pe ocolite, prin puterea magiei, şi care nu avea curajul să se confrunte direct cu rivalul său!… Căci el, Bostes, avea un adevăr lângă el, pe Nenufar, iar Igu, din labirintul întunecat prin care umblă, ca un demon al peşterii, voia să transforme un vis în ceva real! Zorile vor veni pentru Bostes când se va naşte viaţa din Nenufar! Dar, pentru Igu nu va veni niciodată răsăritul.

Într-o confruntare din realitate nu va putea să i-o răpească pe Nenufar! Poate doar prin puterea şi urgia magiei întunecate i-o va lua înapoi! Căci viaţa lui Bostes va fi luminată de pruncul care se va naşte!… Ultima speranţă

a lui Igu în lumea aceasta era să ucidă lupul sur!…

Se văzură fâşii de lumină părelnică atunci când Bostes, după ce arse şi îngropă cenuşa momâiei, se îndreptă cu cărucioara cu roţi de lemn, trasă de calul domesticit şi urmaţi de lupul sur, înspre coliba lui Igu. Bostes aprinse de la jarul care încă mai mocnea o săgeată al cărei vârf era înfăşurat în cârlţi şi bumbac şi o trimise de departe în acoperişul duşmanului său. Coliba lui Igu fu cuprinsă de flăcări în zorii zilei. Dar nimeni nu ieşi afară. Bostes se apropie şi văzu că grajdurile erau goale, nici câinii nu păzeau. Aşadar, laşul de Igu părăsise coliba dinainte, aşteptându-se la venirea lui! Pesemne se refugiase în peşteră, ca în vremurile străvechi, să se adăpostească acolo, de frică!… După ce aprinse şi grajdurile, Bostes se întoarse spre izba lui, unde îl aştepta Nenufar, cu pântecul la gură!…

CAPITOLUL VI – L U P U L S U R

Igu pândise lupul zi şi noapte. Îi dibuse vizuina, sub rădăcina unui stejar bătrân şi noduros, cu ramuri pline de vâsc verde în iarnă, cu boabe mici şi aurii, ascuns în hăţişul unui hasmac înţesat cu arbuşti de cătină plină de ghimpi prin care era greu de pătruns. Igu ştia că nu-l poate prinde decât în toiul iernii, când lupoaica sta în vizuină, iar el aducea hrană puilor. Îi întinsese tot felul de capcane, dar lupul cenuşiu, cu blana ca spicul, le ocolise pe toate. Avea mirosul aşa de ascuţit că-l simţise de fiecare dată pe Igu apropiindu-se şi punându-i laţuri, săpându-i gropi, atârnându-i pietre ori ţăpoaie ascuţite de crengi. Dar acum, Igu avea un plan.

Pândi când lupul plecă după hrană pentru pui. Acum duse în apropierea vizuinei un miel tăiat, cald, despicat şi se depărtă. Ca să nu fie mirosit, se îmbrăcă în piei de lup din cap până-n picioare. Ştia că lupoaica e flămândă, pentru că se făcuse o iarnă cumplită, iar el vânase cât putuse vieţuitoarele din jurul vizuinei, tocmai ca să înflămânzească lupii din bârlog, astfel ca lupul sur să plece cât mai departe de vizuină, după pradă. Igu înţelesese că era greu de prins, dar avea de gând să-l atragă, până la

urmă-ntr-o capcană.

De la un timp, din cauza troienelor viscolite, Bostes nu mai dăduse pe acolo, de când luna se făcuse neagră, mâncată de jivinele cereşti.

Igu lăsă mielul lângă ieşirea făcută prin zăpadă de lupul care scurmase cu ghearele şi rosese crusta zăpezii ca să iasă.

Igu se ascunsese în scorbura cât un stat de om, a unui frasin bătrân, care scârţâia şi trosnea din rădăcini când şuiera viscolul, astfel ca să fie în partea opusă din care bătea vântul rece dinspre miazănoapte, să nu fie mirosit de fiară. Ştia că lupul acesta nu mânca niciodată din prada pe care i-o aducea el drept momeală. Dar lupoaica, deşi nu-şi părăsea puii în această perioadă, cu toate că era hămesită, în această iarnă în care părea că îngheaţă pământul şi se sfârşeşte viaţa, ar fi putut să iasă afară din bârlog, nu ca să supravieţuiască ea, ci să-şi scape puii de la moarte, dacă lupul întârzia prea mult să se întoarcă cu pradă… Ea era doar o lupoaică… sălbatică, şi nimic mai mult… nu ca lupul sur, domesticit pe jumătate, inteligent, deoarece în el sălăşluia spiritul lui Bostes. Iar războinicul nu putea fi răpus, decât dacă era acest lup ucis, căci în acesta sălăşluia şi sta ascuns de primejdii sufletul lui Bostes…

Însă planul pe care-l făcuse acum Îgu, nu putea da greş!

Igu aştepta sub un corn de lună ros de spiritele potrivnice, ascunse după norii grei care se învălătuceau ca nişte şerpi ai viscolului ce sâsâiau furioşi. Viforul mârâia întărâtat dinspre partea cea mai întunecată a cerului. Dacă altă dată se temea de posibilitatea ca osul de lună să nu mai apară niciodată pe bolta nopţii, acum nutrea o bucurie tainică, deşi îi degerară degetele pe arc şi pe săgeată în aşteptare: cugetă că furtuna de zăpadă îi va duce mirosul în partea opusă a frasinilor, de unde pândea, şi, poate că nu va fi simţit. Se temea că, în ciuda precauţiilor pe care şi le luase, fiarele s-ar putea să-i descopere scorbura de îndată ce apăreau! Deşi era beznă, deşi vântul spulbera

zăpada asupra lui, încât arăta mai degrabă ca un om de zăpadă învelit în blană de lup, Igu nu aţipi, ci fu atent în fiecare clipită. Se putea întoarce în orice clipă lupul plecat în căutarea prăzii, dar era sigur plecat, deoarece firele pe care le ţesuse ca o plasă de păianjen în jurul frasinului scorburos, erau rupte şi observase şi urme, deşi fuseseră acoperite cu zăpadă.

Gadinele cerului, care se luptaseră şi se sfâşiaseră între ele, vărsară din maţe, doar o aşchie din lună, şi asta numai ca s-o înghită şi s-o sfârtece din nou.

Mielul de sacrificiu, adus jertfă şi momeală de către Igu, îngheţase. Dar speră că lupoaica, hămesită, îşi va părăsi puii ca să-l înşface, iar atunci Igu trebuia s-o săgeteze. Apoi, avea de gând să scoată puii afară din bârlog, înainte de venirea lupului cenuşiu ce purta spiritul lui Bostes, şi să-i lege de tulpina stejarului la rădăcina căruia îşi aveau bârlogul. Atras de schelălăitul puilor legaţi, gata să degere ori să fie mâncaţi de alte jivine, lupul cel sur trebuia să apară ca să-i apere! Atunci Igu trebuia să-l străpungă cu săgeata muiată în venin de năpârcă!

Igu sta în aşteptare în frigul de moarte. Avea impresia că-i îngheaţă sângele în vine. Însă rămase neclintit. Totuşi, căută să-şi înfierbânte mintea, gândindu-se la Nenufar, pe care Bostes o câştigase prin luptă dreaptă, pe câmpul unde se dăduse bătălia pentru fetele de măritat…

Deşi Nenufar îl favorizase pe el, deşi, de pe cal, ea îl biciuise crunt pe Bostes, şfichiindu-l cu piatra tăioasă dein vârful biciului încât îi făcuse faţa chisăliţă, numai sânge şi cicatrice, acesta reuşise totuşi, cu îndârjire, gonindu-i pe toţi pretendenţii din jur, să se apropie de ea. Igu fusese zdrobit, pe jos, încât crezuse că va muri pentru frumuseţea tribului! Dar, tot ea ţipase, de frică să nu fie ucis, implorându-l pe Bostes să-l cruţe, promiţându-i că va fi a lui, salvându-i astfel viaţa într-un chip ruşinos şi umilitor! Doar aşa scăpase cu zile Igu!

Dar, în acel moment, cu încălţările din piele de mistreţ ale duşmanului său pe piept, jurase să se răzbune

şi s-o recâştige pe Nenufar! Acum era timpul: trebuia să ucidă sufletul lui Bostes prin săgetarea lupului sur! Astfel, Bostes va cădea bolnav şi va muri!... Vuietul vântului deveni mai aprig decât urletul unei haite de lupi! Unele crengi uscate ale frasinilor şi stejarilor se rupseră cu trosnet amarnic din pricina crivăţului, prăbuşindu-se. Luna fu când neagră şi rece, când abia licărind ca o scânteie din vatră, sub cenuşă.

Rebegit de frig, Igu aşteptă cu înverşunare, dar lupoaica nu îndrăzni să iasă. Igu aşteptă pe viaţă şi pe moarte, simţind că se poate transforma într-un sloi. Dar trebuia să-şi urmeze planul chiar cu preţul vieţii.

Igu se temea ca să nu-i sară lupul prin surprindere la grumaz, de aceea sta neclintit, precum un trântor al albinelor înfăşurat în ceară, vârât în scorbura frasinului înfăşat în zăpadă şi bătut de vifor, pândind în continuare atent...

Îgu căută să-şi alunge îngheţul din vine prin amintirile lui fierbinţi, din vară... I se urcă sângele la cap, când îşi aduse aminte noaptea când îi capturase umbra lui Nenufar, sub lună...

Pândise nopţi întregi de departe, privind bucata de băşică de porc mistreţ din mica ferestruică, luminată de opaiţul pâlpâitor, cu seu de oaie. Îi îmblânzise câinii care, după lungi săptămâni nu-l mai lătrau, ba, chiar veneau bucuroşi la el ca să le dea câte o bucată de capră pârpălită la foc.

Şi, în una din nopţi, Igu avusese noroc. Văzuse silueta fetei înfăşurată într-o pânză albă de bumbac, mergând spre groapa îngrădită cu stuf din fundul grădinii, având acoperiş cerul cu stele. Igu, care pândise de după copaci, multe nopţi, se strecurase mai aproape, încălţat în opinci din piele moale de căprioară, ca să nu facă zgomot, şi văzând umbra fetei, alungită sub luna mare şi roşie, sărise asupra ei, înşfăcând-o. Trupul fetei era la câţiva paşi depărtare! Când văzuse miazănoaptea sărind asupra umbrei ei, fata se speriase de moarte, dăduse un ţipăt ascuţit şi o rupsese la fugă înspre coliba tatălui ei. Dar Igu

acoperise deja umbra fetei cu brâul pe care-l împăturise şi cu care îşi încinsese mijlocul la repezeală. Până să iasă părinţii fetei afară cu ghioagele, crezând că e vreo fiară ce venise să le sfârtece oile din grajd, Igu dispăruse, cu umbra fetei, fericit, cu pletele galbene în bătaia lunii. Fusese una dintre cele mai fericite nopţi din viaţa lui, când reuşise să-i răpească o parte din suflet! Dar, fata înspăimântată îl recunoscuse după mersul legănat, după pasul apăsat şi iute, după pletele în vânt ca razele lunii. Ştia ce însemna asta! Flăcăul îi furase umbra, adică o parte din viaţă! Dacă nu i-o înapoia, fata cădea la pat bolnavă de lingoare şi nu mai avea linişte până nu i-o va înapoia!…

Le spusese părinţilor că văzuse un demon care alerga înspre ghiolul din apropierea lor, numit Lac.

Dar, de atunci, Nenufar căzuse la pat, bolind. Nu-i trecuse fierbinţeala nici cu fiertură de salcie, nici cu muguri de plop negru, plini cu propolis. Într-o altă noapte, când îl simţise prin preajma colibei, se apropie de el şi, cu buze arse de patimă, îl rugă să-i înapoieze umbra, adică o parte din viaţa ei. Dar el era fericit ca nimeni altul pe pământ. Ştia că nu-i va da umbra niciodată, decât numai dacă ea îi va dărui în schimb, trupul. Iar ea căzuse bolnavă şi nu se gândea decât la el!

„Înapoiază-mi umbra, Igu!” îi spusese ea, parcă fără nădejde. Atunci el se aplecase şi-i sărutase din nou umbra capului reflectată într-un ochi de apă, de pe jos, de sub luna plină! Şi fata tresărise de un dor aprins, suspinând. Iar el îi mai sorbise încă o parte din viaţă, înghiţind apa în care i se oglindea chipul: şi ea nu mai avea scăpare! Atunci, plângând, îi spusese că-l va favoriza la lupta dintre flăcăii tribului care se va da pentru fetele de măritat, la sărbătoarea Cornului abundenţei, la echinocţiul toamnei…

De atunci umbra ei îmbrăţişată şi sărutată pe ţărână, sau în mocirlă, sub lună, rămăsese la el, în sufletul lui Igu, deşi trupul ei fusese câştigat prin luptă dreaptă de către Bostes… Iar ea tânjea să-şi recapete sufletul înapoi, de la Igu!… Nopţi în şir se tânguise, bolnavă, chiar şi atunci

când fusese femeia lui Bostes!

Căci sufletul ei rămăsese la Igu, din noaptea aceea cu lună!…

Şi apoi, ea îl primise în bordeiul îngust, pe jumătate săpat în pământ, unde ea se prefăcuse a fi în continuare necurată, ca să aştepte cântecul cucuvelei, semnul lor…

În vuietul viscolului care aproape-i oprise inima-n loc de atâta ger, Igu îşi dezmorţi trupul cu amintirile fierbinţi din noaptea de neuitat petrecută în bordeiul de lut, poate cea mai frumoasă a vieţii lor pe acest pământ…

Chiar şi acum, în această cumplită noapte albă, de iarnă păgână, el îi purta sufletul înfăşurat în brâul cu care era încins! Chiar dacă ar muri îngheţat, Igu se sfârşea simţindu-i sufletul aproape!…

Pesemne că acum ei îi e frig în braţele lui Bostes, chiar dacă trupul ei poate e încins la focul de lemne nestins în vatra din coliba războinicului! Dar, pesemne că trupul ei simte frigul de moarte din scorbura frasinului, de aici!…

Igu distinse, printre vuietul în rafale al vântului dinspre miazănoapte, urletele unei haite de lupi care se apropia! gândi că lupul în care se afla spiritul lui Bostes adunase o haită, ca să-l sfâşie în bucăţi! Acest lup cenuşiu fusese învăţat de mic de către Bostes să se ferească de toate capcanele oamenilor şi se dovedise de multe ori mai şiret decât el! Igu simţi frică, după urletele tot mai apropiate, sălbatice şi ameninţătoare. Igu îşi ţinu şi respiraţia. I se păru că aici se sfârşeşte viaţa lui!

Igu auzi şi mai aproape haita urlând în vijelia viscolului nopţii. Nu erau nici stele, nici luna, de parcă le sfârtecară şi le înghiţiră gurile de lup care se apropiau hăulind. Deşi se mascase şi se camuflase atât de bine în piei de fiare, purtând chiar şi urechi de lup, ca să nu i se simtă mirosul, Igu ştia că acest lup e cu totul şi cu totul deosebit, căci poartă spiritul lui Bostes în el! Iar Bostes moştenise sufletul de la un adevărat erou al trecutului, care ştiuse să vâneze fiare sălbatice şi era neîntrecut în luptele dintre triburi. Dar omul Bostes avea spiritul acestui

lup în el, şi, de aceea era atât de curajos în lupte, încât îngenunchease taurul la Sărbătoarea Stejarului înflorit, amintind tuturor de zeul biruitor asupra nopţii, Mithra!…

Igu îşi aminti cum Nenufar îi povestise, în noaptea în care Bostes plecare să ducă iarăşi la groapă înfiorătoarea momâie, cum

Bostes îşi schimbase sufletul cu al lupului sur!… În trecut, după ce Bostes vânase o familie de lupi

— Şi se ştia că lupul şi lupoaica stau împreună până la moarte! – după ce fusese atacat atât din spate cât şi din faţă de cele două fiare care-şi apărau puii, fiind aproape să-l sfârtece, Bostes reuşise să aprindă acel stejar care avea, ca şi acesta, la rădăcină, bârlogul cu căţelandri de lupi. În timpul acestui pârjol, lupii bătrâni săriseră în flăcări să-şi scape puii. Atunci, Bostes reuşise să tragă două săgeţi ce aveau vârfuri ascuţite, din piatră, nimerind cu una din ele în lupoaică şi cu cealaltă în ceafa lupului. Patru pui arseseră atunci de vii împreună cu lupoaica rănită, dar lupul bătrân ieşise prin flăcări cu săgeata în gât şi cu un pui în gură, ca să-l salveze.

Bostes aruncase un pietroi colţuros zdrobind capul lupului bătrân, dar acesta îndurase şi această lovitură şi se târâse mai departe, cu gâtul răsucit şi cu puiul schelălăind în gură. Dar Bostes sări asupra lui şi-l înjunghie cu cuţitul de piatră, îi descleştă dinţii şi îi smulse puiul pe care-l băgă în taşcă.

După ce jupuise cele două fiare şi le luase pielea, crescuse timp de doi ani acest lup cenuşiu, dându-i să sugă lapte de la o căţea care fătase de curând, apoi aducându-i tot felul de sălbăticiuni vânate, să-l hrănească.

Îi crestă şi o ureche ca să-l cunoască mai târziu. Îl luă pretutindeni cu el la vânătoare, şi-l învăţase cum să se ferească de toate şiretlicurile şi capcanele oamenilor.

Când împlinise doi ani, omul îşi transferă sufletul în lup, ca să fie în siguranţă, să nu poată fi ucis în lupte! Omul muşcă din gâtul lupului tânăr şi-i sorbi sângele. Lupul simţi pentru întâia oară durerea. Dar Bostes se crestă singur cu tăişul de piatră şi lăsă lupul să-i leorpăie

sângele. Aşa sorbi şi lupul sufletul omului şi deveniră de nedespărţit.

Dacă ucidea careva lupul, murea omul. Altfel omul nu putea muri, căci sufletul lui era păstrat, în mare taină, în inima lupului sur. Bostes îi mărturisie lui Nenufar că, deşi magicianul tribului pretindea că deţine toate sufletele oamenilor în nişte pietre lunguleţe, ascunse pe albia râului Uji, şi că poate face oricând ce voia cu vieţile lor, Bostes ştia că nu este aşa, că, cel puţin spiritul lui nu e în stăpânirea magicianului, ci în acest lup sur cu o ureche crestată. Atunci omul lăsase liber lupul, în sălbăticie! Uneori, în iernile grele, se ducea la bârlogul acestuia şi-i ducea carne crudă, de vânat. Aşa îl urmărise Igu, îl văzuse de departe cum ducea în apropierea acestei vizuini câte un miel ori un iepure sacrificat, iar lupul le trăgea sub rădăcina acestui stejar, în scorbură. De aceea Igu ştia cum poate fi înfrânt Bostes, cel mai iscusit dintre vânători şi cel mai viteaz războinic al tribului!

Dar, în noaptea aste se hotăra soarta lor! Ori murea Igu îngheţat, în scorbura frasinului, ori pierea sfâşiat de haita de lupi care se apropia tot mai întărâtată, ori el reuşea să răpună lupul şi, totodată pe Bostes!… şi s-o câştige pe Nenufar, cea cu ochii lucioşi, galbeni-verzii, de pisică sălbatică, în noapte…

Lupul, aşadar şi Bostes văd bine în beznă. De aceea, un om obişnuit, fără aceste puteri, cu greu l-ar fi putut birui…

Numai cingătoarea cu sufletul lui Nenufar, cu care se înfăşurase Igu îi mai încălzea inima ca să nu îngheţe, numai gândul că acolo se află o parte din viaţa ei îl mai ţinea şi pe el în viaţă!

Igu observă că lupoaica nu ieşise afară din bârlog ca să ia mielul care acum era un sloi, bătut de viscol. Poate că grija ei pentru pui fu mai mare decât foamea ei, şi nu voia să-i pună în pericol. Se părea că hotărâse să aştepte ca să-i aducă lupul cenuşiu prada. Se părea că planul lui Igu de a ucide mai întâi lupoaica şi apoi de a scoate afară, în ger, puii şi a-i lega de tulpină drept momeală să atragă lupul

cenuşiu, nu funcţiona.

Igu avea numai sufletul lui Nenufar. Bostes avea doar trupul acesteia. Asta îi făcea nefericiţi pe toţi. Căci, Nenufar, deşi îşi dăruia trupul lui Bostes, simţea că sufletul ei e la Igu. Iar Bostes, deşi avea parte de trupul ei, simţea că ea nu are sufletul în ea, şi asta îl mâhnea cumplit.

Dacă nu i-ar fi răpit Igu umbra în noaptea aceea lui Nenufar… Şi dacă nu i-ar fi sorbit chipul oglindit în baltă, lăsând-o în acea dulce suferinţă în care tânjea… Bostes se gândea cu amărăciune că, pentru a-i captura sufletul şi readuce sufletul era nevoie de o cu totul altă luptă, fără aceste arme de piatră, iar el nu se pricepea la o astfel de luptă a spiritului…

Igu nu dorea decât să i se împlinească iubirea, să stăpânească şi trupul femeii al cărei suflet îl deţinea strâns la cingătoare, în această noapte rea ca lumea cealaltă, ca lumea subpământeană, în care sălăşluiau strămoşii…

Dar Igu e un vânător îndârjit, care nu se opreşte decât dacă piere!…

El trebuie să învingă sălbăticia oarbă a lupului, dar să întreacă şi mintea ascuţită şi vicleană a lui Bostes şi puterile iernii, demonice şi magice, ca să ucidă lupul cenuşiu şi ca să-şi recâştige femeia!

Avea săgeata otrăvită, descântată şi vrăjită de însuşi magicianul tribului, ca să nimerească mortal ţinta! îi dăruise pentru aceasta lui Şarp un şirag din perle pe care le adunase astă-vară din scoicile de pe fundul ghiolului numit Lac. Iar vânătoarea lui din noaptea aceasta fusese îndelung pregătită. Îşi luase toate măsurile de precauţie, se obişnuise dinainte cu veninul de şarpe, sorbind în fiecare zi o doză tot mai mare dată de magician, căci trebuia să soarbă sângele din inima lupului sur, în cazul în care veninul i s-ar fi răspândit în vine după ce va înfige săgeata în el: căci numai astfel îi înghiţea sufletul lui Bostesmâncind inima lupului sur!…

Dar ţinta lui finală era Nenufar!… Doar pentru asta trăia!…

Haita care hăulea se îndepărtă de scorbura frasinului

de unde pândea Igu spre cătunul Artacilor, poate spre grajdurile cu animale domesticite, deşi acestea erau păzite zi şi noapte de oameni cu suliţe din lemn, cu vârful ascuţit din piatră, şi păzite de lupi care se obişnuiseră să trăiască pe lângă casa omului şi care se luptau cu credinţă, apărând animalele acestora!…

Vântul rece, ce-i şfichiui toată noaptea faţa lui Igu, se mai domoli înspre dimineaţă. În schimb crescu tăria gerului. Igu respira cu greu în căciula de piele de lup.

Dar, din senin parcă, se porniră din nou rafalele tăioase ale vântului dinspre miazănoapte. Noaptea se făcu deodată mai neagră.

Stejarii trosniră auzindu-se până departe. Dar Igu hotărî că, ori piere el îngheţat în acea scorbură de frasin, ori dă lupta pe viaţă şi pe moarte cu lupul sur, dar nu va fugi ca să scape! Igu ştia că nimic nu poate câştiga pe această lume, decât prin luptă îndârjită, în care să-şi rişte, de fiecare dată, viaţa! Ştia că numai prin concentrare, îndârjire şi nerenunţare poate fi victorios într-un final!

Viscolul se înteţi din nou. Se gândi că ar fi salvat de la îngheţ, dacă freca două beţe uscate şi dacă dădea foc frunzelor uscate din scorbură şi apoi întregului frasin, aprinzând tot pâlcul de stejari şi plopi albi dimprejur… Dar renunţă repede la acest gând care i-ar periclita tot planul pe care-l rumegase cu mult timp în urmă.

Cu pleoapele îngheţate, Igu zări o umbră neagră ca un demon alungit, cu burta suptă, care se arcui şi se apropie în salturi, peste crusta îngheţată… Lupul sur!” îşi spuse Igu, simţind că acum se dă cea mai grea bătălie din toată existenţa lui. Umbra se apropie şerpuind, agilă, parese cu un iepure în gură.

Igu încordă din nou arcul. Ştia că numai o clipită are la îndemână. Dacă bagă lupul de seamă, sau dacă greşeşte ţinta, niciodată nu-l va mai prinde! Niciodată Nenufar nu va fi a lui!…

Lupul sur se opri nedumerit, lăsând o clipită prada din gură, mirosi mielul îngheţat cu neîncredere. Ridică ochii ca două stele amuşinând chiar în direcţia lui Igu! Dar,

în acelaşi timp, săgeata porni, parcă nu din arc, ci din sufletul lui Igu, vâjâind scurt şi tăios prin aer şi se înfipse în gâtul lupului sur.

Stelele lupului sur se stinseră! Fiara se întoarse dând să fugă, dar fu ajunsă din urmă de o piatră cu colţi ascuţiţi a lui Igu, care o păli în cap! Cu un schelălăit înfiorător, lupul se târî cât mai departe de vizuină. Dar veninul îl paraliză şi se opri.

Igu ieşi din scorbura frasinului şi făcu un salt deasupra lui şi-i înfipse încă înainte de a se prăbuşi peste el, cuţitul lung şi ascuţit din piatră. Apoi, îl despică într-o clipită şi, dintr-o singură mişcare, îi smulse inima. Îi sorbi sângele cald care i se scurse pe piept.

Igu simţi că e stăpânul acestei vieţi, că e stăpânul lui Bostes, căruia-i sorbise sufletul aflat în lup, că e stăpânul întregii lumi!… Bău ca dintr-un corn de bour sângele inimii lupului, apoi rupse cu dinţii carnea şi o mâncă, neuitând să scoată cu cuţitul de piatră şi ochii lupului, care vedeau în noapte, pe care-i înghiţi. Simţi o fericire atotstăpânitoare! Acum vedea în noapte ca lupul, era curajos şi neînfricat ca acesta, dar era totodată şi iscusit ca Bostes, al căruia suflet tocmai se transferase în el!

Acum, Nenufar va fi a lui! îl va urma, credincioasă ca un câine!

Igu simţea că i se lumină viaţa deodată, că marile pericole din existenţa lui pieriseră, că le înlăturase prin luptă!…

Totuşi, Igu îşi ceru iertare spiritului lupului spunând: „N-am avut nimic cu tine, lup viteaz! N-am vrut decât să-l înfrâng pe Bostes! N-am vrut decât să-mi recâştig femeia! Îţi cinstesc duhul, lupule, pentru curajul şi isteţimea ta! Nu mă urmări şi nu-mi face rău, duh al lupului! Căci te vei întoarce, vei renaşte într-un lup mai tânăr, în curând, printre ai tăi!… Iată, eu nu-ţi voi ucide nici puii, nici lupoaica! îi voi lăsa să trăiască! Iată, le-am adus un miel sacrificat, să se hrănească! Şi târăsc la gura vizuinei şi iepurele prins de tine! Când mă voi îndepărta de aici, ei vor ieşi şi le vor mânca! Şi nu vor pieri de foame!”

Sub ochiul lunii ce clipi prin plapuma sură de nori, Igu păşi pe zăpada ce scârţâia în această dimineaţă, ducând leşul lupului sur pe umeri, mândru de parcă ducea un trofeu!

Se gândi că ar fi bine dacă ar merge cu lupul îngheţat, fără inimă şi fără ochi, acasă la el, să se odihnească o zi şi o noapte şi, mai ales, să rumege pe îndelete această victorie. Dar Bostes trebuia să afle cât mai repede! Cu siguranţă că simţise un trăsnet în piept, dar nu bănuia de ce! Trebuie să moară cât mai repede, Bostes!

Parcă se domolise şi vântul dinspre nord, parcă, de după nori se simţea o rază argintie de soare, poate toate acestea erau numai în mintea lui!

Drumul de la vizuina lupului până la coliba lui Bostes fu cel mai frumos drum din toată viaţa lui! Nu mai simţi nici frigul! Parcă se făcu brusc primăvară şi arborii cu crengile încărcate de zăpadă păreau că atârnă grele de flori!

Igu presimţi împlinirea iubirii lui!

Igu păşi curajos înainte, aruncă arcul jos, în zăpadă, veni neînarmat, ba chiar cu pieptul dezgolit, fără să-şi înnoade baierele la caţaveica cu guler de vidră.

În realitate era o dimineaţă cenuşie, iar vântul te lovea în faţă ca nişte colţi de viperă! Dar, pentru Igu ziua era mai frumoasă decât Sărbătoarea Stejarului înflorit!…

Igu aruncă lupul cu urechea crestată pe un troian, în faţa colibei lui Bostes…

Deşi Bostes deschise uşa colibei, căptuşită cu piele groasă de gligan şi ieşi afară în dimineaţă cu o ghioagă ţintuită, Igu rămase neclintit, ca o stană de piatră, cu braţele încrucişate înaintea lui, sfidându-l. Nici prin cap nu-i trecea că duşmanul lui de moarte ar putea să-i sfarme ţeasta. Lupul cenuşiu cu urechea crestată zăcea acum mort, la picioarele marelui războinic!

Iscusitul Bostes văzu lupul cenuşiu şi-l recunoscu. Răcni sălbatic, în dimineaţa cenuşie! Se aruncă la pământ şi cercetă semnul urechii. Văzu că lupul înfrăţit cu el

fusese despicat şi că îi lipsea inima.

Ştia că Igu i-o mâncase crudă, odată cu sufletul lui care sălăşluia în ea! observă că îi lipseau şi ochii, semn neîndoielnic că îi înghiţise Igu, ca să vadă şi noaptea, ca lupii. Bostes înţelese că era pierdut!

Se ştia că un om nu poate trăi multă vreme, dacă sufletul lui a murit, sau a fost înghiţit de un altul!…

În prag ieşi Nenufar, învelită într-o pânză albă de bumbac. Când văzu ce se-ntâmplase, se sperie de moarte, dădu un ţipăt ascuţit şi fugi în colibă! Bostes trebui să-şi dea seama că Igu, duşmanul său de moarte, nu avea de unde să afle taina cea mai păzită a vieţii lui, decât de la Nenufar!…

Igu se întoarse şi porni încet prin nămeţi, fericit, cu paşi siguri, spre coliba lui. Ştia că nu va trece mult şi ea va veni singură la el, să-şi recapete sufletul, capturat, aflat prizonier la el! Şi atunci, viaţa lui se va împlini!

Igu se simţea ca un animal de pradă care cucerise noi teritorii. Viaţa lui se extindea, se îmbogăţea cu o nouă, frumoasă şi aşteptată pradă: Nenufar! Căci el, de fapt, o vânase pe ea, pe care o visase şi o dorise cu ardoare din noaptea în care îi răpise umbra în care sălăşluia o parte din viaţa ei!…

Pentru Bostes se sfârşea totul odată cu moartea lupului cenuşiu: timpul, mersul soarelui şi al lunii, pământul cu iarbă verde, florile, fructele, frunzele galbene şi zăpezile iernii – totul intră brusc în întuneric! Nenufar pierea în lumea umbrelor şi a nălucilor, pentru el! Licantropii care mâncau luna puseseră stăpânire pe cer, dar şi pe el! Săgeţile aprinse pe care le arunca înspre aceşti demoni ca să-i sperie şi să fugă, să lase astrul nopţii să lumineze, i se sfârşiseră! Lumea se sfârşea pentru Bostes!…

Sufletul lui umbla acum pe căi întunecate! Poate se va întoarce cândva în această lume, după ce va pieri, într-un copil al lui Nenufar şi al lui Igu! Sau într-un strănepot din clanul lui… Până în dimineaţa asta cenuşie, viaţa lui avusese mai multă putere ca moartea, mai multă putere

decât pericolele care-l pândeau şi pe care le biruise! Acum, luminile vieţii abia mai licăriră şi întunericul se făcu tot mai puternic: suflă şi stinge luminile vieţii, una câte una… Doar puţină viaţă îi mai rămâne spiritului în lumea umbrelor, unde se retrage, şi de unde va reveni cândva!

Trădarea ei îl ucisese. Ar fi putut s-o ia cu el în lumea subpământeană, dar nu mai avea rost să-şi îngreuneze sfârşitul. Trădarea ei îl durea mai mult decât lipsa sufletului său! Tot ceea ce va urma nu va fi decât un ecou al dezvăluirii tainei lui de către ea! Dar dorinţa lui de a o avea pe Nenufar tot nu pierea, nici în moarte: când spiritul lui va reveni pe pământ, într-un strănepot, tot o va căuta şi tot se va lupta pentru ea chiar şi într-o altă viaţă viitoare! …

Văzu privirile temătoare ale lui Nenufar, când intră, distrus, în colibă. Dar ieşi din nou afară şi luă leşul lupului în spate şi se îndreptă spre piatra de sacrificiu a tribului, unde aprinse un rug şi aduse jertfă trupul lupului cenuşiu zeiţei morţii şi a întunericului primordial, Nyx.

Bostes privi jăraticul rugului care se stinse pe piatra de sacrificiu, ca pe ultima lumină a vieţii lui! Se întoarse cuprins de nelinişti înfricoşătoare. Simţea cum ghearele umbrelor din lumea subpământeană îl sugrumă. Zăpada care-i scârţâi sub picioare i se păru un mare rug albastru, ce-l cuprindea pe el acum…

Sanctuarul de sacrificiu de lângă Marele Stejar Sacru era în formă circulară, din piatră. Avea un butuc de sacrificiu unde se tăiau animalele, jgheaburi din piatră prin care se scurgea sângele şi un loc unde se aduceau crengi şi lemne uscate din stejar pentru arderea ofrandelor aduse spiritelor. Aici era locul sacru unde se putea lua cel mai uşor legătura cu spiritele, ziua sau noaptea, în prezenţa magicianului, a oamenilor sau în singurătate!…

Astrul zilei se înălţă deasupra liniei orizontului, roşu ca o rană deschisă în carne vie, din care gâlgâie sângele şi Bostes simţi încă o dată că nu Igu îi luase viaţa pe acest minunat pământ al oamenilor, ci Nenufar!

Ajuns înapoi acasă, îi spuse lui Nenufar să plece la

Igu. Ea nu trebuia să-l atingă atunci când va muri, ca să nu se întineze, să nu se contamineze, să nu fie izgonită din trib, să nu rătăcească prin păduri, noaptea, de la naşterea până la moartea soarelui, după cum era obiceiul de a-i prigoni pe cei întinaţi, pe cei care atingeau mortul!…

Ea trebuia să se îndepărteze de aceste locuri ce se întunecau, să plece spre lumina din coliba lui Igu. El nu-i putuse câştiga decât trupul, dar Igu îi câştigase sufletul şi, se părea că acesta fusese hotărâtor! El a pierdut această luptă pentru sufletul ei!… De aceea merita să moară!…

Ea trebuia să plece cât mai repede până nu va fi prinsă în plasa obiceiurilor şi tradiţiilor morţilor! El îi deschise uşa colibei.

Nenufar se aşeză în genunchi plângând amarnic şi-i spuse că va anunţa clanul lui, să vină să-l îngroape. Dar că ea nu-l va părăsi!

Bostes se aşeză în patul acoperit cu piei de animale sălbatice, se ghemui ca un copil prins de friguri, pregătindu-se să moară. Curând fu cuprins de tremurăturile şi convulsiile morţii. Ştia că, fără suflet, nu va mai putea trăi mult. Dar Bostes mai ştia că moartea era un sfârşit, dar şi pregătirea unui nou început.

Rostul lui în această lume se sfârşise aici!

Dar ştia că, după această gestaţie a morţii, care urma, în bezna în care va poposi, va prinde puteri şi va reveni cu forţe sporite în această lume, şi atunci o va căuta şi în altă viaţă şi îi va cuceri şi sufletul lui Nenufar, şi abia atunci va fi întru totul a lui!…

De fiecare dată se întâmplă la fel: când sufletul exterior ascuns cu grijă fusese ucis, murise şi omul! Şi toţi ştiau că nu se putea altfel! Asta era legea firii! Toţi mai ştiau că, dacă magicianul sfărâma piatra sufletului, omul era condamnat să moară.

Omul, oricât de tânăr ar fi fost, se aşeza pe o rogojină, era cuprins de friguri, de convulsii, asuda de durere şi, până la apusul soarelui inima i se oprea! Aşa era firea!

Toţi ştiau că nu se putea altfel!

Dacă nenorocitul cuprins de groaznice contorsionări întârzia să moară, magicianul considera că-i mai rămăsese o parte de suflet şi, se aşeza deasupra gurii acestuia şi i-l scotea cu o pânză în formă de laţ, ca să nu se mai chinuie! …

Apoi, fie cufunda rămăşiţa sufletului prinsă în laţul de pânză într-un vas cu apă, sub ochii condamnatului care privea cu groază cum sufletul rămas i se îneacă, ori, pânza era aruncată în foc, şi nenorocitul vedea cum îi arde sufletul de viu şi, de data aceasta se sfârşea sigur!

Toţi ştiau că Bostes nu avea scăpare. Izu, pietrarul, trudea din greu să-i cioplească un lup pe piatra de mormânt care să însemne locul unde trupul lui va fi dus, locul unde spiritul şi fantoma lui vor fi fixate în pământ şi de unde va ieşi doar de ziua morţilor, atunci când va fi călăuzită cu o făclie şi adusă noaptea acasă, unde va fi ospătată.

Sub crengile Marelui Stejar Secular Sacru, în rând cu celelalte pietre, va sta şi piatra de mormânt a lui Bostes, pe care pietrarul ciopleşte un lup! Pentru a aminti tuturor că iscusitul vânător îşi transferase sufletul într-un lup sur care a fost ucis de rivalul lui, Igu, pentru Nenufar!…

Toată după-amiaza Bostes fu cuprins de zvârcolelile şi de năduşelile morţii şi, spre apusul soarelui, când mai toate sufletele plecau spre lumea de dincolo, Bostes începu să verse sânge înspumat pe gură şi nări, semn că sfârşitul îi era aproape.

Inima îi bătea să-i spargă coşul pieptului, precum unui cal istovit la capătul drumului. Rudele lui se adunaseră şi aşteptau cu făcliile aprinse la căpătâiul lui, ca să-i petreacă rămăşiţele pământene în lumea întunecată.

Atunci intră pe uşă, înţeleptul tribului, preotul Dapix, care-l dispreţuia pe magician.

Preotul îi puse mâna pe piept lui Bostes şi-i spuse:

— Nu vei muri!…

CAPITOLUL VII

— UN MIRACOL

Bostes avea ochii împăienjeniţi şi tulburi, nu pricepu ce-i spuse preotul Dapix, dar acesta îi repetă cu hotărâre:

— Nu vei muri! Ascultă-mă şi vei trăi!…

Toţi rămaseră uimiţi de vorbele preotului, cel care, fără să convingă pe cineva, îi învăţa pe toţi să nu mai facă sacrificii umane sau animale, să nu creadă nici în spiritele care se adăpostesc în copaci, în pietre sau în lumea subterană, şi nici în puterile magicianul Şarp!… Acesta venise de pe alte meleaguri şi-i îndemna pe oameni să creadă în Soare!…

Preotul îi şterse sângele de pe buze lui Bostes, îl sprijini să se ridice la marginea patului din strejar acoperit cu piei de căprioară, îl privi adânc, cu înţeles în ochi şi-i spuse:

— Bostes! Nu ai pierit nici când ţi-au adus momâia, cu toate nenorocirile, noaptea! Nu vei pieri nici acum!

Lângă focul vetrei, înconjurat de rudele lui Bostes, Dapix spuse:

— Stingeţi lumânările şi făcliile! Nimeni nu-i va conduce spiritul lui Bostes la mormânt, căci el va trăi!…

Sufletul vostru rămâne mereu în voi!

Priviţi-l pe Bostes: el se mişcă, respiră, îşi aminteşte, înţelege tot ce se întâmplă! Sufletul lui se află în el! Şarp nu ţine sufletele voastre în pietrele lunguleţe, ascunse pe fundul apelor! Nu există aceste pietre sau, dacă există, sunt doar pietre ca toate celelalte, fără sufletele voastre în ele!

Credeţi-mă, voi toţi, aveţi sufletele în voi chiar acum, în această clipă! Niciodată, nicicând un suflet nu a fost ascuns într-o piatră, într-un lup, într-o pasăre, într-un peşte ori într-un arbore! Voi trebuie să fiţi stăpâni pe mintea voastră! Atâta timp cât judecaţi, vă mişcaţi, respiraţi, aveţi în voi sufletele care nu v-au părăsit niciodată! Nici în „casa copilului”, placenta, pe care o ascundeţi sub pragul colibelor sau la rădăcinile pomilor, nici în buricul uscat al copiilor nou născuţi, nici în firele de păr ori în unghii nu stă niciodată ascuns sufletul nimănui! … Acestea sunt inventate de magicieni ca Şarp, ori din

vremuri străvechi, ca să vă poată stăpâni! Bostes, dacă tu vrei să trăieşti alături de Nenufar şi de copilul tău, care se va naşte, vei trăi!

— Dar lupul?!… întrebă acesta, năucit!…

Lupul a murit împreună cu sufletul lui de lup! Dacă tu ai băut sângele lupului şi lupul dintr-al tău, nu v-aţi schimbat sufletele între voi! Sufletul este o putere care te face să te mişti, să munceşti, să vânezi, să răsufli, să vorbeşti, să aduci vânat, să-i îngrijeşti pe cei din familie… Tu, Bostes, ai făcut toate acestea!… Atâta timp cât în mintea voastră sunt amintiri şi dorinţe şi gânduri, voi trăiţi viaţa voastră, nu pe cea a lupilor ori a păsărilor ori a peştilor!

Dacă ai înghiţit ochii unui lup sur sau ai unei pisici sălbatice ca să vezi în noapte, convinge-te singur că nu vei vedea nimic în beznă: ieşi afară şi vei înţelege că nu ai ochi nici de cucuvea, nici de bufniţă, nici de pisică şi nici de lupi!…

Sufletul vostru este viaţa din voi! Iar voi trebuie să fiţi stăpâni pe ea, ci nu Şarp!…

— Dar când corpul omului rămâne înţepenit şi moare, unde se duce sufletul? întrebă uimit Bostes, care-şi mai reveni.

— Când ne înţepeneşte trupul, spiritele noastre nu se refugiază în stejari, în păsări, în peşti sau pe sub pământ! Toate sufletele noastre se duc în Soare!

— Dar când se naşte un prunc?

— Din Soare vin şi se duc toate: oameni, animale şi plante!… Moarte înseamnă un popas al sufletelor noastre în Soare. Iar când se naşte cineva, sufletul unuia dintre cei care a murit se întoarce pe pământ printr-o rază de soare şi intră în trupul noului născut!… Soarele este unicul zeu universal şi fără de moarte! Soarele e izvorul vieţii şi al morţii!…

Şarp nu are nicio putere!… Iată, eu fac acum minuni: îl fac pe Bostes să trăiască! Şi de acum înainte nimeni din trib nu va mai muri din cauza pietrelor zdrobite de Şarp, nici din cauza păsărilor moarte, ori a lupilor ori a peştilor

în care se crede că ar sălăşlui sufletele voastre!… Pe toţi care vor crede că pier din aceste pricini, eu îi voi învia!… Dapix spuse:

— Bostes, ridică-te şi mergi!… Poţi alunga moartea, o poţi amâna, acum eşti plin de viaţă!…

Bostes, care fusese convins că va pieri, încercă, cu neîncredere să se scoale singur din pat. Dapix puse mâna pe umărul lui, îl privi în ochi şi-i spuse cu hotărâre:

— Ai avut putere să răpui un taur şi nu poţi să faci câţiva paşi?!… Ai tot atât de multă viaţă în tine ca şi atunci!… Du-te afară şi adu un braţ de lemne de stejar şi pune-le pe focul din vatră! Poţi să faci asta!…

Bostes se ridică. Picioarele îi tremurară mai mult de spaimă şi neîncredere, decât de neputinţă. Apoi se ţinu bine pe tălpi, păşi cu un picior înainte, apoi şi cu celălalt! Se dezechilibră, gata să cadă, ca un prunc ce învăţa prima oară să meargă, dar îşi ţinu echilibrul şi ajunse la uşă. Toţi izbucniră în ţipete de bucurie. Apoi se încălţă cu opincile din piele de mistreţ, şi deschise uşa căptuşită cu piei de animale. Un vuiet rece al vântului dinspre nord intră înăuntru spulberând zăpada. Bostes se simţi înviorat şi ieşi afară în măzărichea ce i se înfipse ca nişte ace de peşte în obraji, intră în grajd şi apucă un braţ zdravăn de lemne pe care le aduse înăuntru şi le trânti lângă vatră.

— Eşti izbăvit! Sufletul tău e în tine! Să spuneţi la toţi din trib ce aţi văzut acum! Când vă va condamna Şarp la moarte, când vă va sfărma pietrele lunguleţe în piuă, voi să veniţi la mine! Eu vă voi scăpa pe toţi, nu va mai muri nimeni de acum înainte din această pricină! Nu va mai trebui să muncească nimeni, cu teamă, pe pământurile lui Şarp, să-i crească turmele şi cirezile de frică, nici măcar „copii zeilor”.

Toţi rămaseră parcă îngheţaţi de frică, gândindu-se la puterea pe care spunea Şarp că o are, susţinând că putea să lase până şi soarele să se stingă, să piară astfel întreg tribul!…

Atunci, Bostes întrebă:

— Preote Dapix, dar Şarp susţine că aprinde Soarele

dimineaţa, de la un foc de vreascuri şi că, la solstiţiul de iarnă, când acesta e mic şi palid, fără putere, aproape să moară, el îl face să renască şi să prindă puteri, face să crească ziua, câte puţin, până se dă căldura şi răsare iarba şi înfloresc pomii şi oamenii încep să are şi să semene…

Dapix grăi:

— Copii ai Soarelui, Şarp nu are nicio putere! El se duce în fiecare dimineaţă pe stâncă la micul său altar şi scapără două pietre de cremene ca să aprindă bumbacul uscat şi să înteţească focul sau freacă două bucăţi de lemn, de stejar şi de brad ca să scoată flacără şi să aprindă vreascurile!

Dar acest ritual al lui nu aprinde soarele!

El aprinde doar un mic foc de vreascuri ce nu are nicio legătură cu răsăritul soarelui! iar scânteile lui de cremene, nu au nicio legătură cu stelele de pe cer!…

Soarele are două izvoare: unul e viaţa: razele sunt sufletele morţilor care vin să se întrupeze pe pământ, altul e moartea, unde se duc spiritele noastre să se odihnească şi să facă popas, până se întorc, mai înţelepte, într-un alt trup! Aceste izvoare curg veşnic!…

Iar astrul solar poate fi asemuit cu o pasăre cu aripi de foc care zboară seara în ţinuturi îndepărtate, aşa de departe încât lumina lui nu mai ajunge până la noi, iar dimineaţa se întoarce, ca la un cuib, să ne lumineze şi să ne încălzească din nou!

Dar el se întoarce în fiecare dimineaţă singur!

Şi niciodată nu va uita acest pământ minunat unde vieţuim!…

Chiar dacă Şarp e bolnav sau doarme ameţit de vinul din butoiul de stejar, chiar dacă fiii lui nu urcă pe stâncă să aprindă focul de la altarul de piatră, soarele tot va răsări în fiecare dimineaţă, la fel ca şi astrele nopţii, Luna şi stelele, în fiecare seară… îşi vor urma drumul lor de veacuri şi ne vor lumina, fără nicio legătură cu focul magicianului!…

— Preote Dapix, spune-ne de ce la solstiţiul iernii e frig, zăpadă, şi ziua e mică, iar la solstiţiul verii e cald, iar ziua luminoasă şi mare!?…

— Soarele e ca o pasăre de foc, care se apropie cel mai mult de pământ când e vară: atunci e cald şi zilele sunt luminoase şi mari, iar când pasărea se depărtează de pământ, e iarnă şi zilele sunt mici, întunecoase şi geroase! … Nişte forţe şi chemări nevăzute şi neştiute pun în mişcare soarele şi-l apropie sau îl depărtează de noi!… Când la noi e iarnă, Soarele pleacă să încălzească ţinuturi îndepărtate, neştiute de noi, ca să răsară şi acolo seminţele şi să înflorească şi acolo pomii şi să coacă recoltele: orzul, fructele, zarzavaturile…

Cam la şase învieri şi morţi ale lunii, flacăra soarelui se află cel mai aproape de noi, după care urmează alte şase-şapte naşteri şi morţi ale lunii, când focul solar este foarte departe de noi, şi atunci e iarnă, zăpadă şi frig. După ce trec trei renaşteri şi morţi ale lunii, de la solstiţiul de iarnă, răsare iarba, încolţesc seminţele şi încep să înflorească pomii, după alte trei renaşteri şi morţi ale lunii vine căldura de la solstiţiul verii, apoi, peste încă trei naşteri şi morţi ale lunii cad frunzele galbene, şi după încă trei luni, este ger şi miezul iernii!… Dar eu ştiu sigur că va veni iarăşi primăvara şi că roata anului se învârte aşa la nesfârşit şi n-o opreşte nimeni în loc!…

Iar Şarp nu are nicio putere să oprească această roată a timpului, nu poate opri nici iarba să răsară, nici pomii să înflorească, nici orzul să se coacă, nici frunzele să cadă, nici zăpada să se adune în troiene!… Nimic nu depinde de el! Chiar dacă el crede că, prin magia lui, provoacă toate acestea!…

Dar nu Şarp roteşte stelele în drumul lor, şi nicio femeie din templul lui nu naşte soarele! Ea naşte numai un prunc! Şi pruncul nu are legătură cu creşterea zilelor ori a luminii!…

Voi trebuie să vă închinaţi doar Soarelui!…

Soarele ne hrăneşte, soarele ne luminează, el vede gândurile noastre, ca un ochi mereu deschis, din soare ne naştem şi în soare ne ducem când murim!…

Eu am să vă învăţ ce trebuie să faceţi! Am venit să vă salvez de la pieire, atunci când cineva sfarmă o piatră sau

săgetează un lup, un vultur ori arde un copac! Eu am venit din alte ţinuturi, tocmau ca să vă învăţ în ce să credeţi şi cum să trăiţi mai bine! Este bine că nu ne mai mâncăm între noi, ca fiarele pădurii, precum în vechime, când oamenii vieţuiau în peşteri şi prin crăpăturile stâncilor! Dar nici sacrificii de oameni nu trebuie aduse de acum înainte!

Bostes era din ce în ce mai vioi şi înţeleptul povestitor îi fermecase pe toţi cu vorbele lui nemaiauzite! Afară vântul dinspre miazănoapte muşca întărâtat din coliba lui Bostes ca dintr-o pradă, dar focul de stejar, cu trosnetul flăcărilor dătătoare de viaţă, le dădea noi speranţe! Iar înţeleptul preot îşi continuă povestirea la lumina vetrei şi a opaiţelor:

— Cei care vă veţi încrede în mine, veţi învăţa să munciţi pământul cu unelte mai bune, recoltele vor fi mai bogate, armele mai puternice, din metal! V-am observat timp de treisprezece rotiri ale lunii, ca să vă cunosc! Iar acum vă învăţ!…

Am să vă învăţ să plantaţi seminţele de floarea-soarelui şi să faceţi ulei din ele, bun pentru hrana voastră!

Căci lanurile de floarea-soarelui îşi întorc capetele după Soare, din zori până când apune astrul zilei, căci le place lumina, iar uneori, când e lună plină şi strălucitoare se întorc şi după lună, crezând că e un alt soare, mai mic!

Prin cultivarea acestor lanuri, voi veţi venera astrul! …

Vă voi învăţa să faceţi un plug cu lama din metal

— Un material mult mai bun decât lemnul de stejar, iar uneltele voastre cu care scormoniţi pământul să fie mult mai rezistente şi ascuţite. Vă voi învăţa să înfrângeţi seceta! să nu vă mai bazaţi pe vrăjile şi magia lui Şarp! Ci să săpaţi fântâni, să faceţi jgheaburi şi rigole, să strângeţi apă în bălţi şi să udaţi legumele şi grânele când e secetă! O, fraţi ai mei, copii ai Soarelui! Vă voi învăţa să trăiţi mai mult şi să muriţi mai puţini în timpul secetelor şi a foametei sau în iernile grele!…

Vă voi învăţa, că Soarele bate ca o inimă a

Universului care nu se opreşte niciodată, chiar dacă vara bate mai repede, mai aprins, cu mai multă căldură şi emoţie, iar iarna bate mai încet şi mai depărtat! Dar această inimă nu se opreşte niciodată, ci trimite viaţă şi căldură pe acest minunat pământ, pentru voi!

Soarele zboară ca o pasăre, mai departe sau mai aproape pentru voi, dar niciodată nu-şi va lua zborul în ţinuturi îndepărtate, niciodată nu vă va lăsa în beznă şi niciodată nu veţi rămâne în întuneric şi ger de moarte!…

Căci Soarele vă ocroteşte şi vă dă viaţă la toţi!… Voi trebuie să vă rugaţi şi să vă închinaţi soarelui, în fiecare zi la răsărit şi la apus!

Căci el vă pulsează şi vă dăruieşte viaţă, pe această minunată planetă!…

Soarele niciodată nu va zbura aşa de departe de voi în noapte încât să vă părăsească şi să îngheţe lumea, şi niciodată nu se va apropia atât de mult de acest pământ minunat, ca să pârjolească şi să distrugă viaţa de pe această minunată planetă pe care trăim!…

— Dar unde se duce în amurg, Soarele, înţeleptule?… Se duce el în lumea subpământeană ca să lumineze spiritele morţilor, plecate de mult din această lume?

— Fraţi ai mei! Soarele nu moare în amurg! Să ştiţi că în lume există multe triburi, nu numai al nostru şi cele din jur! Soarele pleacă la asfinţit aşa de departe, încât noi nu mai putem să-l vedem. Dacă pleacă noaptea careva dintre voi cu o făclie pe un cal, departe, foarte departe, noi îl vom vedea tot mai mic, tot mai puţin, până va pieri, până se va stinge în ochii noştri acea făclie! Dar el nu piere. Făclia aceea va lumina alte triburi în timp ce aici va fi întuneric şi noi vom dormi! Dar, spre dimineaţă, călăreţul cu făclia se întoarce şi ne luminează din nou izbele tribului, pădurea, apele şi stâncile din împrejurimi!

— Dar cum de nu oboseşte Soarele să alerge întruna şi să lumineze toate triburile îndepărtate şi apoi să se întoarcă înapoi în zori, şi să ne lumineze iarăţi pe noi, învăţătorule!? Dacă Soarele va obosi şi va cădea ca un călăreţ de pe calul său, şi nu va mai putea ajunge până la

noi şi ţinutul nostru va rămâne în beznă, şi din pământul nostru vor ieşi spiritele morţilor şi ne vor înghiţi, şi pământul se va cutremura şi ne vom scufunda în frig şi vom pieri cu toţi?…

— Nu vă temeţi, copii ai Soarelui!

Puterea Soarelui este fără sfârşit şi existenţa acestuia fără de moarte! Lumina soarelui e veşnică! Soarele nu oboseşte niciodată! El este unicul zeu nemuritor din Univers! Doar la Soare trebuie să vă închinaţi!…

— Aşadar, nu Şarp are această putere să mişte soarele, să-l aducă înapoi!… mai întrebă Bostes.

— Dar tu ai această putere, Bostes?!… Nu! Tu eşti un om muritor, ca şi mine, ca şi Şarp, ca şi toţi cei de aici de faţă!… Doar Soarele are o putere fără margini! Eşci el este unicul zeu nemuritor din Univers!

În această noapte, rudele lui Bostes, care veniseră să asiste la priveghiu, să pregătească mortul pentru a fi depus în sarcofagul de piatră din cimitirul de sub Marele Stejar Sacru, pentru a se odihni după furtuna şi zbuciumul acestei vieţi, ascultau fascinate poveştile preotului!… Utu, tatăl lui Bostes, întrebă:

— Înţeleptule, ce vom face, dacă ne vom închina la Soare, iar magicianul Şarp se va răzbuna pe noi pentru că ne vom părăsi zeii strămoşilor, şi nu va mai aduce ploaia?… Recoltele se vor usca de secetă, iar noi şi animalele vom pieri de foame!…

— Şarp nu aduce niciodată ploaia! Strămoşii ştiau dinainte că dealurile, munţii şi pădurile atrag ploile, de asta au întemeiat aici tribul artacilor! Dar, cu toate astea, se poate să fie secete îndelungate! Iar eu din această pricină am venit la voi! Să vă învăţ să faceţi fântâni şi şanţuri şi jgheaburi şi să vă udaţi recoltele atunci când nu plouă!…

Va trebui să veniţi la casa mea de rugăciune pe care am construit-o pentru voi, în care ne vom ruga Soarelui, şi în care eu am să vă învăţ tot ce aveţi de făcut în timpul anului!

Cine mă va urma pe mine, îşi va îmbunătăţi viaţa şi va trăi mai mult! Cine îşi va lăsa sufletul în mâinile lui Şarp, va depinde de acesta şi va pieri când va voi acesta! Eu am venit să vă ajut! Nu trebuie să munciţi pentru mine, căci sunt singur! Şarp are un clan numeros pentru care slujiţi fie în templu, fie pe pământurile acestuia sub ameninţarea vrăjilor şi blestemelor, sub ameninţarea morţii!... spunând că are pietrele lunguleţe în care a adunat sufletele voastre!...

Iată, eu l-am scăpat pe Bostes care trăgea să moară, şi care credea că sufletul său se află în lupul sur! Vă voi salva pe toţi, chiar dacă vor fi ucişi vulturi, ori peşti ori vor fi sfărmate pietrele lunguleţe!... Va trebui să veniţi la templul de lemn al Soarelui, să ieşiţi afară în faţa colibelor şi să vă închinaţi dimineaţa la răsărit şi seara la apus, Soarelui! Unicul zeu universal, nemuritor, care vă luminează pe toţi în mod egal, care vă dă viaţă la toţi şi vă cheamă în popasul morţii, la el! Carp, pescarul, întrebă:

— Dar, învăţatule Dapix, luna de ce creşte pe cer, se face plină, apoi descreşte şi piere trei nopţi. De unde apare ea iarăşi? Este şi aceasta tot ca o pasăre care ne luminează cu aripile ei întinse şi apoi pleacă din ţinuturile noastre şi noi îi vedem doar o aripă şi apoi zboară departe departe, iar noi o vedem din ce în ce mai mică până piere şi ne lasă în beznă? Iar apoi se întoarce această pasăre a nopţii din nou şi zboară pe deasupra noastră?...

— Ai înţeles bine, Carp! Cam aşa stau lucrurile şi cu luna, luminătorul cel mai mare al nopţilor, dar şi cu stolurile de stele care vin şi pleacă, întreg anul...

Numai steaua dinspre miazănoapte îşi bate aripile pe loc! Ea stă acolo mereu neclintită, ca noi să ne putem orienta după ea noaptea, când suntem în pirogă la pescuit şi ne rătăcim!... Căci, dacă o vedem, putem să deducem că în partea opusă este miazăzi şi într-acolo este tribul nostru spre care trebuie să vâslim pe ghiolul pe care îl numim Lac.

Luna ne măsoară timpul! De douăsprezece ori şi jumătate se naşte şi moare luna, ca să se nască o singură

dată Soarele! Cele trei nopţi cu lună neagră ne înspăimântă mereu şi ne aduc aminte de moarte, de boli şi nenorociri, avem vise rele!... După aceea, luna iarăşi prinde viaţă şi strălucire, ca o seceră de piatră!... Luna ne arată că din moarte se naşte viaţa şi că în moarte este puţină viaţă!

Utu, tatăl lui Bostes mai întrebă:

— Învăţătorule, afară vântul de miazănoapte mugeşte şi împunge cu coarnele ca un taur înfuriat, gata s-o dărâme! Dar o geană de zori se poate zări în aceste vârtejuri reci şi întunecate! Te rog să ne mai lămureşti: ce se întâmplă în timpul eclipselor, când animale şi demoni întunecaţi înghit luna plină chiar în toiul nopţii şi soarele chiar în miezul zilei?!... Atunci lumea e îngrozită de sfârşitul ei! Căci, dacă aceşti luminători pleacă ziua sau noaptea, ei se depărtează încet, să nu ne sperie! Dar când vedem cât de repede sunt înghiţite luna şi soarele, ca un miel în gura unui lup, când vedem că în mijlocul zilei se face noapte, şi frigul iernii începe brusc şi uneori chiar în toiul verii, cum să nu credem că brusc va pieri întregul trib, că soarele a fost devorat de o fiară întunecată, mult mai puternică decât el?...

Dacă Şarp, cu magia lui nu ar aduce înapoi soarele ori luna din dinţii şi pântecele fiarelor cereşti chiar sub ochii noştri îngroziţi, nu s-ar sfârşi lumea?!...

În timpul eclipselor, Şarp ne pune să jurăm, cu capetele în ţărână că vom face sacrificii de animale şi grâne şi vom munci pe pământurile clanului lui şi-i vom îngriji animalele!

Numai după aceea, Şarp începe ceremonia şi bărbaţii trag cu săgeţi aprinse în sus, îngroapă tăciuni, fac zgomote asurzitoare şi ţipă cu suliţele şi făcliile în sus, ca să speriem monstrul care a înghiţit Soarele ori Luna!...

Dapix spuse:

— Acolo, de unde vin eu, oamenii nu se mai tem de fiarele nopţii care devorează luna ori soarele! Aceşti monştri nu există! Ei sunt numai în închipuirile voastre!

Săgeţile aprinse şi lăncile azvârlite în sus, ţipetele

către aceste gadine închipuite sunt în zadar! Credeţi-mă – şi o parte din spaimele voastre vor pieri şi vieţile voastre vor fi mai puţin îngrozite! Fraţi ai mei, copii ai Soarelui! Ceea ce credeţi voi a fi gadine şi demoni uriaşi ce vor arunca întreaga lume în tenebre şi pieire, nu sunt decât alte planete, ca şi pământul nostru, care zboară prin faţa lunii sau a soarelui.

Pe cer vedeţi multe stele luminoase! Dar sunt şi alte planete care primesc lumina de la stele, astre fără lumină, cum este pământul nostru ori luna, care sunt luminate de la focul soarelui! Uneori chiar luna zboară prin dreptul soarelui şi lumina acestuia piere în timpul acesta! Ia priviţi palma mea care trece prin dreptul opaiţului cu mica lui lumină. Dacă trec palma încet prin dreptul luminii lui, uşa nu mai e luminată de opaiţ! Dar, dacă am să pun pielea tăbăcită în dreptul vetrei se va face noapte în cealaltă parte a colibei! Tot aşa, alte astre fără lumină zboară, ca nişte păsări cu aripile întinse, acoperind lumina soarelui ori a lunii!…

Atunci se face noapte, un timp, începe să bată vântul şi se face frig deodată, ba, uneori cade şi grindină ori fulgi în toiul verii e frig, pentru că nu mai ajunge căldura soarelui la noi!

Dar, după ce astrul fără lumină zboară mai departe, soarele ne încălzeşte din nou şi lumina creşte!

Utu, bătrânul tată al lui Bostes, mai întrebă:

— Învăţătorule, Şarp a primit învăţătura lui de la moşii şi străbunii noştri! Cum ar putea el să nu respecte sfaturile, obiceiurile date de străbuni?

— Tradiţiile au fost născocite de străbunii noştri pentru că atunci ele erau folositoare! Adu-ţi aminte că oamenii se mâncau între ei ca fiarele sălbatice, că trăiau în turme precum animalele şi locuiau în peşteri! Pentru acele vremuri de mult apuse au fost inventate multe din obiceiuri! Dar azi trebuie să născocim noi alte obiceiuri care să se potrivească cu vremurile noastre de azi, ca să ne facem viaţa mai uşoară!

Iar eu am să vă învăţ pe acele noi obiceiuri! De pildă,

atunci când e secetă, nu e nevoie să aducem jertfe şi ofrande ca să plouă, cum ne învaţă obiceiurile vechi! Ci trebuie să săpăm fântâni din timp şi să facem rezerve de apă în mari gropi pe care le vom săpa în piatră! Iar cu acea apă vom hrăni animalele şi vom uda legumele şi pomii şi chiar grânele! Acestea vor fi noile obiceiuri pe care trebuie să le urmaţi, iar pe cele vechi să le părăsiţi, oricât de înspăimântaţi aţi fi şi oricâtă frică de spirite şi de lumea de sub pământ aţi avea! Nu trebuie decât să mă urmaţi, să faceţi ce vă spun, ca viaţa voastră să fie mai bună! Vă voi învăţa să scoateţi din munte un material mai dur decât stejarul cu care să araţi, să săpaţi mai uşor şi să vă faceţi vârfuri de lănci şi de săgeţi, cu care să vânaţi animale, cu mult mai bune decât cele din piatră! Şi veţi secera şi cosi cu acele tăişuri mult mai uşor şi mai repede decât cu cele din piatră şlefuită!…

Iată că afară este dimineaţă şi vântul aprig s-a mai potolit! Mergeţi pe la colibele oamenilor şi spuneţi ce v-am învăţat! Spuneţi cum l-am adus pe Bostes înapoi la viaţă din ghearele morţii!

Şi mai spuneţi-le să vină la templul meu de lemn să se închine la Soare!

Iar eu o să le vorbesc despre o viaţă mai bună, despre plugul din metal, despre noile arme de vânătoare, săgeţi cu vârful de bronz, cu care veţi răpune animalele pădurii mai uşor şi de săbii care le taie pe cele din lemn şi sfarmă cuţitele voastre lungi din piatră şlefuită! Şi vă voi învăţa despre fântâni şi mari gropi cu apă adunată de la torentele care curg din munţi primăvara, când se topeşte zăpada, cu care să udaţi recoltele şi să adăpaţi animalele domesticite în timpul secetelor!…

CAPITOLUL VIII-NAŞTEREA SOARELUI

Solstiţiul iernii este poarta spre viaţă, poarta spre lumină şi căldură, este prima treaptă din cele care duc, timp de jumătate de an la apogeul luminii, la solstiţiul verii.

Ritualul solstiţiului de iarnă începe cu aprinderea focului viu, de la care este apoi aprins, în mijlocul tribului,

stejarul sacru destinat acestui ritual”, Trunchiul lui Thor”, însemnat în pădure de un trăsnet. Acest trunchi e târât pe zăpadă de flăcăii tribului, cu cai domesticiţi, şi adus până la sanctuarul de piatră, de lângă cimitirul tribului, nu departe de Marele Stejar Sacru!

Aprinderea focului viu la solstiţiul de iarnă, după tradiţie, impunea mai întâi stingerea tuturor celorlalte focuri din vetrele tribului, focuri ce trebuiau reaprinse la început de an, tocmai din acest foc viu. Iar de la această sărbătoare deveneau posibile toate celelalte din cursul şi rotirea anului, deoarece aprinderea rituală a acestui foc sacru la solstiţiul iernii însemna, de fapt, reaprinderea Soarelui! pentru încă un an pe pământ!

Slaba şi nedecisa pâlpâire a focului solar îi îngrijora pe toţi, căci neaprinderea şi neîntreţirea acestuia putea duce la sfârşitul întregii lumi.

Noile idei răspândite de preotul Dapix, după care Soarele ar avea un drum al lui precis şi nestrămutat, şi că acesta nu ar obosi, nu ar îmbătrâni şi nu ar fi în primejdie să se stingă, păliră deodată în faţa spaimei de sfârşit de lume care se retrezi cu putere în sufletele oamenilor în faţa stihiilor iernii şi a pâlpâirii solare tot mai incerte…

Aprinderea focului viu la solstiţiul de iarnă era sacră şi strictă: oamenii se purificau înainte, ţineau post, nu mâncau carne şi peşte, nu întreţineau relaţii trupeşti şi se rugau ca Soarele să nu moară.

În seara aprinderii publice a focului viu, în ajunul solstiţiului iernii, la sanctuarul de piatră de sub Marele Stejar Sacru, loc cu reverberaţii ale trecutului, unde se făceau uneori sacrificii de animale şi unde se sacrificaseră în trecut oameni, locuitorii tribului artacilor se adunau cu mic cu mare, ca să asiste la miracolul aprinderii focului viu. Acesta nu trebuia aprins cu amnar sau cremene, ci numai şi numai prin frecarea a doua lemne uscate. Lucru greu la această vreme, căci era viscol, ger cumplit şi uneori furtună de zăpadă, crivăţul urla a pustiu şi a moarte printre crengile stejarilor şi, în aceste condiţii părea aproape imposibil să aprinzi un foc viu.

Ziua era mică, cenuşie şi viscolea întruna. Înainte de apus, tot cătunul, după obicei, era obligat de către magicianul Şarp să stingă toate focurile din vetre. Căci, numai după ce va fi aprins rugul din stejarul trăsnit, însemnat de Thor, toţi aveau voie să ia jăratic sacru şi să meargă pe la colibele lor să aprindă focurile din vetre cu foc sacru din noul an, din noul Soare care trebuia să se nască…

Apoi, în fundul vetrelor oamenii aşezau câte un butuc din stejar care era aprins de la acest foc sacru şi care ardea mocnit luni în şir, poate întreg anul.

Acesta era considerat a fi aducător de noroc, vindecător de boli, deoarece era aprins din primul foc viu al Noului An.

Anul acesta focul viu se bănuia că va fi aprins foarte greu, deoarece viscolea şi sufla un vânt aspru de la miazănoapte.

Dar trebuia aprins cu orice preţ, pentru a ajuta naşterea Noului Soare. Căci din tăciunii acestuia trebuia aprins Noul Soare, de către magician şi slujitorii acestuia, care trebuiau să urce cu jeratic pe stânca sacră, de unde, prin tradiţie, se aprindea în zori Noul Soare al unui Nou An pe acest pământ!…

Fiind vreme rea, orice rafală de vânt sau pală de viscol putea stinge firava scânteie a focului viu. De aceea s-a hotărât să-l aprindă cel mai puternic războinic al tribului, Bostes!

Bostes şi-a pregăti un mecanism care, spera el, îl va ajuta să aprindă mai uşor focul viu, anul acesta! Era o roată din lemn de stejar uscat pe care o învârtea cu toată puterea în jurul unui drug, trăgând-o de o funie.

Bostes învârtea cu putere roata. Nenufar, fiind una din femeile măritate de curând, aştepta cu un fuior din câlţi să capteze scânteile ce săreau din roată, ca apoi să aprindă trunchiul lui Thor…

Bostes învârtea roata din toate puterile, schimbă braţul, nu se mai văzu, de întuneric şi viscol, decât fumul alb şi slabele licăriri de scântei care ieşeau de la baza

drugului, dar fuioarele de bumbac nu se aprinseră. Uruitul roţii se auzi împletit cu gâfâitul puternicului războinic care tot învârtea roata, asudând, dar flacăra vie, flacăra sacră din seara aceasta nu înflorea. Atunci Şarp spuse că pesemne, pe undeva focul nu fusese stins în trib, poate în bronzăria nouă a lui Dapix mai ardea încă vreun foc, sau prin vatra cuiva încă mai mocnea vreun tăciune, de aceea nu se aprindea focul viu.

Câţiva trimişi săriră în săniile trase de cai domesticiţi şi porniră în căutare.

Bostes însă asuda din greu, nu putea să lase soarele stins, nu putea să lase tribul lui şi toate triburile învecinate fără lumină, nu puteau să piară toţi din pricina neputinţei lui de a aprinde focul chiar în ajunul Noului An! Iar viitorul lui copil, viaţa ce trebuia să se nască din Nenufar trebuia să se bucure de soarele de pe cer!…

Se ridica fum greu din drug, osia se înroşi, dar, din pricina vântului şi viscolului scânteile se stinseră.

Nu după mult timp veniră cei care cercetaseră vetrele tribului şi spuseră că, într-adevăr, la casa lui Dapix se văzură lumini la bronzărie, dar nu putuseră intra din pricina străjilor care ieşiseră la ei şi-i ameninţară cu noile arme din metal! Dar şi în vatra lui Igu găsiseră tăciuni licărind sub cenuşă. Îi stinseră cu zăpadă, iar pe Igu îl snopiseră în bătaie şi-l aduseră în sanie, să fie de faţă.

Nenufar nu-şi putu reţine un oftat pe care-l auziră toţi. Lui Bostes îi aduseră pânză uscată din bumbac pe care o legară de drugul încins, aproape carbonizat, căci roata nu se oprise nicio clipă.

Bostes, cu noi speranţe, începu să învârtă roata pe viaţă şi pe moarte. O jerbă de scântei pocniră, iar femeile măritate de curând săriră şi le prinseră în fuioare! Nenufar fu cea care aprinse prima fuiorul, pe care-l ţinuse la sân, ca să nu se umezească de viscol. Imediat puseră deasupra hălăciugă uscată care începu să trosnească, să scoată mici flăcărui peste care aruncară ciuperci uscate care luară imediat foc, paie şi surcele sub rugul unde era aşezat stejarul însemnat de trăsnet al zeului Thor!

Oamenii chiuiră şi strigară de bucurie că vor avea cu ce să reaprindă Soarele şi anul ce începea de mâine, că mai aveau de vieţuit încă un an pe această frumoasă planetă a Geei!

Curând marele rug de cinci picioare trosnea în fuioare uriaşe, albastre-roşietice, care înveseliră pe toată lumea. Oamenii începuseră să danseze şi să cânte, unii băteau tobele, alţii suflară în fluiere şi cimpoaie. Oamenii dansară şi chiuiră de bucurie până când trunchiul lui Thor ajunse doar jărăgai.

Atunci, fiecare luă în vase de lut bucăţi din jeratic, din stejarul sacru şi se împrăştiară pe la colibele lor, ca să aprindă în vetre focul din acest stejar sacru.

După obicei, toţi îşi pregătiseră dinainte şi îşi aşezaseră în fundul vetrei câte un butuc masiv de stejar, care trebuia să fie incandescent în fiecare zi, arzând câte puţin, tot anul, deoarece ferea casa de trăsnete, de boli, apăra de urgii şi vrăji!

Se spunea că, atâtea scântei câte săreau din acest butuc, în noaptea solstiţiului iernii, atâţia miei, viţei şi puişori va avea omul în ogradă. De aceea toţi se erau fericiţi de câte ori trosnea butucul. Cenuşa şi tăciunii acestuia erau împrăştiate pe ogoare pentru a fi roditoare. Focul sacru din butucul aprins pentru prima dată de la focul viu de la trunchiul lui Thor va fi folosit mereu ca o perdea între oameni şi boli, între casă şi vrăji, ori duhuri rele! Dacă un membru al familiei era bolnav, sfărma un cărbune din butucul sacru într-o cană cu apă şi bea. Se credea că vindeca orice boli şi alunga orice nenorociri!…

În timp ce tot cătunul căra bucăţi aprinse din stejarul trăsnit, magicianul Şarp şi Bostes îşi luară o parte din flăcăi, cu amfore de lut în care puseră tăciuni aprinşi, şi cu torţe, plecară prin nămeţi şi prin iureşul viscolului să urce pe vârful stâncii de pe versantul pe care se oficiase ceremonia zeului Mithra, pentru a reaprinde Soarele a doua zi dis-de-dimineaţă, la orizont, pentru a-l întâmpina cum se cuvine şi a-l saluta cu făcliile aprinse, de bun venit pentru încă un an…

Îl luară şi pe Igu, mai mult cu forţa.

Aceştia trebuiau să îi dea viaţă din focul viu „noului născut”, să-l încălzească cu torţele, să-l legene şi să-l întâmpine cu dragoste şi respect, să-i dea putere şi speranţe că va ajunge un voinic strălucitor şi puternic ce va salva din nou lumea cu căldura şi lumina lui.

Urcuşul începu de îndată, deoarece până în zori trebuiau să întâmpine cu torţele de pe stânca noul răsărit de soare şi întreg tribul să ia aminte, ba şi triburile învecinate să se bucure de vestea minunată a reaprinderii şi renaşterii soarelui şi de un nou an, de un nou început de lume!…

În timp ce magicianul Şarp cu flăcăii cu amfore pline cu tăciunii aprinşi şi făclii continuau urcuşul prin troiene şi viscol, oamenii în trib făceau pregătiri pentru întâmpinarea noului an.

Semnul începerii sărbătorii trebuiau să fie făcliile aprinse ale flăcăilor de pe culmea stâncii, înaintea răsăritului. Acestea prevesteau că soarele a renăscut, iar ei îl întâmpină cu dragoste şi respect, îl salută, dându-le de veste celor din tribul Artacilor, dar şi celor din triburile învecinate că Anul Nou a început. Aprinderea ceremonială a focului viu fusese înfăptuită, oamenii se întorceau pe la colibele lor să pregătească sărbătoarea de a doua zi, a începutului de an nou, odată cu răsăritul… Toţi sperau că vor mai trăi încă un an, că de la butucul lui Thor şi a butucii din vetre şi de la opaiţele cu untură, Soarele va prinde putere să răsară din nou!… Soarele trebuia „moşit”, trebuia ajutat să se nască. Oamenii făceau pregătirile, ştiind că de fiecare dată magicianul şi cu flăcăii reuşiseră să reaprindă Soarele şi să le facă semne de bună vestire cu făcliile de pe stâncă…

Vinul se limpezise de mult în butoaiele de stejar. Se sacrificau animale, oi, viţei, iezi, pentru a compensa lipsa legumelor şi fructelor. Orzul, ceapa, peştele sărat şi uscat, fructele şi rădăcinile uscate erau provizii ce aşteptau în pivniţe această sărbătoare. Toate aceste pregătiri erau în toi, lumea aştepta doar semnele cu făclii aprinse de pe

stâncă, în zori.

Oamenii nu credeau în nemurire, nici măcar zeii nu erau consideraţi nemuritori, ci nişte eroi care de mult au pierit, pe care ei îi comemorau şi-i sărbătoreau.

Nici măcar soarele sau stelele nu erau considerate nemuritoare!

Tocmai de aceea oamenii erau mai fericiţi, toţi îşi trăiau din plin zilele vieţii, se bucurau de femeile lor, de copii, de soare, de lună, de apele curate care se scurgeau din izvoarele muntelui, de aerul parfumat de mirosul cetinilor şi al pădurii înflorite sau nu, de focul care-i însoţea la toate ceremoniile şi care le salva vieţile iarna.

Dacă în această zi se năştea o fată, odată cu Soarele, aceasta era menită „căsătoriei sacre”. Ea slujea mai târziu, un număr de ani, în templul lui Şarp, apoi primea dotă, pământuri şi animale, şi avea dreptul să se căsătorească în trib şi să aibă copii…

În viscolul aspru ce şuiera printre cetinile înzăpezite, îmbrăcaţi în piei de animale, cu amforele de lut ars pline cu jeratic, tinerii tribului, în frunte cu Bostes urcau prin nămeţi înfruntând viscolul şi răceala de gheaţă a vântului dinspre miazănoapte.

Trebuiau să aprindă Soarele şi anul acesta, ca să se nască din nou încă un an! Altfel lumea ar pieri în întuneric şi frig tot mai aprig, soarele din ziua trecută ar deveni tot mai mic, până s-ar stinge precum o lumânare, bezna tot mai groasa s-ar întinde, moartea ar nimici viaţa pe această minunată, ospitalieră şi primitoare planetă, care e casa noastră a tuturor!… Gerul şi oboseala îi sleiră puterile lui Igu, care înainta tot greu prin nămeţi. Bostes îi spuse să se grăbească, căci soarele nu-l aşteaptă pe el. Trebuiau să dea semnalul celor din trib, pentru începerea sărbătoririi Noului An. Dar Igu căzu istovit, la rădăcina unui molid uriaş şi îi spuse că preferă să moară acolo decât să meargă mai departe, că nu mai are putere. Atunci, Bostes îl luă în spate şi-l duse la gura peşterii Bourilor, acolo unde trăiseră oamenii înainte de a se strămuta şi a întemeia tribul artacilor, punându-i alături şi amfora acestuia cu jar. Îi

spuse să aprindă înăuntru focul, din frunze uscate, crengi, dar să nu fie văzută această flacără de cei din trib. Îi mai dădu şi un cuţit din metal, de la bronzăria lui Dapix, să taie crenguţe sau să se apere, până se întorc ei.

Bostes şi cei care-l slujeau pe Dapix purtau cuţite şi topoare din bronz sau aur sau argint, spre deosebire de ceilalţi, care încă aveau arme din piatră şi lemn. Dar furtuna de zăpadă se înteţi, vântul dinspre miazănoapte se porni şi mai tăios, urlă mai puternic decât o haită de lupi. Începu şi o măzăriche, o furtună de gheaţă care se înfigea ca acele de gheaţă în ochii oamenilor ce nu mai vedeau nimic înainte, învăluiţi de vârtejurile şi fuioarele viscolului.

Bostes se gândi că aşa cerea tradiţia, că Soarele trebuia întâmpinat, chiar dacă preotul Dapix îi asigurase pe toţi că oricum va răsări, şi nu depinde nici de magia lui Şarp, nici de întâmpinarea plină de respect şi voioşie a oamenilor.

Dar nu era sigur, nu putea să rişte: dacă greşea preotul? Mai bine era să îndeplinească ritualul străvechi, să salute cu făcliile, să arunce cu tăciunii din ulcele înspre astru ca să reaprindă plăpândul soare care se ivea incert, să-l încălzească, să-l reaprindă cu torţele lor şi să-l întâmpine cu respect, cum se cuvenea răsăritului unui nou început de lume în dimineaţa Noului An!…

Dar pe această vreme câinoasă, Bostes risca să nu ajungă la timp pe creasta stâncii sacre. De aceea se gândi să-i lase pe unii în gura peşterii, luând cu el doar pe Naumi, fiul cel mare al magicianului şi pe Azap, fiul mijlociutotodată puternic şi credincios sfetnic al lui Şarp, care se întorcea cu toţi ceilalţi la peşteră, în timp ce Bostes trebuia să urce cu cei doi creasta stâncii: altfel riscau să piardă răsăritul datorită vremii rele.

Bătrânul magician cu ceilalţi coborâră înapoi la gura peşterii, alături de Igu, care, înăuntru încropise deja un foc, de la care doar unele slabe pale de lumină răzbăteau afară prin viscolul cumplit.

Cei trei temerari grăbiră pasul prin vuietul viscolului, ca să prindă răsăritul, să încălzească şi să aprindă astrul

de la torţele lor, să-l întâmpine cu respect, astfel ca Soarele să nu fie nemulţumit din pricina lipsei lor de veneraţie… şi să vestească lumii începutul unui nou an. Poate că totuşi era nevoie ca ei să moşească acum micul prunc luminos, să-l încurajeze ca să crească mare mai târziu şi să ajute şi acesta la rândul lui oamenii tribului cu căldura şi lumina lui la încolţitul recoltelor, la înfloritul pomilor şi la coacerea fructelor, legumelor, holdelor, viilor…

Poate avea dreptate magicianul Şarp că trebuia respectată tradiţia lăsată de strămoşi, că trebuiau să trăiască în armonie şi respect faţă de astre, de întreaga natură…

De aceea Bostes cu Azap şi Naumi, prin pâclă, prin fuioarele tăioase ale viscolului care-i orbeau, înaintau pas cu pas spre creasta stâncii. Însă în pădure se auziră urletele haitelor de şacali şi de lupi.

Platoul de stâncă pe care se înălţase focul ritual din luna lui Mithra, nu era departe, dar trebuiau să treacă printr-o râpă în care se adunase o cantitate mare de zăpadă. Mergeau pe crusta îngheţată a zăpezii care scârţâia. Ţineau amforele de tăciuni în câte o mână şi bâta ce trebuia folosită şi ca torţă, în cealaltă. Stânca din apropierea platoului era teşită şi se temeau ca, din cauza viscolului şi a furtunii de zăpadă, să nu pornească de pe acea pantă înclinată o avalanşă. Ei trebuiau să ajungă pe culmea stâncii şi de acolo să facă semn cu torţele aprinse către cei din toate triburile apropiate, aflate înspre poalele muntelui.

Acum însă era o noapte rece şi vijelioasă. Naumi şi Azap fuseră de părere că anul acesta, din cauza viforniţei care bătea, să semnaleze răsăritul de acolo, doar ei trei, chiar înainte de a-l vedea, să nu mai urce clinul stâncii până pe coamă… Era posibil să nu ajungă la timp până pe vârful versantului şi Soarele să le-o ia înainte, să răsară şi fără ajutorul lor, ca un prunc care se năştea singur, fără moaşă, şi astfel să se facă de ruşinea întregului trib.

Ei ar fi trebuit să se uite de pe creasta stâncii, să

vadă dacă Soarele răsare, şi, de acolo, să facă semnul stelei cu cinci colţuri cu făcliile, ceea ce însemna că şi anul acesta se născuse luminătorul zilelor şi că puteau începe petrecerea noului an. În cazul nenorocit în care Soarele nu mai răsărea, ei aveau să vestească sfârşitul lumii făcând doar semnul crucii, în repetate rânduri, cu făcliile!

Dar Bostes nici nu luase în calcul acest dezastru. E drept că preotul Dapix îl asigurase că nici nu era nevoie de aşa ceva, deoarece Soarele va răsări şi fără ajutorul lor! Dar, ca un semn de respect şi ca să dea vestea cea bună a începutului de an nou, era bine, conform tradiţiei, să se împlinească datina străbună a întâmpinării!…

Totuşi, Naumi şi Azap cumpăniră lucrurile şi hotărâră să nu mai urce pe muchia stâncii. Bostes gândi că, dacă a învins taurul sălbatic, va fi în stare să învingă şi această vijelie întunecată care sufla dinspre miazănoapte şi să reuşească să urce pe stâncă…

De aceea, spuse celor doi că va încerca de unul singur să se caţere pe vârful stâncii, sperând să fie la timp acolo, ca să le facă semn cu făclia, înştiinţându-i de existenţa unui nou răsărit pe această miraculoasă planetă! …

Vântul fluiera pe versantul pe care Bostes trebuia să-l urce acum singur. Se hotărî să treacă prin desimea jnepenilor şi a brazilor care opreau troienele cu cetinile lor ca nişte plase, făcând tunel prin ele, tăind crengile, la nevoie, cu cuţitul de bronz, dar mergând de-a dreptul. Se temea ca vijelia furtunii de zăpadă să nu pornească o avalanşă.

Bostes urca cu greu prin iureşul rece şi întunecat, cu amfora plină cu jeratic, sprijinit în torţa stinsă cantr-un toiag. Ochii îl dureau prin vârtejul de măzăriche.

Pe o astfel de vreme, gândi Bostes, nici haitele înflometate nu cutezau să atace!

Stratul de zăpadă avea cam cinci-şase palme grosime, dar troienele erau de câteva picioare înălţime.

Din cauza gerului, zăpada fusese aşternută în mai multe straturi îngheţate şi nu exista riscul ca crusta să se

spargă sub tălpi. Totuşi, viscolea continuu, şi noua zăpadă nu se lipea peste stratul îngheţat de deasupra, făcând ca picioarele omului să alunece.

Ca să nu alunece, mută bâta în mâna stângă, în care ţinea amfora şi scoase cuţitul de bronz, pe care îl înfipse în gheaţa de sub stratul nou de zăpadă, ca să poată înainta.

Cu toate astea, se poticni şi se pomeni într-o groapă cu zăpadă nouă, adunată de viscol. Îi păru rău că-i dăduse lui Igu celălalt cuţit, căci s-ar fi putut sprijini mai bine cu amândouă şi ar fi ieşit mai repede din groapă.

Iar timpul nu aştepta.

Clipele treceau. Totuşi, Bostes reuşi să arunce amfora deasupra. Vântul suflă risipind o parte din tăciunii aprinşi. Omul se folosi de coada torţei pe care o înfipse în stratul de zăpadă îngheţată, apoi înfipse şi cuţitul cu lama groasă în gheaţă, se târî şi reuşi să iasă din groapă.

Nu departe văzu, pe crestele stâncii, cornişe de zăpadă, formate de vânt, ca nişte spinări ce urcau şi coborau din loc în loc ondulate de vântul tăios dinspre miazănoapte. Lui Bostes i se păru că întrezăreşte, dincolo de creasta zimţată, o strălfulgerare de lumină, ce putea veni de la un arc de soare roşiatic.

Dar, tocmai atunci, haita de lupi pe care o auzise hăulind cu ceva vreme în urmă, se apropie de el şi începu să se rotească în jurul lui, mârâind înfometată, cu ochi răi şi sclipitori ca nişte mici stele albăstrii. Pe Bostes îl cuprinse deznădejdea. Nu-i păsa de aceşti lupi arţăgoşi cu pântecele supte de foame, gata să sară la el. Se gândi că timpul va trece, până îi alungă. Îşi aduse aminte de lupul cenuşiu pe care i-l ucisese Igu şi care acum i-ar fi fost de mare ajutor ca să-i alunge pe ceilalţi. Nu mai avea decât o sută de picioare până pe creastă.

Urletul fiarelor se amestecă cu vuietul tăios şi rece al vântului de miazănoapte!

Bostes privi în sus şi văzu că lumina roşie de dincolo de stâncă se înteţi!… Acum nu putea aprinde făclia nici măcar aici, căci fiarele îl înconjurau din toate părţile şi în orice clipă de neatenţie puteau să-l atace!

Bostes nu mai avea timp.

Se hotărî să meargă înainte, cu orice preţ. Ţinea în mâna stângă amfora şi bâta, iar în cealaltă cuţitul. Bostes urca, dar haita, nervoasă, îi dădea roată, pândind momentul să sară asupra lui. Omul privea în toate părţile, să ghicească de unde venea primejdia. După încă vreo câţiva paşi, un lup mai îndrăzneţ sări de pe vârful unui troian la el, chiar din faţă, iar altul îl atacă, în aceeaşi clipită dintr-o parte, înfigându-şi dinţii în mâna cu care ţinea vasul de lut cu tăciunii aprinşi.

Deşi lupii vedeau mai bine noaptea decât Bostes, ochii omului se obişnuiseră cu luminozitatea zăpezii, suficient să simtă pericolul.

Pe cel din faţă, omul îl primi în lama ascuţită care-i rămase înfiptă în grumaz. Fiara urlă scurt şi căzu însângerată, zvârcolindu-se. Omul se întoarse la cel care-şi înfipse colţii în mâna lui stângă, apucă bâta cu cealaltă şi-i trosni capul. Dar, după ce-l zvârli şi pe acesta, amfora, pe care o ţinuse cu braţul rănit, îi alunecă şi restul jeraticului se răsturnă în zăpadă, sfârâind.

Haita îl lăsă pe el, dar tăbărî pe cele două fiare răpuse, să le sfârtece.

Omul fu năucit de această întâmplare. De acum înainte, orice s-ar mai întâmpla, nu mai putea aprinde torţa.

Bostes se simţea înfrânt.

Deşi, în vară, răpusese un taur sălbatic, acum nu putuse învinge crivăţul!

Forţele potrivnice ale întunericului”, taurul” acestei nopţi îl învinsese! Lupta lui Bostes nu fusese cu lupii, nici cu viscolul iernii: fusese lupta cu întunericul, lupta pentru naşterea soarelui, luptă pierdută acum! El nu putuse aprinde Soarele cu făclia lui, nu putuse nici măcar să-l întâmpine, să-i ureze bun venit din nou în această lume în noul an!

Omul privi în sus.

Arcul roşu se ridica deasupra stâncii. Cu siguranţă, cei din vale îl văzuseră!

Dar Soarele de anul acesta nu fuse salutat şi întâmpinat cu onoarea ce i se cuvenea, cu toată cinstea, ca în ceilalţi ani care trecuseră! Chiar dacă mica lui făclie nu-l ajutase să se aprindă şi să-şi înteţească puterile, Soarele se născuse, totuşi!…

Ca un prunc ce venit pe lume fără moaşă!

Un soare ce păru palid-roşiatic, trist, mâhnit parcă de lume.

Semn rău prevestitor!…

Poate că soarele acesta se va răzbuna pe oamenii lipsiţi de respect, care nu-i întâmpinaseră venirea pe lume cum se cuvine!…

Era vina lui Bostes!

Era bine, totuşi, că se născuse şi aşa, că nu se sfârşise lumea.

Dar, o astfel de lipsă de veneraţie nu se mai întâmplase niciodată în tribul artacilor! De aceea toţi se aşteptau la un an greu, cu nenorociri, cu arşiţă care să-i pârjolească şi secetă, un an răzbunător pe oameni!

Lui Bostes nu-i mai păsa de lupii din jurul lui.

Înfuriat, se ridică şi aruncă cu amfora goală înspre unul din lupi, ocupat să roadă rămăşiţele semenului său. Apoi, abătut, privi cu jale cornişa peste care se ridicase pe jumătate soarele, şi începu, abătut, scoborâşul…

În tribul artacilor se adunaseră oamenii în jurul Marelui Stejar Sacru, ce acoperea cu ramurile sale pierdute în negura vremilor altarul de sacrificiu, unde încă mai mocnea, în spuză ce rămăsese din trunchiul lui Thor.

Oamenii erau mai disperaţi ca niciodată din cauză că magicianul împreună cu Bostes şi cu toţi ceilalţi nu reuşiseră să salute şi să întâmpine Soarele cu respect, de pe culmea stâncii. Erau descumpăniţi de acest semn prevestitor de nenorociri în anul ce venea. În mijlocul lor venise, să-i îmbărbăteze, preotul Dapix, cu barba lui albă ca fuioarele de nea de afară, care le cuvântă, în lipsa magicianului Şarp, rămas în gura peşterii, cu Igu şi ceilalţi care nu putuseră urca panta.

— Fraţi ai mei! îşi începu preotul Dapix cuvântarea,

cu glas blând dar hotărât, ce nu arăta nicio şovăială! Nu fiţi îngrijoraţi! Totul e în ordinea universală, care nu se schimbă niciodată!

Aţi fost derutaţi de neştiinţa unora, care se lăudau că ei aprind Soarele cu slabele lor puteri! Dar Soarele e veşnic nestins! El nu moare niciodată! Ştiţi voi că există lucruri nemuritoare şi zei care nu au moarte?... Soarele nu are moarte! Soarele e nemuritor! Este un zeu universal, care are drumul lui pe cer! El nu e ajutat nici de cai sălbatici care să-l tragă pe cer, nici de păsări cu aripi de foc, nici de săgeţile voastre aprinse, nici de opaiţele voastre cu untură, nici de acest stejar trăsnit, târât de voi cu greu din pădure! Soarele răsare oricum, după cum aţi văzut! Dacă îl întâmpinaţi cu veneraţie şi îl salutaţi cu respect, el îşi revarsă căldura şi binefacerile asupra voastră, dacă nu-l întâmpinaţi, vă luminează, vă iubeşte şi vă încălzeşte la fel! Căci el iubeşte deopotrivă de mult toţi oamenii, nu numai pe cei din tribul nostru, ci şi pe cei din triburile învecinate şi din toate cetăţile mari şi cătunele de pe pământ!...

El îşi revarsă razele lui şi lumina dătătoare de viaţă asupra tuturor: oameni, animale şi plante, deopotrivă!... El este unic, este zeul suprem nemuritor! Voi ştiţi că toţi zeii voştri au trăit, au făcut fapte eroice şi au murit! Eu vă vorbesc de un zeu etern, veşnic!

Acesta este Unic şi în afară de acest zeu nepieritor, nu mai există altul! Căci toţi ceilalţi zei au fost pieritori, de aceea nu mai există. Doar Soarele există veşnic: îl puteţi vedea cum răsare deasupra voastră! Închinaţi-vă Soarelui! ...

Faceţi cu toţii semnul stelei cu cinci colţuri înspre răsărit!

Oricine, de pretutindeni, bărbaţi şi femei, să se închine şi să venereze acest Unic zeu nepieritor! Eu am început deja să construiesc templul acestei mari zeităţi solare, din care izvorăşte viaţa, care vă dă şi vouă din viaţa şi lumina lui nemuritoare!

Veniţi la templul meu şi închinaţi-vă acestui zeu!

Preotul făcu semnul stelei în cinci colţuri, reprezentând cele cinci elemente, înaintea Soarelui ce răsărea printre crengile Marelui Stejar Sacru şi ceilalţi din trib, adunaţi acolo, bărbaţi, femei, bătrâni şi copii făcură şi ei semnul stelei cu cinci colţuri şi-şi aplecară capetele înaintea Soarelui roşu, dintre crengile înzăpezite ale Marelui Stejar Sacru.

Vântul se oprise şi parcă şi cerul se înseninase înspre răsărit!…

Preotul Dapix mai spuse:

— Fraţi ai mei, copii a Soarelui! După cum vedeţi, marele şi Unicul Zeu nepieritor străluceşte pe cer! Ne-a dat speranţă şi viaţă! Închinaţi-vă acestui nemuritor zeu, în fiecare dimineaţă, în faţa izbei voastre, spre răsărit! Şi în fiecare seară, la apus! Şi nu vă temeţi! Soarele nu se opreşte niciodată din drumul lui, el se îndepărtează de noi, ca să-i lumineze şi să-i încălzească şi pe alţi oameni de la capătul pământului, şi iar se întoarce la noi! Când este iarnă la noi, la ei e vară! Când e la noi ziua cea mai lungă şi luminoasă, la ei e ziua cea mai scurtă! Când la noi înfloreşte salcâmul şi e primăvară, la ei ruginesc frunzele, vine vântul rece al toamnei şi le dărâmă! Când se îngălbenesc frunzele la noi şi cad, la ei e primăvară şi pomii sunt încărcaţi de flori!… Când este lumină la noi, la ei e întunericul nopţii! Când e noapte la noi, la ei, în depărtări nevăzute, este ziuă!…

Soarele are drumul lui, neschimbat şi etern!… Când înverzesc frunzele aici, acolo ninge!… El îi iubeşte şi pe ceilalţi oameni îndepărtaţi, de la capătul pământului, la fel cum ne iubeşte pe noi!… Nu este adevărat că soarelui îi scad puterile şi îmbătrâneşte şi moare! Este doar departe de noi, la alţi fraţi ai noştri, tot copii ai Soarelui!… Azi, de pildă, Soarele care aici la noi este depărtat şi abia s-a născut, şi e zăpadă pe jos, acolo e strălucitor şi puternic, e solstiţiul verii şi holdele şi fructele se coc!

Dar, de astăzi, Soarele se întoarce şi se apropie de noi, zi de zi vine mai aproape! Nu trebuie să vă înspăimântaţi că el piere şi noi murim odată cu el în beznă

şi îngheţ! Trebuie să aveţi credinţa şi siguranţa în suflete că el nu vă va părăsi niciodată!

Dovadă este ziua de astăzi când bărbaţii noştri, din cauza viscolului, n-au putut ajunge pe creasta stâncii să-l întâmpine, dar el, totuşi, a răsărit!

Şi, vă mai spun încă o dată, fraţi ai mei, că acest zeu Universal care îi încălzeşte şi-i iubeşte pe toţi oamenii de pe pământ în mod egal şi că sufletele morţilor noştri se duc în Soare şi de acolo, ca nişte raze luminează şi încălzesc vieţile noastre!…

De aceea trebuie să vă închinaţi la Soare, căci acolo se află sufletele strămoşilor voştri!…

El construieşte viaţa, şi nu e adevărat că o va distruge!

Nu e adevărat că s-ar putea stinge, că s-ar putea să nu mai renască şi că s-ar putea să rămână captiv în lumea subpământeană!

Oamenii se nasc, îmbătrânesc şi mor sub Soare! Dar Soarele e mereu deasupra şi luminează pe rând vieţile tuturor care se nasc şi mor sub soare, ale celor care au fost şi înaintea noastră şi ale celor care vor fi în urma noastră!…

Şi nu uitaţi, că Soarele ne iubeşte pe toţi la fel, şi ne luminează pe toţi la fel, şi ne încălzeşte pe toţi la fel: de aceea trebuie să vă închinaţi cu toţi la el, pentru că pe toţi vă iubeşte!

Aţi văzut om care să nu fie luminat, care să nu fie încălzit? Nu! Răsplătiţi-l cu veneraţia voastră şi închinaţi-vă numai lui!

Iar sufletele noastre se duc în Soare când murim, şi când ne naştem ne întoarcem din Soare!…

Mergeţi aşadar, fraţi ai mei, pe la izbele voastre, sărbătoriţi ziua Noului An pe care ne-a dăruit-o acest zeu unic şi nemuritor, şi închinaţi-vă la el pentru a-l venera!…

Estimp, Şarp, care nu mai avea putere ca-n tinereţe, coborî versantul împreună cu ceilalţi, sleiţi şi abătuţi. Ajunşi lângă sanctuarul de lângă Marele Stejar Sacru aflară cele propovăduite de preotul Dapix în legătură cu

unicul zeu al Universului, care are un drum al lui, nepieritor, care nu depinde de magia lui Şarp şi care nu se va stinge niciodată…

Magicianul clătină amarnic din cap şi spuse că anul acesta începuse prost, că fuseseră multe semne rele, că, fără doar şi poate, Soarele, pe care oamenii nu-l putuseră întâmpina şi respecta cum se cuvine, ca în trecut, urmând tradiţia, se va răzbuna pe oameni şi-i va pârjoli cu arşiţă, şi-i va lovi cu secetă de moarte… Iar lumea nu trebuia să aibă încredere în Dapix… Viitorul e sumbru pentru întreg tribul, după cum citise şi el însuşi în stele… Se vor convinge şi vor constata singuri, pe pielea lor toate nenorocirile ce se vor abate asupra tribului artacilor!…

CAPITOLUL IX-SĂRBĂTOAREA PĂMÂNTULUI.

MUMA GEEA

În prima zi a lunii a doua, Geea, întreaga suflare a tribului, dar şi toate triburile învecinate sărbătoreau această frumoasă şi primitoare planetă pe care trăim, o adorau şi o cinsteau cum se cuvine, îi urau mulţi ani şi toţi îi mulţumeau Mumei Geea pentru că era muma lor care le-a dat viaţă, îi mulţumeau pentru frumuseţea apelor, a pădurilor şi a munţilor şi pentru roadele pământului pe care le dăruia oamenilor şi pentru bucuriile acestei lumi.

Geea, muma care avea grijă de oamenii, plantele şi animalele, adică de copiii ei!…

Pentru aceasta, oamenii o sărbătoreau şi o slăveau în această zi! Pietrarul Izu o cioplise ca pe o mamă ce alăpta la sân planeta reprezentată ca un prunc.

Viaţa tuturor a răsare din pântecul mumei Geea şi apoi se întoarce tot în pântecul ei, în pământ, după ce trăiesc înălţătoarea şi sacra dramă şi fericire a vieţii!… La această sărbătoare, care se oficiază în pădure, pe zăpadă, oamenii se adună cu mic cu mare, cântă şi dansează, respiră aer curat, beau din apa izvorului sacru de munte şi chiar mâncară argilă neagră, care le ţine de foame şi le vindecă bolile!… Pentru că pământul, de ziua mumei Geea, devine miraculos şi le aduce noroc şi sănătate tot anul ce urmează!

Geea se hrăneşte cu copiii ei morţi, dar dă naştere fiinţelor noi, plantelor primăverii, holdelor noi, pruncilor şi animalelor, căci pământul este leagănul care-i creşte pe toţi, primăverile! şi leagănul care-i adoarme pe toţi!…

Geea, ca o mumă roditoare, cu pielea albă de zăpadă, întinsă cu faţa-n sus, cu cerul albastru deasupra ei: tot ce exista între pământ şi cer sunt doar copiii zămisliţi din dragostea lor!…

Iar odraslele ei o sărbătoareau azi, o preaslăveau, o adorau şi-i urau sănătate şi mulţi ani, frumoasei lor mume! …

Pentru această sărbătoare, Geea se împodobise într-un voal alb ca de mireasă, îşi însăilase broderii din chiciură, cusute cu acul fin al gheţii!…

Boabele fine ale ceţii se condensaseră pe diferitele forme ale frunzelor, florilor şi buruienilor uscate, pe colibele din lemn ori piatră ori pe gardurile de nuiele, sau chiar pe grămezile de bălegar din grajduritoate deodată înfloriră brusc, acoperite cu flori de chiciură coborâte din stele!

Frunzele care mai rămaseră verzi în toiul ierniiale cetinilor de brazi, molizi ori de vâscerau şi ele tivite pe margini cu nesfârşite flori din promoroacă!… Dar aceste flori de gheaţă, la răsărit, sub mângâierea primelor raze ale soarelui, se prefăcură în rouă, pierind ca nişte năluciri cereşti, după ce străluciseră în nesfârşite nanţe vii de curcubeie coborâte printre copacii pădurii! Şi florile de chiciură fuseseră mai frumoase decât toate pietrele scumpe: acestea erau brăţările pe care le purta în această dimineaţă, Geea!…

Căci bijuteriile chiciurii pieriseră repede!

Însă ochiul fermecat doar o clipită, nu le putu uita niciodată!…

Dar Geea se-mpodobise de sărbătoare încă din seara din ajun, când îşi schimbase pe rând straiele, ca o femeie care se privea şi se farda în oglinda lunii!…

Probase mai întâi cămaşă de noapte, o ţesătură din ceaţă, ca un abur violaceu, ca o perdea de fum şi nori pe

care o dezbrăcă ţi o lăsă pe pământ.

Colibele tribului, încetul cu încetul, se şterseră în pâcla violacee în care dispărură una câte una, încetul cu încetul, pe nesimţite. Contururile stejarilor, ale colibelor, marginile fantomatice ale grajdurilor din care se mai auzeau doar mugetele animalelor domesticite, pieiră acoperite de marama ceţii.

Repede însă, coborî noaptea! Totul se făcu cenuşiu şi nu se mai distinse nimic, negura înghiţind întâi partea dinspre răsărit a tribului, unde se scoborâşe Soarele în lumea subpământeană a morţilor.

După care se aşternuse un întuneric gros, de puteai să-l tai cu cuţitul de piatră!

Doar lupii se auziră urlând înspre pădure şi răgetele înspăimântate ale bourilor din grajduri.

Oamenii ieşiră pentru a le păzi şi le mai aruncară cu furcile de lemn câte o căpiţă de fân, pentru a avea ce rumega peste noapte.

Bezna se înteţi. Curând nu se mai distinse nimic în jur, mai departe decât o aruncătură de băţ!

Doar lătratul rar al câinilor mai aminti că există viaţă în acest trib. Niciun opaiţ de la vreo colibă nu mai răzbătu până la ochii vecinului său.

Geea aţipi o clipită.

Dar negura ce se coborâse peste lume nu ţinu mult, căci înspre partea de miazăzi a tribului, cerul deveni fosforic: dincolo de nori se bănuia că se deschise ochiul hipnotic al zeiţei nopţii, Baset!

Luna se întrezărea ridicându-se deasupra tribului, după şuviţele gălbui ale cerului, ca nişte burţi de şerpi cu solzii de jad, ce păreau să se furişeze spre trib, cu jerbe şuierătoare în vântul noptatic care începu să adie.

Lumina nopţii, însă, se înteţi şi colibele tribului părură acoperite cu zăbrele de zăpadă şi cu pietrele lunii, de o luminozitate albastră-verzuie, învelite încă în ceaţă…

Dimineaţa se făcu mai frig şi bolta se întrezări ca spuza sub cenuşă, ceaţa se subţie şi se aşeză broboadă de chiciură peste lume!

Iar luna se văzu mare şi rumenă coborând înspre apus: zburase ca o pasăre Phoenix cu penele-i de cenuşă şi foc, întreaga noapte, pe după ceţuri, coborând pe pământ, de parcă ar fi vrut să intre în cimitirul de sub Marele Stejar Sacru, în timp ce, la răsărit, se înălţa deja Soarele roşietic, pe cerul aproape senin, violaceu!…

Norii de după astrul dimineţii erau făuriţi din rubine ce luaseră foc, nişte ruguri plutitoare, ce-şi împrăştiară pulberea de diamante roşii, dinspre răsărit, pe zăpada de pe crengi şi pe jos!

Dar, astrul zilei se deschise deasupra stâncilor şi neaua de pe tulpinile arborilor păru o dungă gălbie reflectată din ochii unei pisici sălbatice care pândea, clipind mereu, trimiţând în valuri solare lumina spre pădure.

Încă din zori, ca să fie părtaşi la aceste frumuseţi ale Mumei Geea, oamenii porniră în grupuri către pădure!…

Chiciura făcuse adevărate miracole: parcă dintr-odată, brusc, bântuia primăvara, căci pădurea parcă înflorise în noaptea asta, în cascade de flori îngheţate!

Până şi pietrele de mormânt din cimitirul pe lângă care treceau, păreau acoperite de flori!

Şi ziua aceasta era un dar vrăjit pe care-l făcea Muma Geea tuturor copiilor ei care se adunaseră să o slăvească!…

Pădurea se umplu de oameni, unii îmbrăcaţi în culorile soarelui, alţii în culoarea cerului şi a apelor! Toţi respirau aerul curat, degustau cu cornul de zimbru apa binefăcătoare de la izvorul sacru din pădure şi mâncau argila vindecătoare de boli, muşcând din trupul Geei.

Această sărbătoare era de o puritate extremă, o zi a împăcării, a păcii şi a curăţeniei.

Oamenii mâncau doar câteva fructe uscate. Nu erau îngăduite băuturile alcoolice. Nici carnea ori peştele.

Oamenii nu aveau voie să facă rău niciunui animal în această zi, nici să mănânce din carnea acestora, azi nu aveau voie să pună capcane, să vâneze ori să pescuiască.

Trebuiau să asculte de sfaturile bătrânilor, mai ales a

magicianului, căci era o zi a armoniei.

Hainele trebuiau să fie curate, mâinile, gura, întreg trupul erau spălate la izvorul sacru din pădure.

Tinerii sănătoşi şi viguroşi făceau baie la cascada izvorului sacru, pe jumătate îngheţat.

Apoi, oamenii săreau peste focurile de stejar ca să le fie arse toate necazurile, bolile, relele care mai rămăseseră după curăţirea cu apă!…

Nu departe de izvorul considerat vindecător astăzi, cu puteri miraculoase, vindecătoare, din care oamenii umpleau coarnele de bouri şi beau, se afla o statuie, cioplită de Izu, înfăţişând-o pe Muma Geea, în chip de mamă care alăpta la sân un prunc, acesta reprezentând pământul, minunata planeta pe care vieţuim.

Şarp, magicianul, în hlamida-i albastră, purtând Soarele pe spate din cristale de sidef gălbui ce luciră în culori solare, deschise ceremonia sărbătorii pământului, declamând versuri tradiţionale dedicate şi adresate zeiţei planetei, împodobită cu nenumărate lumânări colorate aprinse şi cu ramuri verzi de vâsc:

„O, Mumă printre stele.

De ziua ta îţi cinstim spiritul şi fiinţa Te adorăm şi îţi urăm nesfârşiţi ani!… Celelalte planete sunt ostile şi reci.

Sunt moarte, pustii şi fără suflare de viaţă!… În timp ce tu, Muma noastră.

Eşti minunată, eşti înflorită şi plină de duhul frumuseţii!

Noi te vom preţui şi te vom iubi până la capătul timpului.

Şi te vom păstra vie, roditoare şi curată Pentru noi toţi şi pentru copiii noştri!…”

Magicianul Şarp ridică un pahar sculptat din ametist violet pe care îl umplu cu apă din izvorul sacru, care avea astăzi, în chip magic, de ziua Geei, puteri tămăduitoare, şi spuse:

— Acesta e sângele ce ne dă viaţă tuturor, sângele Geei: apa aceasta!

Beţi şi veţi fi sănătoşi tot anul! Astăzi, apa e magică!

Luaţi apă sacră din izvorul acesta şi stropiţi animalele de acasă din grajdurile voastre ca să fie sănătoase şi ele şi să se înmulţească!…

Apoi, magicianul luă o mână de argilă neagră şi spuse:

— În acest pumn de pământ stă trecutul nostru, ziua de azi şi cea de mâine!… Ca să avem noroc şi bunăstare, trebuie ca astăzi, după tradiţie, să mâncăm din trupul Mumei noastre Geea!… Aşa ne vom înfrăţi cu toţii: prin pământ!… Căci suntem toţi copiii ei: oamenii, animalele, plantele, izvoarele, munţii toţi suntem fraţi cu Soarele şi stelele!…

Iar eu vă îndemn astăzi să ascultaţi de sfaturile pe care ni le-au dat strămoşii, sfaturi transmise de la muma noastră Geea, ajunse prin negura trecutului până la noi: să respectaţi rânduiala şi obiceiurile stabilite, să ascultaţi de cei bătrâni şi să o respectaţi pe Muma noastră veşnic tânără!… Şi vă mai îndemn să nu-i urmaţi pe cei care strică rânduielile străbune!…

Respiraţi aerul curat şi veţi simţi în plămâni suflarea zeiţei Geea şi suflarea strămoşilor noştri care ne dau putere!…

Beţi apă din izvorul sacru, căci această apă este sângele Geei care ne dă viaţă tuturor, la plante, la animale şi la oameni!

Mâncaţi pământ! Mestecaţi din trupul sacru al Geei, din care ne hrănim întreaga viaţa!… Căci astfel o vom slăvi pe muma noastră pentru fiecare zi pe care ne-o dăruieşte pe acest minunat pământ! Şi o mai slăvim pentru fiecare răsărit şi apus de Soare sau de Lună, şi pentru fiecare ceas din zi sau din noapte! Îţi mulţumim cu toţii şi te slăvim pe tine, Geea! spuse magicianul şi toţi repetară în cor, de răsună pădurea şi se auzi în depărtări ecoul muntelui:

— Slavă ţie, Geea! Magicianul mai spuse:

— Ziua de azi trebuie să fie cea mai pură din tot anul, căci e ziua zeiţei Geea!… Astăzi trebuie să se împace şi să se îmbrăţişeze duşmanii între ei, căci toţi sunt fii ai Mumei Geea! Căci suntem cu toţii fraţi între noi şi copiii Geei!…

Să nu ucidem în această zi nicio vietate, să nu mâncăm în această zi sacră nici animale, nici plante! Căci suntem fraţi şi cu animalele şi cu plantele! Toţi suntem copii ai Geei!… Astăzi suntem fraţi cu stelele şi cu Soarele care ne luminează viaţa!… Astăzi bem apă şi mâncăm pământ!…

În pădurea împodobită şi tivită cu flori de promoroacă, în apropierea izvorului sacru, a cărui apă azi e tămăduitoare, luă cuvântul şi preotul Dapix, care arăta asemenea unui înţelept, cu părul şi barba albe şi fine ca firele de chiciură. Era firav, dar avea fruntea semeaţă şi ochii senini.

Liniştit şi sigur pe el, cuvântă:

— Te slăvim pe tine, Geea, cea mai frumoasă între planete, locuinţa noastră din timpul vieţii!… Te slăvim pe tine, Geea, cea mai primitoare, mângâietoare dintre planete!…

Astăzi parcă am fi în luna lui Phoenix, când întreaga natură renaşte ca din cenuşă şi când crengile sunt grele de flori! Acum însă, e luna Geea cu flori de gheaţă ca nişte clopoţei, ori ca nişte steluţe, ca nişte discuri, ori alungite precum acele, ori scobite precum nişte cupe, ori ca un mănunchi de raze, ori zimţate, cu forme nemaivăzute vreodată pe acest pământ:

toate aceste flori sunt darurile pe care ni le face Geea de ziua ei!…

Parcă suntem în luna lui Phoenix, când salcâmii vor fi cu crengile îngreunate de flori!

Iar în locul unde erau frunzele acum căzute, au crescut minunate steluţe luminoase!…

Te slăvim pe tine, astăzi, Geea! La toţi le dai viaţă!…

Pe toţi îi duci în popasul morţii, pentru a reînvia!…

Izvorul vieţii este nesecat. Izvorul morţii, care ne împrospătează, este nesecat!…

Izvorul hranei cu care-ţi creşti copiii e nesecat!

Izvorul frumuseţilor tale, în toate anotimpurile, e nesecat!…

Tu Geea, chiar dacă ai fi lovită de o stea căzătoare şi ai fi rănită, tu ştii să te vindeci singură şi să ne asiguri

întotdeauna hrana şi apa necesare traiului nostru!…

Tu te încălzeşti primăvara, la soare, Geea, ca să-ţi arăm şi să-ţi semănăm trupul roditor!

Tu ştii să-ţi menţii căldura ca să se coacă holdele!… Tu ştii să ne dai recolte coapte şi aromitoare, din cornul abundenţei toamna şi ştii să-ţi răceşti trupul iarna şi să-ţi curăţeşti apele şi aerul ca să fim sănătoşi!…

Tu ştii să-ţi îmbraci diferite şi multe straie de sărbătoare, Geea: straie verzi, ori bătute de flori, sau să te învşmântezi în frunzele galbene şi roşii ale toamnelor, sau să porţi straie din flori de promoroacă! Te slăvim pe tine Geea, te sărbătorim şi îţi urăm mulţi ani, să ai grijă de vieţile noastre, precum şi noi avem grijă de tine, Geea!…

Această zi de sărbătoare a zeiţei Geea este o zi a împăcării, a prieteniei şi a frăţiei între toţi fiii Geei, şi nimeni nu are voie să poarte vrăjmăşie.

Bostes veni la sărbătoarea Geei îmbrăcat ca un satir, având pe cap o piele de ţap negru, cu coarne. Purta arc şi tolbă cu săgeţi cu vârful de metal şi un corn de bour la brâu. Ochii lui păreau două săgeţi aprinse, fulgerându-l pe Igu, ce întoarse capul cârlionţat într-o parte, sfios.

Bostes păru mai degrabă un sclav credincios al preotului Dapix, care-l salvase de la moarte când îi spusese că sufletul lui nu se afla în lupul cenuşiu răpus de Igu.

Bostes luă şi el cuvântul ca să slăvească planeta pe care vieţuiau:

— Te slăvesc pe tine, Geea, pentru animalele pe care mi le dăruieşti la vânătoare, pe care mi le scoţi înaintea săgeţii: capre, mistreţi, bouri, urşi, cerbi! Le urmăresc cu îndârjire pe toate şi le capturez!

Îţi mulţumesc şi te slăvesc pe tine, Geea, pentru femeia pe care mi-ai dat-o şi pe care am cucerit-o prin luptă dreaptă! Şi pentru viaţa care creşte în ea, pentru copilul care se va naşte şi pe care îl voi îngriji şi îl voi apăra cu preţul vieţii! Căci, aşa cum vânez fiarele, voi urmări şi voi vâna pe duşmanii mei!…

Căci nu voi putea pierde femeia pe care am capturat-o prin luptă şi copilul care se va naşte din ea, decât dacă,

mai întâi îmi pierd eu viaţa!…

Slăvită să fii, Mumă a tuturor, Geea! Îţi mulţumesc pentru fiecare zi a vieţii pe care ne-o dăruieşti, cu toate frumuseţile şi roadele pe care ni le dai! Îţi mulţumesc pentru copiii pe care ni-i dăruieşti!

Bostes privi pântecele bombat al soţiei sale, Nenufar, care stătea alături de el, îmbujorată.

Igu, cel frumos ca o femeie, avea părul cârlionţat, ca razele soarelui la apus, obrajii rumeni şi sfioşi şi ochii hulpavi, de lup, cu care-o privea pe Nenufar. În faţa statuii Mumei, împodobite de sărbătoare, cu lumânări colorate aprinse şi coroniţă de vâsc, Igu cuvântă viclean:

— Te slăvesc, Geea, de ziua ta şi îţi urez ani fără sfârşit!…

Îţi mulţumesc, Geea, pentru frumuseţea zăpezii şi a nopţilor cu lună şi pentru stelele pe care ne îngădui să le privim şi pentru căldura şi lumina Soarelui care acum răsare!…

Îţi mulţumesc Geea pentru că ne-ai înzestrat cu suflete!… Dacă unii vânează cu îndârjire trupuri, sufletele, umbrele, visele celor mai frumoase femei vin la mine!… Tot ce e divin, ceea ce nu se poate vâna cu săgeata şi captura cu cuţitul de piatră ori cu pumnul păros… vine spre mine! …

În acest moment, Bostes îl străpunse pu privirea de parcă l-ar fi lovit în frunte cu pumnul „păros”. Igu încremeni de propria-i îndrăzneală, şi, deşi ştia că nu e voie să se certe la sărbătoarea Geei sau să se lupte, nu mai putu să îngaime nimic şi se înroşi ca o fată mare.

Numai o ocheadă ascunsă, de simpatie şi aprobare, ce semăna cu o promisiune din partea lui Nenufar, îl făcu să-şi mai revină. Înfiorătorul şi „părosul” Bostes nu băgă de seamă. Nenufar îşi privi pântecul şi apoi, cu mare drag pe Igu. Acesta se gândi că „viaţa” care creştea în ea, s-ar putea totuşi să fi fost „semănată” de el în noaptea în care „se înţelesese” cu Nenufar ca ea să-l favorizeze în lupta ce va avea loc la cornul abundenţei, cu învoială ca el să-i returneze umbra pe care i-o răpise în acea noapte cu lună

plină… Nenufar îl biciuise fără milă pe Bostes, cu capătul de piatră al biciului, îl şfichiuise până la sânge! Bostes, plin de răni, numai carne vie, o câştigase totuşi, pe Nenufar! Ea nu avea nicio vină!

Dar acea privire, mai întâi spre pântec şi apoi, zâmbind, cu ochii larg deschişi şi mângâietori ca o mare promisiune pentru viitor, îi rămăsese în minte, lui Igu, de neuitat!…

La sărbătoarea Geei, Nenufar era îmbrăcată toată în alb şi părea că pluteşte uşor ca un fulg de zăpadă. Avea faţa prelungă şi părul arămiu, pieptănat, atârnându-i într-o parte. Fu de o moliciune de parcă visa mereu cu ochii întredeschişi. Avea şoldurile pline, ca şi sânii. Iar burta îi era la gură, deşi mai avea câteva luni până năştea. Privirea de pisică sălbatică îi sclipea şerpeşte, pândind, mereu atentă, deşi se prefăcea nepăsătoare. Poate numai ochii care-i scânteiau mai puternic atunci când îl măsurase pieziş pe Igu o dăduse de gol.

Şi Izu, pietrarul, o slăvi pe Muma Geea:

— Numai mâinile de zeiţă pot ciopli aceste frumuseţi de o clipă, Geea! Zăpada ta e mai frumoasă ca fildeşul sculptat!… Mâinile de om nu pot însăila pânza de păianjen a voalului fin de chiciură, cu florile neîntrecute şi formele nepământene, colorate de buchete de curcubeie!…

Geea, tu eşti ca o mireasă în rochia-ţi din chiciură şi nea!…

Iar cerul albastru parcă dansează cu tine şi te învârteşte de fericire şi te posedă, astfel ca să dai naştere în primăvară pomilor înfloriţi, cerealelor şi legumelor care vor răsări!…

Purificarea se făcea nu numai prin aer, apă, foc, post şi împăcare, dar şi prin sacrificiu şi durere.

— Eu, mai spuse la sfârşitul cuvântărilor magicianul Şarp, voi pune mâinile pe capetele celor care au făcut fapte rele, ca să iau asupra mea toate nenorocirile şi să vă purific!… Apoi, puteţi vărsa câte o picătură din sângele vostru pe trupul alb al Geei drept sacrificiu, ca recolta ce va fi anul acesta să fie bogată!… Căci numai prin durere şi

jertfă ne putem purifica!…

Magicianul Şarp îşi crestă braţul şi lăsă să curgă câteva picături de sânge, ofrandă pe zăpada pură, apoi îşi spălă mâinile în izvorul sacru, după care le aşeza pe creştetul fiecărui doritor de curăţire. Astfel trecură pe rând Bostes, Nenufar, Igu şi mulţi alţii, în afară de preotul Dapix, care era împotriva acestui ritual şi voia să-i îndepărteze pe oameni de durere şi sacrificii!…

În diferite colţuri ale pădurii oamenii fie se îmbăiau, fie săreau peste focuri, în timp ce alţii se autoflagelau, se biciuiau singuri sau se lăsau ciomăgiţi de alţii până la sânge, pentru a se purifica prin durere, iar alţii îşi crestară mâinile sau picioarele cu cuţitul de piatră pentru a-şi picura sângele peste straiele albe ale Geei, în semn de respect pentru zeiţă…

Nenufar îl văzu pe Igu care se lăsă biciuit până la sânge de un alt flăcău, şi se întristă. Voia Igu să şteargă păcatul dintre ei, voia să-l uite, voia ca ceea ce se întâmplase între ei să nu mai existe, să fie ca şi când nimic nu s-ar fi petrecut? sau se lăsa biciuit pentru că nu putea să uite, nu putea să se elibereze de tirania acestei iubiri care-l sufoca, pe care n-o putea stăpâni?… Doar zeiţa Baset putea să ştie!…

Aproape pretutindeni zăpada se înroşise de sângele de jertfă al oamenilor… Pădurea întreagă deveni sacră: un imens sanctuar de sacrificiu al zeiţei Geea, în care curgea sângele copiilor ei, în semn de adoraţie…

Soarele care se ridica printre crengile arborilor făcu să se topească chiciura peste zăpada roşie, de parcă ploua cu lacrimi de sânge!…

Oamenii, în această zi sacră a minunatei planete pe care trăiau, fuseră ca fraţii! Şi parcă se bucuraseră împreună cu ei şi spiritele strămoşilor care ieşiseră din pământul Geei, amintindu-şi de viaţă şi plănuind să se întoarcă în vreun prunc ce avea să se nască în curând în tribul artacilor.

Vulturii, care începuseră să clocească, speriaţi de larma oamenilor, se înălţară din cuiburile lor aflate pe

vârfurile stejarilor, rotindu-se cu aripile larg deschise deasupra statuii din piatră a zeiţei Geea, împodobită cu lumânări aprinse, colorate, în apropierea izvorului sacru, deasupra pădurii şi a Marelui Stejar Secular Sacru, de lângă cimitirul tribului artacilor şi deasupra templului magicianului Şarp şi a noului Templu al Soarelui, înălţat de curând de preotul Dapix… Vulturii se roteau, aşa cum se rotesc sufletele oamenilor trecând prin viaţă şi moarte, înălţându-se tot mai sus, înspre Soare…

CAPITOLUL X-O S T A R E

După ce natura a trecut prin moarte în timpul iernii, în luna a treia a anului, Ostare, după cântarul egal al zilei cu noaptea, se celebrează una dintre cele mai mari sărbători din roata anului, reînvierea naturii, patronată de zeiţa Ostare… după perioada trecerii prin noaptile lungi şi îngheţate…

Dis-de-dimineaţă, în fiecare colibă se împodobea un brăduţ. Acesta simboliza întreaga existenţă: rădăcina, căci era scos din pământ cu rădăcină, însemna baza vieţii, strămoşii cu tradiţiile şi înţelepciunea pe care o lăsaseră în lume, pentru îndrumarea următoarelor generaţii; tulpina, reprezentând timpul şi spectacolul vieţii de după naştere; iar coroana bradului era latura spirituală a existenţei.

În brăduţul veşnic verde se agaţă ouă crude, mai mici sau mai mari, de la diferite păsări ori reptile şi pungi cu seminţe de toate felurile în care dăinuia spiritul plantelor respective.

Oul este punctul de pornire al vieţii. Unii cred că întreaga lume s-a ivit dintr-un ou: universul cu stele, planete, ape şi munţi, ieşiră dintr-un ou primordial al începuturilor!…

În brăduţii împodobiţi din colibe, erau ouă de şarpe, ouă de vulturi, de corbi, de hereţi, adunate din cuiburile de prin arborii pădurii, din scorburi ori din văgăunile pământului, dar şi de la păsările de prin ogradă.

Unii credeau că şi soarele, după echinocţiul de iarnă, se ivea dintr-un ou, deoarece seamănă cu un puişor ieşit din gălbenuş, în timp ce bolta cerului cu nori a ieşit din

albuş. Pasărea care l-a clocit, îşi hrăneşte şi-şi îngrijeşte puiul, şi de aceea Soarele creşte repede în putere după solstiţiul iernii!…

Seminţele din pungile atârnate în brăduţi provin din organele genitale ale plantelor şi animalelor şi din ele porneşte un nou ciclu de viaţă. Aceste seminţe, care păstrează scânteia de viaţă şi spiritul plantelor din anul trecut sunt de orz, ovăz, mei, dovleac, roşii, morcovi, dar şi sâmburii fructelor! Cum trebuiau aduse şi animale sacre prin fecunditatea şi fertilitatea lor, care se acuplau în această perioadă, la această sărbătoare erau aduşi iepuri şi şoareci!…

În această zi, a echinocţiului de primăvară, când puterea zilei şi a luminii înclina balanţa înspre căldură şi lumină, oamenii se uitau la astrul zilei şi-i mulţumeau în rugăciuni:

Dragul nostru fiu şi prieten, Soare!

Noi te-am ajutat să te naşti, când trona imperiul nopţii şi al iernii, când trăsneau pietrele de ger, la solstiţiu! Atunci am cărat din pădure Stejarul Sacru, trăsnit şi însemnat de zeul Thor, cu feciorii tribului, cu săniile de lemn trase de cai domesticiţi, pentru a-l arde întreaga noapte, ca tu să te încălzeşti şi să prinzi putere şi strălucire de mic şi să te naşti! Am dat drumul la vale, de pe stânci, roţilor de lemn aprinse şi guguloaielor din paie, în flăcări, care s-au rostogolit în vale, ca să te învăţăm să mergi pe bolta cerului, să faci primii paşi; ba, întreaga iarnă am aprins candele înspre răsărit, ca să te încurajăm şi să capeţi strălucire din ce în ce mai mare!

Te mai rugăm încă o dată să ne ierţi că nu te-am putut întâmpina cu făclii aprinse şi nu te-am salutat cu respect ca în toţi anii trecuţi, din pricina viscolului şi a furtunilor de zăpadă de la solstiţiul iernii, când magicianul nu a putut urca stânca, iar pe Bostes l-au încolţit lupii şi nu a putut ajunge la tine!…

Şi te mai rugăm încă o dată să ne ierţi că nu te-am putut moşi atunci, şi te-ai născut singur! Ai venit în lume ca să ne ajuţi, să ne încălzeşti pământul ca să-l arăm şi să-l

semănăm!…

În curând fetele şi femeile vor purta coroniţe din flori şi se vor înveşmânta în straie din scoarţă de copac, tivite cu crenguţe înflorite şi vor cânta şi vor dansa, şi se vor veseli cu ceilalţi tribali în pădurea Lethea, ca să-ţi mulţumească pentru acest mare şi unic dar, pe care ni-l faci la toţi pe pământ: o nouă primăvară pe această minunată şi primitoare planetă, un nou anotimp înflorit pe care ni-l dăruieşti ca să-l trăim!…

Toate acestea se petreceau ziua.

Dar şi oamenii contribuiau în mare măsură, în această noapte sacră, la procesul de germinaţie al universului!

Unele femei se îmbrăcau în piei de lupoaice, în timpul orgiei sacre din acea noapte în care era venerată zeiţa fatală a iubirii, Ostare.

Seminţele bărbăteşti, care contribuiau la răsăritul pe mai departe al vieţii pe pământ, trebuiau semănate în brazdele trupurilor de femeie, ca într-un pământ roditor!…

Şi toţi aveau această datorie sacră!…

Magicianul strângea darurile pe care le primeau femeile – pietre scumpe, straie, alimente, oi şi bouri de sacrificiu – pe care le folosea pentru întreţinerea templului.

Slujitorii lui pregătiseră butoaiele cu vinul dragostei: în băuturile alcoolice, amestecară fructe de tot felul, tocate, plante frumos mirositoare. Se sacrificau animale pentru această sărbătoare! De asemenea, magicianul Şarp aduse muzicanţi cu cimpoaie, lăute, fluiere şi tobe.

Se practica orgia sacră, la care luau parte femei şi bărbaţi, adesea mascaţi, din triburile învecinate.

Patroana spirituală a acestei sărbători, a cărei statuie cioplită de Izu, împodobită cu buchete de flori şi lumânări colorate aprinse, era zeiţa Ostare, venerată ca zee a trezirii din moarte a naturii şi a germinaţiei universale!

Fecioarele din trib şi femeile se străduiau din răsputeri să rămână însărcinate! Acesta era un semn de

rodire a recoltelor ce vor urma, a rodirii pomilor, a înmulţirii animalelor şi oamenilor…

La aceste serbări, cu ajutorul zeiţei Ostare, rămâneau însărcinate şi unele femei considerate sterpe. Acestea aduseseră ofrande zeiţei şi se rugaseră fierbinte să nu fie alungate din trib, datorită infertilităţii lor! Acestea, după obicei, erau surghiunite, la porunca magicianului, care le găsea totdeauna vinovate atunci când era secetă, foamete, molimă ori inundaţie.

În schimb, femeile care năşteau mai mulţi gemeni erau adorate!…

Copiii care se năşteau chiar de această sărbătoare sacră erau consideraţi copiii zeiţei Ostare şi erau foarte respectaţi şi ajutaţi, având un rang social mai înalt decât copiii obişnuiţi!

Cam de la vârsta de doisprezece ani, aveau parte de ceea ce se chemau „căsătorii sacre”, adică băieţii se „căsătoreau” cu zeiţa Ostare, prin ceremoniale oficiate de magicianul Şarp, iar fetiţele cu zeul Tamuz. După ce slujeau templului magicianului

Şarp o perioadă de cinci-zece ani, primeau dotă, pământuri, animale şi aveau voie să se căsătorească în trib şi să aibă proprii lor copii…

La această orgie a fertilităţii participau, în mod indirect, şi bătrânii şi copiii: în această noapte sacră trebuiau să meargă cu toţii pe ogoare şi aruncau seminţele de cereale, de zarzavaturi, pe pământul pregătit, arat cu plugul de stejar, astfel ca germinaţia să înceapă, ajutată şi de creşterea lunii…

Întotdeauna, în urma acestei sărbătoriri a spiritului rodirii, dimineaţa rămâneau câţiva bărbaţi morţi ori răniţi, înjunghiaţi de cei geloşi, şi uneori chiar femei gherănite şi sfâşiate ca de fiare sălbatice şi uneori ucise… Aceste victime erau jertfele închinate zeiţei Ostare, recunoscută atât prin dragostea, dar şi prin cruzimea ei!… Alte victime reuşeau să ajungă în colibele lor înainte de răsăritul Stelei Câinelui, ca să-şi oblojească rănile, fericite că au contribuit la rodnicia pământului, animalelor şi plantelor din acel an

şi au scăpat cu viaţă.

Bostes hotărî că va merge la sărbătoarea zeiţei Ostare, pentru a o venera! Dar va fi atent să-şi păzească comoara, pe Nenufar, care era însărcinată, şi care trebuia să dea rod! Voia binecuvântarea zeiţei fertilităţii, ca pruncul să se nască sănătos şi să aibă o soartă de biruitor. Deşi era interzis prin tradiţie ca participanţii să meargă înarmaţi la această sărbătoare, totuşi, îşi ascunsese un cuţit, în pielea de urs cu care era îmbrăcat. Nenufar, cu pântecul până la gură, trebuia să dea viaţă fiului lor în mai puţin de o lună…

După tradiţie, dacă unele fete nu voiau să ia parte la această sărbătoare a fertilităţii, erau aduse cu forţa de flăcăii tribului, asta numai dacă erau găsite prin ascunzişurile în care erau tăinuite de părinţii lor.

Uneori erau târâte chiar şi fetiţe dintre cele mai tinere, care nu odată erau găsite dimineaţa violate sălbatic de către mascaţi şi uneori chiar moarte în pădure.

Erau înmormântate cu ceremonial de către slujitorii lui Şarp şi considerate jertfte sacre ale zeiţei Ostare! Nu era nimeni răspunzător pentru aceste fapte, nimeni vinovat, căci se considera că tot ce se întâmpla la această orgie era din voinţa zeiţei!

Deşi pe parcursul întregului an regulile tribului erau stricte, totuşi, de vreo două-trei ori, mai ales de reînvierea naturii, dar şi în ziua cea mai luminoasă şi mai mare a anului, atunci când oamenii se adună îmbrăcaţi în flori şi scoarţă de copaci, în apropierea Marelui Stejar Sacru în care sălăşluiesc sufletele străbunilor, oamenii parcă coborau cu mii de ani în urmă în timp, dedându-se orgiilor, sfărmând şi dispreţuind toate poprelile.

Dar, în afară de aceste sărbători, întreg anul, femeile respectau cu cea mai mare stricteţe tot felul de reguli impuse pentru ca recoltele să fie bogate, iar vânatul şi pescuitul îndestulătoare!… Se considera că din pricina necredinţei femeilor de acasă recoltele erau proaste, animalele la vânătoare îi răneau pe bărbaţii lor ori soţul înşelat era muşcat de şarpe ori barca îi era răsturnată de

furtună. De aceea, nu de puţine ori, bărbaţii se întorceau acasă şi le pedepseau cu asprime ori chiar le ucideau, chiar dacă pricina acestor vinovăţii era, în mare parte, închipuită.

În aşteptarea începerii ceremoniei sacre care era deschisă şi organizată în fiecare an la templul magicianului Şarp, femeile şi bărbaţii respectau obiceiul de a-şi dărui amulete, pandantive protectoare din pietre scumpe ori simple pietre vopsite, ori cioplite din lemn, reprezentând speranţa primăverii…

Aceste amulete fuseseră „sacralizate" prin iluminarea lor de către Soare în prima zi a anului, după solstiţiul iernii, când Soarele, care se născuse singur, nemoşit, dar adusese din nou speranţa în trib, prin însuşi faptul că răsărise şi prelungise prin aceasta viaţa pe pământ cu încă un an. Acum, amuletele erau prinse cu şnururi albe şi roşii împletite, asta însemnând zăpada şi soarele, războiul dintre iarnă şi primăvară, speranţa şi răceala eşecului.

Un bărbat mascat se apropie şi-i prinse în piept lui Nenufar un mărtişor cu o minusculă figurină din lemn vopsit, ce o reprezenta pe zeiţa Ostare, goală. Obiceiul era că nimeni nu le putea refuza, dar Bostes se mânie şi simţi cu o intuiţie specială că nimeni altul n-ar fi avut îndrăzneala aceasta, în afară de duşmanul lui de moarte, Igu, care trebuie să se fi ascuns sub capul din piele de cerb. Mai observă că nu era singur, ci cu încă doi mascaţi în fiare sălbatice. Aceste amulete erau dăruite în toată luna Ostare, în aşteptarea primăverii, dar o amuletă dăruită în seara de sabat a zeiţei Ostare căpăta alte semnificaţii, intenţii mult mai adânci ce-l răscoliră pe Bostes, care abia se putu abţine să nu sară la gâtul rivalului, care se-ndepărtă repede, de parcă ar fi fost doar în trecere, întâmplător acolo… După sfârşitul lunii lui Ostare, aceste amulete arau atârnate în pomii înfloriţi, ca să aducă rod bogat tuturor recoltelor din acel an.

Zeiţa Ostare, care trebuia venerată în noaptea aceasta, are statuia din piatră, cioplită de meşterul Izu, în

dosul templului magicianului. Acolo era o poiană, lângă pădurea de stejari, frasini şi de salcâmi. Zeiţa era sculptată goală, ţinând un şarpe într-o mână şi mângâind un leu, în două picioare, cu cealaltă. La picioarele acesteia fiind adunate o grămadă de cranii cioplite din piatră ori chiar adevărate, ale oamenilor care-şi pierduseră viaţa în orgiile sacre din nopţile în care fusese venerată zeiţa în anii trecuţi.

Căci, în aceste nopţi, singura regulă care era respectată era aceea că nu se respectă nicio regulă.

Frunzele toamnei şi vântul rece al iernii bătuseră aceste ticve sculptate ori adevărate, trofee ale nemiloasei zeităţi…

Cu o lună înaintea orgiei primăverii, a orgiei plantelor care trebuiau să germineze, să încolţească şi să înflorească, a orgiei animalelor, care trebuiau să se împerecheze şi să se înmulţească, dar şi a oamenilor, magicianul le impusese abstinenţă: trebuiau să se abţină de la plăceri trupeşti, să nu mănânce carne, să nu bea băuturi alcoolice; chiar animalele domestice de sex opus, care se împerecheau în această perioadă-câini, pisici, capre, oi trebuiau să stea separat în grajduri, ca să-şi păstreze vigoarea pentru această noapte sacră, în care era o datorie să se respecte legea germinaţiei universale şi trebuiau să contribuie cu toţii la aceasta, plante, animale şi oameni!

La această sărbătoare veneau şi străini din alte triburi, în timp ce unii bărbaţii din acest trib plecau înspre alte ţinuturi învecinate. Femeile făceau prostituţie sacră, cele care primeau daruri, pietre scumpe, blănuri, animale de sacrificiu, butoaie cu vin şi altele, le dăruiau zeiţei, pentru a le administra magicianul Şarp, pentru organizarea festivităţii.

Unii dintre bărbaţi se înţelegeau dinainte să facă schimb de femei, dar, cu toate acestea se iscau încăierări şi chiar omoruri pentru cele mai frumoase dintre acestea. Cei care nu participau la venerarea zeiţei aveau datoria ca, în acea noapte, în colibele lor, bărbaţii să-şi însămânţeze

femeile, să contribuie la regenerarea vieţii şi a naturii!… în timp ce bătrânii şi copiii semănau întreaga noapte, aruncau seminţele sub brazde şi sub stele!

Sărbătoarea zeiţei Ostare începea noaptea în momentul apariţiei Luceafărului de seară, adică atunci când răsărea planeta Venus!… Se spunea că zeiţa, deşi era amantă a zeilor şi a oamenilor deopotrivă, era mereu virgină, deoarece se scălda într-un lac sacru, după care, de fiecare dată îşi recăpăta virginitatea.

Legenda zeiţei Ostare spunea că, pentru favorurile sexuale oferite, zeiţa era neînduplecată şi animalele îşi pierdeau vigoarea şi cădeau în capcanele întinse de oameni, iar unii dintre oameni mureau trăind o iubire fatală alături în această noapte.

Mitul zeiţei Ostare era repovestit de magicianul Şarp, în fiecare an, la lumina torţelor, sub luna nouă, în faţa statuii dezgolite, pe care pâlpâiau lumânări colorate, la răsăritul planetei Venus, în faţa mulţimilor de oameni, care stăteau pe fânul uscat presărat anume pentru a se face dragoste, în sunete de fluiere şi lăute, printre butoaiele cu băutură:

— Zeiţa Ostare a bătut la porţile subpământene, ca să intre în lumea morţilor, să-şi caute iubitul, pe zeul Tamuz, care murise din pricina dragostei ei. Zeiţa s-a apropiat de porţile lumii întunecate ameninţând paznicul:

„De nu deschizi, Voi sparge uşa.

Voi forţa încuietorile.

Voi trezi morţii să-i mănânce pe cei vii, Iar morţii îi vor copleşi ca număr

Pe cei vii.

Şi aşa se va sfârşi întreaga lume!”…

Paznicul îngrozit îi deschise, dar, după fiecare poartă, zeiţa îşi leapădă câte un obiect de îmbrăcăminte şi astfel, după cea de a şaptea poartă, rămase goală. Regina lumii subpământene o închise în temniţă şi aruncă multe boli asupra ei! Activitatea sexuală de pe pământ fusese întreruptă. Dar ceilalţi zeii îi dăruiră apa vieţii şi zeiţa subpământeană, neavând încotro i-o dădu lui Ostare, care

o bău şi se întoarse prin cele şapte porţi, îmbrăcându-şi una câte una, straiele dezbrăcate. Iar când ajunse din nou în lume, sub soare, activitatea sexuală de pe pământ reîncepu: aşa apăruse din nou primăvara şi pe toată planeta începuse din nou germinaţia!…

Timpul în care se reîntorcea zeiţa în fiecare an, spune magicianul Şarp, este chiar acum, după echinocţiul de primăvară!… Chiar acum, în aceste clipe se întoarce zeiţa Ostare printre noi, iată, acum când răsare planeta Venus…

Acum chiar, este semnul începerii sărbătorii de întâmpinare şi de venerare a zeiţei, de revenire a vieţii pe pământ!

Ridicaţi toţi cornul de zimbru cu vin amestecat cu fructe, băutura iubirii!… şi beţi în cinstea zeiţei Ostare care se întoarce acum printre noi, şi începeţi petrecerea din această noapte sacră!…

În sunete de cimpoaie, fluiere şi tobe, butoaiele din stejar, cu vin şi bere, păstrate de Şarp în pivniţe, anume pentru această sărbătoare, fuseseră desfăcute de îngrijitorii templului, care scoaseră cepurile, făcând să curgă băutura.

Lumea începu să danseze, să chiuie de bucurie în faţa statuii zeiţei Ostare, împodobită cu flori de primăvară, ghiocei, zambile şi toporaşi şi cu o constelaţie de lumânări aşezate pe trupul gol al zeiţei, pe lupul din piatră de care se sprijinea…

Bărbaţii şi femeile încinseră jocul în jurul focului de stejar, ce lumina frumoasa şi lasciva statuie ce o reprezenta pe Ostare goală, cu sânii rotunzi şi plini şi cu sexul proeminent şi mereu virgin. Femeile, pe măsură ce dansau, îşi dezgoleau, ca şi zeiţa, straiele, pe care le zvârleau care încotro, în muzică, iar dansul era tot mai dezmăţat, până când trupurile se dezgoliseră complet şi se dezlănţuiseră în răcnete de plăcere. Focul de lângă statuia zeiţei Ostare lâncezea, se stingea încetul cu încetul, lăsând să mocnească numai tăciunii…

Bărbaţii aduseră tot felul de daruri. Cele mai

frumoase femei primiră pietre scumpe, iar ele erau obligate să nu-i refuze, mergeau cu ei în camerele ori grajdurile templului.

Dar mulţimea era prea mare! Cei mai mulţi aduseră animale mici de sacrificiu, iepuri, fazani, păsări de curte sau chiar o traistă cu cereale din anul trecut. Cei mai mulţi, neîncăpând în camerele templului ori în grajduri, rămaseră pe câmpul cu fân uscat şi, sub luna nouă ce lumina ca un corn de jad şi, sub lumina blândă a Luceafărului de seară, femeile şi bărbaţii se împerecheau precum şerpii, şuierând, icnind şi răcnind. Se auziră doar urletele dorinţelor dezlănţuite, ţipetele fecioarelor deflorate, răcnete ce se înălţară până la ceruri, care binecuvântară şi slăviră revenirea pe pământ a zeiţei Ostare şi reînceperea activităţii sexuale, regeneratoare ce revitaliza întregul trib.

Parcă întreaga lume se reîntorcea în prima zi a facerii, a însămânţării, a împerecherii luminii cu hăul întunecat primordial. Oameni mascaţi, îmbrăcaţi în piei de animale sălbatice, cu capete de fiare, cu coarne, tăbărâră şi se împreunară cu femeile tăvălite pe jos, îmbătate de vinul iubirii amestecat cu fructe. Oamenii cu cap de lupi, de cerbi, de tauri ori ţapi erau viguroşi, iar femeile răcneau de plăcere şi de durere. Forţele vitale ale oamenilor şi ale întregului Univers se extindeau parcă la nesfârşit! Femeile şi bărbaţii mugeau de plăcere. Din când în când se duceau la butoaie, îşi umpleau coarnele de bour şi sărutau picioarele zeiţei Ostare, în semn de veneraţie!

În noaptea aceasta se întorcea pofta de viaţă, aşa cum începe iarba să răsara, aşa cum iese şarpele ori pasărea dintr-un ou. Răcnetele primare arătau o dorinţă aprigă de viaţă. Visele se împlineau! Zeiţa sexualităţii dăruia în această noapte plăcerile divine pe care le trăiau doar zeii! Era darul lui Ostare către oamenii de pe această planetă!

Oamenii trăiau una din nopţile zeilor!… Oamenilor le era permis orice, aveau voie să încerce a-şi împlini orice vis, orice dorinţă, fiecare bărbat să facă amor cu orice

femeie pe care şi-o dorise în taină, şi invers, fiecare femeie să alerge spre bărbatul pe care şi-l dorise în secret.

Bostes şi Nenufar stăteau, îmbătaţi de vinul dragostei pe care îl sorbeau din cornul de bour, întinşi pe fânul sublunar din poiană şi priveau astrul nopţii! Pâlcuri pâlcuri de perechi cu ţipetele şi chicotelile lor desfrânate, invocaseră parcă o forţă oarbă ce-i cuprinsese pe toţi. Toţi acţionau după dorinţele şi instinctele lor! Un haos primordial îi cuprinse pe toţi. Era o luptă, un război între forţele primare, elementare, care-i stăpâneau pe toţi şi conştiinţa care acum era învinsă şi abia mai licărea într-un ungher al minţii.

Deghizarea unor oameni în piei de animale, purtând coarne şi cozi, le permitea să treacă hotarul de la om la fiară şi să încalce toate legile, să treacă graniţa de la real la închipuire şi la împlinirea tuturor dorinţelor tainice din subconştient, căci totul era permis la sărbătoarea zeiţei Ostare, chiar şi trecerea în ţinutul morţii: acestea fiind jertfele pe care le cerea zeiţa, despre care se ştia că e crudă şi lipsită de milă!

Căci totul avea un preţ! Iar în noaptea de pomină se auzeau nu numai urlete şi gemete de plăcere, dar şi de moarte!... În iureşul şi vacarmul general, Nenufar percepu un cântec de cucuvea, asemănător cu semnalul pe care i-l adresa Igu, ei, în nopţile când se întâlneau. Nenufar tresări, oftând.

Dar, mereu ager şi atent, Bostes băgă de seamă tresărirea ei şi privi iscoditor. Se ridică în picioare şi i se păru că vede umbre care se furişară după tulpinile copacilor de la marginea luminişului în care stăteau. Bostes căută cuţitul de jad şi-l puse la îndemână într-un buzunar. Se prefăcu a fi băut şi că se clătina pe picioare. Îşi turnă iarăşi vin în cornul de zimbru şi îi duse cornul la gura lui şi al lui Nenufar, care râse îngândurată.

Bostes ridică ochii spre cer şi văzu cu claritate în noapte constelaţia care semăna cu un om sau cu un zeu ce ţinea în mână un vas din care curgea apă de stele! se gândi că probabil vor fi inundate colibele tribului în

primăvara aceasta…

Bostes îşi dăduse obolul de sămânţă vitală, luând parte activ la proliferarea vieţii din tribul lor, însămânţând-o pe Nut, o femeie bălană din tribul lor, despre care se spunea că e stearpă şi va fi alungată dacă nu rămânea grea nici la sărbătoarea zeiţei Ostare… Şi asta se întâmplase chiar sub ochii lui Nenufar care înţelesese deznădejdea lui Nut care umbla rătăcită şi despletită, căutând un bărbat…

Cu siguranţă că duşmanii lui se bizuiau pe faptul că atingerea unei femei îl moleşise şi-l făcuse să-şi piardă vigilenţa, ameţit fiind şi de băutură…

Bostes privi cu coada ochiului şi văzu că într-adevăr trei umbre mascate, purtând pe cap piei de ţap, de lup şi de şacal, se năpustiră nu asupra lui, ci asupra lui Nut, la numai câţiva paşi depărtare. Cel mascat în ţap o luă pe Nut în braţe şi fugi cu ea. Războinicul îi sări înainte şi, cu o lovitură de ghioagă în botul de ţap, îl doborî la pământ, scăpând-o pe Nut. Totuşi, unul din ceilalţi doi, lupul, îl trăsni pe Bostes în ceafă cu o măciucă. În cădere, acesta mai zări, ameţit, că, cel de al treilea, cu mască de şacal, se repezi şi o înşfăcă pe Nenufar, de unde sta jos chircită de frică şi o luă în braţe, încercând să se piardă prin mulţime, în noapte, cu prada.

Bostes scoase cuţitul subţire de jad şi, cu îndemânare îl aruncă spre răpitor, cam de la zece paşi depărtare. I-l înfipse în pulpa piciorului drept. Răpitorul, şchiopătând, se opri să-şi scoată tăişul, dar Bostes era în spatele lui, i-l smulse şi i-l împlântă din nou, în spate. Nenufar ţipă de se auzi în noapte, ca un urlet de moarte, deznădăjduită. Bostes o luă în braţe şi plecă cu ea spre coliba din cătun. Nu mai era mult până răsărea Steaua Câinelui şi se sfârşea această noapte. Bostes nu-i descoperise masca celui ce o răpise, dar înţelese cine era acesta, din ţipătul disperat al lui Nenufar, când îl străpunsese. N-o întrebă nimic pe Nenufar, care plângea în hohote în braţele lui.

Bostes îşi apărase comoara, femeia şi viitorul său copil, şi se întorcea acasă victorios. Dar, faptul că-l omorâse pe atacator nu îl bucura foarte mult, deoarece

ştia că acest rival, care-l urmărise mereu şi mereu cu îndârjire în viaţă, îl va urmări şi în moarte. Iar pe celălalt tărâm era mai greu să se lupte cu el, Bostes neavând arme eficace de luptă cu spiritele duşmanilor lui!… Va trebui ca, de acum înainte, Bostes să fie atent la fantome, la spiritul celui ucis, care-l va urmări cu aceeaşi îndârjire pe ucigaşul său!… dacă plecase cu adevărat din această lume în această noapte, dacă nu cumva era doar rănit!…

Ivirea zorilor le aduse din nou aminte oamenilor că nu erau zei. Erau istoviţi, deprimaţi, mulţi din ei răniţi, alţii chiar morţi. Femeile apucau câte ceva de îmbrăcat, la întâmplare şi, cu semne pe faţă, cu buzele muşcate, cu obrajii şi trupurile gherănite ca de fiarele sălbatice, cu părul rupt ori vâlvoi, se întorceau cu ochii stinşi pe la colibele lor. Străinii mascaţi se îndepărtaseră şi ei spre triburile lor, în timp ce alţii îşi cărau răniţii de moarte. Aceştia erau tributul zeiţei, care, se ştia, era şi crudă şi neîndurătoare, iar plăcerile zeieşti trebuiau plătite cu sânge, durere şi, uneori, cu viaţa!…

Din câte se auzise, Igu, rănit de moarte, fusese luat şi îngrijit de magicianul Şarp, care era şi vraci şi cunoştea taina buruienilor de leac împreună cu soţia lui, Ino, preoteasa de la templu, ce îndeplinea şi misiunea de moaşă a tribului.

Mai fuseseră câţiva răniţi pe care-i căraseră cei veniţi din triburile alăturate, când răsărea steaua Câinelui, înainte de ivirea zorilor…

Era o dimineaţă rece, de deznădejde, de dezastru; vântul împrăştia fânul din această poiană a iubirii crude, ducând din loc în loc şi diferite obiecte de îmbrăcăminte. O cucuvea cânta într-un stejar din apropiere. Se făcu mai frig şi disperarea puse stăpânire pe toţi. Oamenii ştiau că veneraseră zeiţa, dăduseră ofrandă din trupul şi din sufletul lor şi nu aveau voie să se revolte, dar se simţeau dărâmaţi, de parcă văzuseră o clipă cerul, dar se prăbuşiseră cu cer cu tot în viaţa de aici, cea trecătoare şi plină de dureri, oamenii se simţeau mai mici şi mai neînsemnaţi ca niciodată. Boceau şi-şi oblojeau rănile prin

colibe!…

Preotul Dapix contemplase de departe sub luna nouă barbara sărbătoare, auzise ţipetele femeilor şi fetelor violate şi ştia că vor fi şi alte victime umane, ucise de sălbaticele împerecheri din noapte.

Preotul plănuia, cum să îndepărteze comunitatea tribului de aceste barbare obiceiuri.

Preotul ura Marele Stejar Sacru, aflat între templul magicianului şi cimitirul strămoşilor. Ar fi vrut să-l vadă doborât la pământ şi ars ca un rug de sacrificiu! Deşi nu stejarul era vinovat, ci mintea oamenilor care trebuia modelată, lucrată, în alt spirit, al rugăciunii şi renunţării, şi mai ales în oprirea şi controlarea instinctelor atavice.

Capul preotului frământa adânc aceste gânduri, precum ramurile Marelui Stejar Sacru în furtună… Cugeta cum să scrie în mintea şi sufletele oamenilor alte obiceiuri, să schimbe această sacră şi nimicitoare tradiţie.

Preotul voia să înlocuiască toate acestea cu o religie nouă, a Soarelui, fără sacrificii umane şi fără aceste orgii sacre, cu un unic zeu universal care să-şi reverse lumină şi dragoste peste toate fiinţele, în mod egal…

CAPITOLUL XI-NAŞTEREA ADEI

Rănirea lui Igu la sărbătoarea zeiţei Ostare i-a provocat lui Nenufar o tulburare aşa de mare încât o cuprinseră durerile facerii înainte de soroc.

O femeie care avea scurgeri, în general, chiar şi înainte sau după naştere, era considerată impură, un adevărat pericol pentru întreg tribul.

Mai mult decât atât, scurgerile unei femei care lepădase un copil în secret erau considerate atât de primejdioase încât puteau provoca adevărate cataclisme, cutremure de pământ, secete, molime, inundaţii şi, ca să înceteze toate aceste nenorociri, femeia trebuia să se supună unor drastice ritualuri de purificare. Iar dacă nici acestea nu opreau urgiile ce se abăteau, femeia trebuia ucisă de oamenii din trib, pentru restabilirea vremii, pentru liniştirea pământului, a cerului şi a spiritelor strămunilor…

Urmând obiceiul tribului, Bostes îi construi în grabă lui Nenufar o cocioabă improvizată din nuiele de ulm şi stâlpi, în afara tribului, între frasinii de la marginea ghiolului Lac, la vărsarea pârâul Uji care scobora în torent din munţi, nu departe de coliba părinţilor ei.

Acolo, în acel adăpost, îi ducea apă şi hrană doar bătrâna mamă a lui Bostes, Amun. Nimeni altcineva din trib nu se apropia de izba impură, ştiut fiind că, dacă cineva atingea straiele unei femei necurate sau vasele în care mânca aceasta, se îmbolnăvea sau putea să moară.

Bostes, care fusese în stare să răpună un taur, avea o spaimă de moarte în legătură cu această perioadă de necurăţire a lui Nenufar şi se ferea chiar şi să o privească de aproape. Se apropia la o anumită distanţă de adăpostul ei, o striga şi-i lăsa un coş împletit din răchită cu morun uscat, fructe stafidite şi vin făcut din miere fermentată. Lăsa panerul şi pleca în grabă, ştiut fiind că, nu o dată, câte un flăcău ca bradul se prăpădise după ce, din greşeală atinsese straiele unei femei lăuze sau mâncase, fără să ştie, resturi din mâncarea acesteia…

Bostes îşi purificase şi armele, gândind că Nenufar le atinsese atunci când o dusese la noul ei locaş temporar. De aceea le lustruise, le şlefuise şi le spălase de nenumărate ori în apa izvorului Uji, de teamă că în luptă l-ar răni oricine, din pricina necurăţiei care se transferase în ele.

Când femeia începu să aibă durerile facerii, Amun o chemă de îndată pe Ino, moaşa tribului şi soţia magicianului Şarp, cea care ajuta la venirea pe lume a noilor născuţi ai tribului.

Amurgea. Crestele valurilor ghiolului ce poartă numele Lac înaintau roşii, spre mal. Doar pirogile îndepărtate care veneau înspre colibele tribului, aducând captura de peşte a zilei, păreau negre. Soarele îşi închidea pleoapa vărsând parcă lacrimi de sânge peste vârfurile arborilor. În adăpostul necurat din afara tribului nu erau decât Nenufar, Ino şi bătrâna mamă a lui Bostes, Amun, care fiersese buruienile de leac în mica vatră, ca să-i oprească sângerarea femeii care se zvârcolea în chinurile

facerii.

Nenufar gemea şi-şi încleştase dinţii pe o pânză de bumbac, apa i se rupsese, împingea obosită, simţea că nu mai poate respira, i se părea că se rupe totul în ea, că se sfârşeşte lumea, dar pruncul nu se năştea. De afară, din noapte, Bostes auzea vaierul de suferinţă tot mai slab, fără putere, al femeii.

În aceste cazuri în care pruncii veneau greu pe lume, cei din trib procedau în diferite feluri pentru a le uşura femeilor naşterea…

Se deschideau uşile, ferestrele, lăzile, se deznodau toate nodurile funiilor, cârpelor, plaselor, se dezlegau câinii, caii, chiar pirogile erau dezlegate şi pluteau pe ape singure, se scoteau zăvoarele ori cepurile butoaielor, se slăbeau chiar grinzile colibelor ca pruncul să poată ieşi din strânsoare…

În înserare, sub secera de jad a lunii, Bostes, la zeci de paşi de coliba în care pătimea Nenufar, sta pe o buturugă, cu mâinile şi picioarele desfăcute, îşi dezlegase şireturile de la opincile din piele de mistreţ, în speranţa că va uşura calvarul lui Nenufar. Văzând că chinurile ei nu încetează îşi aduse aminte de plasa din ghiol, merse şi dădu drumul peştilor prinşi şi lăsă plasele vintirelor cu gura larg deschisă ca să intre şi să iasă peşti după voie. Apoi se îndreptă spre pădurice şi dădu drumul animalelor prinse în capcane: iepuri, o pisică sălbatică, un porc mistreţ. Era convins că în acest fel îi uşurase mult durerile lui Nenufar şi că, aşa cum scăpaseră peştii şi animalele din capcane, tot aşa şi strânsoarea pruncului se va slăbi şi acesta se va naşte. Dar, ajuns înapoi pe buturuga pe care aşteptase în noapte, auzi din nou vaierele secătuite şi parcă fără nădejde ale femeii şi se posomorî!

Trecuse de miezul nopţii şi zvârcolelile şi chinurile ei nu încetaseră, şi nicio nouă viaţă nu răsărise din ea!…

Bostes stătea pe buturuga de salcâm şi asculta vaietele lui Nenufar care se amesteu cu urletul şacalilor din apropiere, din pădurea de stejari şi frasini, de lângă pârâul Uju ce se vărsa învolburat în ghiolul numit Lac.

Buhele începură să cânte prelung a pagubă, vestind semne morţii!…

Mult după miezul nopţii, de teamă ca Nenufar să nu piardă viaţa care se zbătea în ea, Bostes, mohorât, se hotărî să ia o parte din durerile femeii lui ca să înlesnească naşterea fiului sau fiicei lui!

Îşi desfăcu scurteica din piele de vidră şi îşi împlântă cuţitul şlefuit din piatră în pântece. Sângele începu să-i ţâşnească peste pantalonii din piele de lup, dar el îşi lărgi tăietura în propriile-i vintre până se făcu atât de mare încât socoti că este de ajuns ca să i se nască copilul din pântecul lui Nenufar!… Sângele îi năclăi picioarele până la opinci. Durerea ascuţită în noapte îl şi alină în acelaşi timp, considerând ca a preluat-o de la soţia sa Nenufar, uşurându-i astfel chinurile facerii. Bostes îşi strânse mijlocul cu un brâu lung, încercând să-şi închidă rana şi să-şi oprească sângerarea. Apoi, îndoit, ţinându-se cu o mână de mijloc, făcu câţiva paşi în jurul butucului, sub stele, în vântul sec şi rece al dimineţii, simţind străfulgerări de durere în pântec. Dar era fericit pentru că toate aceste junghiuri nu le mai simţea frumoasa lui Nenufar: căci le preluase şi le îndurase el în locul ei!…

În felul acesta îi uşurase naşterea!…

Se crăpă de dimineaţă când auzi ţipetele noului născut. Bătrâna lui mamă, Amun, ieşi afară în lumina slabă şi pâlpâitoare a stelelor şi ridică pruncul în sus arătându-l lui Bostes care se clătină pe picioare de durere, dar săltă în sus de fericire! Bostes uită de rana vie pe care şi-o făcuse, când auzi glasul pruncului său care se născuse din Nenufar! Bătrâna şi uscăţiva lui mamă, Amun spuse:

— E fată! Ino a botezat-o Ada!…

— Slăvită fie zeiţa Baset! spuse Bostes.

Amun intră cu nou născuta înăuntrul izbei. Bostes, şchiopătând de suferinţă, se îndreptă şchiopătând către coliba lui din sat, exultând de mulţumire pentru ajutorul tăinuit pe care i-l dăduse lui Nenufar, fără ca aceasta să ştie cine făcuse posibilă această naştere! Această fusese ultima soluţie, pe care o ştia din bătrâni, pentru a-i uşura

chinurile care o puteau duce la moarte şi pentru a i se naşte fiica!…

Nu-i va spune niciodată!…

Bostes ştia că, şi după naştere, Nenufar va avea dureri până se va curăţa, de aceea fiecare străfulgerare a rănii pe care şi-o făcuse, o va simţi el în locul ei, până i se va cicatriza tăietura şi astfel vor fi transferate toate chinurile ei asupra lui! Dar Bostes simţea înjunghierile de la fiecare pas pe care-l făcea, ca pe nişte mari bucurii!…

Dacă Nenufar ar fi pierit încercând să dea naştere unui prunc, ar fi fost socotită o jertfă a tribului, iar spiritul ei invocat ar fi adus ploaie în timp de secetă.

Dar, cu ajutorul durerii pe care i-o preluase Bostes şi o îndurase el în locul ei, Nenufar putuse să-i dea naştere Adei: Bostes le ajutase pe cele două fiinţe care-i erau cele mai dragi pe lume şi era fericit!…

Dacă toţi ceilalţi erau înspăimântaţi de o femeie lăuză, Igu era însufleţit de o mare împlinire, de o mare victorie întrucât era sigur că Ada răsărise din vârtejul împreunării celor două vieţi, a lui şi a lui Nenufar, care plămădiseră, dăduseră viaţă acestei noi şi minunate făpturi!…

Naşterea este un nou răsărit al celui nenăscut, un nou început al celui ce aşteaptă din lumea strămoşilor, reîntruparea în lumea aceasta! Dar trecerea din lumea strămoşilor în lumea aceasta este mai grea decât trecerea din lumea aceasta în cea a umbrelor. Căci moartea e mai uşoară decât naşterea!…

Poate că un suflet a zburat ca o pasăre de noapte şi a apucat răsăritul acestei lumi iar spiritul unui strămoş se întoarse tot ca o pasăre primăvara, în această lume, după noaptea şi viscolul şi bezna subpământeană… Trecerea din lumea subpământeană înspre Soare s-a făcut prin pântecul lui Nenufar!

Din nou lutul prinsese viaţă, din nou spiritul se încătuşase în carne ca să vadă frumuseţea şi suferinţa acestei minunate lumi!…

Moartea e ca o creangă în întuneric, o creangă pe

care încolţesc mugurii vieţii în neant, iar florile s-au deschis din moarte spre viaţă prin pântecul lui Nenufar!…

Moartea şi viaţa sunt surori gemene, la fel de bune, la fel de frumoase, căci din moarte încolţeşte viaţă, iar din viaţă încolţeşte şi creşte moartea.

Când, în neant, dorinţa de viaţă creşte, ea germinează şi răsare prin pântecul unei femei, înspre lumină.

Când în această lume dorinţa morţii este mai tare, atunci lumina vieţii se stinge treptat şi trece prin poarta întunecată a pământului!…

Dar întotdeauna rămâne un grăunte de viaţă în moarte! Şi întotdeauna un grăunte de moarte e în orice viaţă, gata să încolţească!…

Iar în spiritul celui care a pierit, viaţa încă mai dăinuie, ca o sămânţă care va încolţi, când timpul va fi favorabil.

Un suflet de străbun s-a întors în lume prin pântecul lui Nenufar! Cine a fost acela?!…

Când într-un om viu puterea morţii creşte mai puternică decât viaţa, omul apune. Ca planta care se scutură şi se amestecă cu ţărâna. Dar spiritul lui nu piere! Aşteaptă, precum sămânţa în noapte, ca să vină o altă primăvară a vieţii şi să încolţească din nou!

Astăzi răsări Soarele vieţii din pântecul lui Nenufar! …

Iar Igu e fericit!…

Seminţele vieţii încolţiseră în bezna aşteptării, ieşiră la lumină în această lume, din pântecul lui Nenufar: Ada!

Luna îşi zbătea aripile încâlcite prin crengile grele de flori.

Vânturelul de seară, în stoluri, prăda insectele, răspândind ciripitul stridente printre trilurile plăcute ale privighetorilor.

Rafale de vânt dărâmau mâţişorii pufoşi din plopii albi, tremurători! Hereţii hrăpăreţi pândeau la luna plină, răpind din zbor păsărelele treze ce zburau năucite, păcălite şi atrase de lumina de afară!…

Igu trecea pe malul Lacului, pe sub pădurea renăscută în luna lui Phoenix spre adăpostul din trestie şi răchită al lehuzei Nenufar, aflat în afara tribului, înspre care niciun alt muritor nu şi-ar îngădui să treacă, ştiut fiind pericolul de moarte care l-ar paşte în apropierea unei femei impure!

Doar lui Igu nu-i păsa de toate acestea!…

Trecu şchiopătând uşor, în urma rănii pricinuită de Bostes, care încă nu i se cicatrizase complet, privind păsările diurne, treze, în ceaţa strălucitoare, sublunară: raţe sălbatice şi cormorani ce-şi căutau hrana profitând de lumina lunii…

Igu se apropie şi începu să imite cântecul de cucuvea, pe care Nenufar îl cunoscu atât de bine!… Femeia tresări, nevenindu-i să creadă că cineva are curajul să se apropie de coliba ei, care pentru toţi ceilalţi părea necurată!…

Nenufar aprinse înăuntru un opaiţ cu untură de porc mistreţ.

Se repezi la gratiile din ulm ale ferestruicii. Deodată apăru capul cu părul cârlionţat ca razele lunii al lui Igu, cu privirea lui blândă ca nişte bucheţele de albăstrelele. Nenufar spuse:

— Igu! Nu ţi-e frică să te apropii de coliba mea necurată?… Nu ţi-e frică de moarte?…

— Cu cât sunt mai aproape de tine, cu atât viaţa se întoarce în mine!… Parcă mi se vindecă toate rănile, Nenufar!…

Nenufar deschise uşiţa din nuiele de arţar împletite. Igu intră şi îi spuse:

— Nenufar! Scoate-ţi broboada cu care ţi-e faţa înfăşurată!

— Dar vederea feţei mele nu-ţi va face rău? Ochii mei de lăuză nu te îmbolnăvesc? Nu te ucid?… Toţi ceilalţi fug de mine de teamă să nu li se-ntâmple tot felul de nenorociri, să nu le ardă colibele, să nu le moară copiii sau animalele, să nu cadă prizonieri în lupte ori să nu fie răpuşi de animalele sălbatice la vânătoare, dacă îmi văd

faţa…

— Nenufar, dacă eu îţi văd faţa, voi avea noroc la vânat, eu şi animalele mele din ogradă ne vom însănătoşi dacă avem vreo boală!… Noroc voi avea în tot ce fac, dacă te privesc!… Simt cum mi se cicatrizează rana făcută de Bostes în noaptea în care am vrut să te fur, la sărbătorea zeiţei Ostare!… Am venit să-mi văd fetiţa, pe Ada! Eu i-am transmis lui Ino, care te-a moşit şi care m-a ajutat şi pe mine să mă vindec, să-i dea numele acesta, Ada! Ca sufletul mamei mele să se reîntoarcă în acest prunc al nostru!…

— De ce eşti aşa de sigur că Ada este pruncul nostru, Igu?!…

— Aşa îmi spune inima! Dă-i vălul deoparte, s-o privesc!…

— Dar, Igu, nu ştii că cel care priveşte faţa unui prunc care încă nu s-a purificat, nu a fost botezat cu apa izvorului sacru, poate să moară?…

— Nenufar, nimic nu îmi dă mai multă putere şi bucurie, decât dacă văd chipul Adei – mai alb ca spuma de la malul lacului pe lângă care am trecut!… Scâncetul ei e mai plăcut decât ciripitul privighetorilor din pădurea pe unde am venit!…

— Igu! Nu te atinge de pânza cu care e înfăşurată Ada şi nici de straiele mele! Ţi-ar putea transmite o boală fără leac, ce te-ar putea răpune în următoarele zile şi nopţi…

— Nimic nu m-ar face mai sănătos şi mai fericit decât dacă-mi dai şi mie o pânză cu care o înfeşi pe Ada sau cu care te înveleşti tu!

— Tu ai fost întotdeauna diferit de ceilalţi oameni, Igu! De asta te-am îndrăgit!…

— Iată brâul în care ţi-am înfăşurat umbra sufletului tău: îl port mereu înfăşurat şi acum peste mijlocul meu! Asta m-a apărat să nu mor de cuţitul lui Bostes, căci brâul acesta în care era sufletul tău m-a ţinut în viaţă, fără acesta eram dus demult în lumea strămoşilor… Să-mi dai măcar nişte petice din cârpele voastre să le iau cu mine, ca

să fiu fericit şi să nu mă simt singur… căci în ele sălăşluieşte o părticică din vieţile voastre…

Igu dezveli încă o dată şi încă o dată, şi privi iarăşi şi iarăşi faţa micii făpturi care gângurea şi avea părul galben ca al lui şi nu se mai sătura s-o tot privească pe micuţa Ada… Faţa fetiţei era albă ca luna de afară dintre crengile înflorite, buzele trandafirii şi ţuguiate, iar ochii tot ca două buchete de albăstrele, ca şi ai lui Igu…

Pe mica masă de lemn, Nenufar avea o strachină de lut ars cu lapte de capră şi câteva fructe uscate de anul trecut, într-un bol cioplit din lemn. Igu începu să mănânce intenţionat din toate acestea.

— Igu, dar ştii că cine foloseşte lingura de lemn a unei lăuze şi strachina din care acesteia şi cine gustă din alimentele ei impure ca şi ea, va pieri negreşit!…

— Negreşit eu voi trăi mai mult dar şi mai fericit ca oricine, Nenufar!

Apoi, Igu dezveli o pânză şi-i dădu nişte morun uscat, adus de el într-un coşuleţ din care mai scoase şi o ulcică cu vin făcut din prima miere de salcâm, fermentată.

— Dacă vei muri din cauza mea şi a nesăbuinţei tale, eu nu voi putea îndura asta!…

— Nenufar, nici puternicul Bostes care a răpus un taur fioros nu are curajul de a se apropia de această colibă!… Acestea vor fi nopţile noastre cele mai fericite din această viaţă! Poate că niciodată nu vom mai putea sta toţi trei, ca acum, eu, tu şi Ada!… Căci, după ce va trece perioada impură de care toţi se tem, vor da foc acestei colibe, ca să ardă pericolul pe care şi-l imaginează toţi, şi cu asta vor arde cele mai frumoase nopţi ale vieţii noastre pe pământ, şi poate că nu ne vom mai putea întâlni!… Iată, eu mă voi aşeza pe rogojina pe care dormi tu şi ne vom înveli toţi trei cu velinţa de bumbac cu care te înveleşti tu! Şi o vom ţine pe Ada între noi. Şi vom privi printre trestiile colibei lumina lunii dintre cetinile bătute de vântul de afară care freamătă molcom… Pentru aceste câteva nopţi din viaţă ne-am născut, Nenufar! Poate că doar acestea ne-au fost date ca să fim împreună!… Căci în rest vor fi numai

zile pline de durerea despărţirii!… Necurăţia ta e vindecarea şi curăţirea vieţilor noastre!…

— Igu, tu ai curaj să stai pe rogojina unei lehuze şi să te înveleşti cu velinţa ei… Nimeni din trib nu ar face asta, de teamă să nu moară…

— Nenufar, aşezaţi-vă aici, lângă mine, tu şi Adalina! Eu nu mă tem de atingerea voastră, ci sunt fericit!… Stinge opaiţul, Nenufar!… Afară e lună!… Niciodată nu vom mai petrece nopţi aşa minunate împreună, chiar dacă nu putem să ne împreunăm trupurile!… Dar, sufletele noastre, toate trei, vor fi doar un singur suflet!… Şi niciodată nu vom fi mai fericiţi ca acum pe pământ!…

Câteva săptămâni, singurul care intra în coliba ei noaptea era Igu, căci bătrâna Amun îi aducea cele trebuincioase lângă uşă, dimineaţa, iar Bostes se oprea la mulţi paşi depărtare de coliba ei, temându-se să nu fie năpăstuit de tot felul de necazuri magice mortale.

Amun însăşi îi lăsa panerul cu alimente şi ulciorul cu apă afară, temându-se să atingă vasele ori hainele lăuzei. Dacă Nenufar ar fi fost bolnavă şi nu s-ar fi putut hrăni, i-ar fi dat de mâncare şi apă cu nişte beţe foarte lungi, fără să o atingă!…

Sufletele celor trei, Igu, Nenufar şi Ada erau precum trei stele launloc, formând o mică constelaţie tainică, având mica steluţă, pe Adalina în mijloc! Nicicând nu fuseră mai norocoşi!…

Dar drumul acestor luminători cereşti era mai degrabă calea tăinuită a trei comete care se pierdură repede, dispărând în noaptea universului, lăsând o trenă de amintiri unice în vieţile lor…

Căci, în ultima zi de necurăţie, la miezul nopţii veniră magicianul Şarp, Ino şi Amun ca să le ducă pe Nenufar şi pe Ada la cascada sacră de lângă Lac, să le purifice.

În urma lor, Bostes dădu foc colibei construită pentru perioada de necurăţie, pentru a purifica şi locul acela necurat, prin vipie, pentru a arde hainele, vasele în care mâncase Nenufar, toate lucrurile pe care ea le-a atins!…

Nenufar privi vâlvătaia din urma lor, grinzile aprinse

ce se prăbuşiră în jeratic, pălălaia care se stingea. Şi o umbră de tristeţe se aşternu peste chipul lui Nenufar, o durere care nu se mai şterse niciodată din inima ei!…

La cascadă, Magicianul Şarp se cufundă în apă până la brâu şi o puse pe Ada care scânci sub stele, la miezul de noapte, sub şuvoiul de apă sacră, s-o curăţească, apoi o scoase, curată şi luminată, ca şi când s-ar fi născut din nou.

Nu departe de ei sălăşluia statuia zeiţei ocrotitoare a planetei, cioplită de Izu, care purta pământul la sân, alăptându-l ca pe un prunc, lângă izvorul sacru din pădure, aceeaşi care fusese venerată la sărbătoarea Geei, şi care acum fusese împodobită din timp de Bostes cu lumânări colorate aprinse şi cu coroniţe de flori şi căreia magicianul Şarp i se adresă, rugând-o să-i menească Adei o soartă bună:

— Mumă Geea, dăruieşte-i Adei în această viaţă toate bogăţiile, toate darurile şi frumuseţile acestui pământ minunat în jurul căruia se rotesc stelele!…

Apoi, Ada fu înfăşată în pânză curată de bumbac, ca să nu se îmbolnăvească, şi, după miezul nopţii, aceste umbre merseră în spatele templului lui Şarp unde se aflau toate statuile zeităţilor pe care slujitorii templului avuseră grijă să le curăţească cu o zi înainte, spălându-le încât toate străluceau sub lună. Acestea fuseseră împodobite cu flori şi lumânări colorate aprinse, ca să-i menească soarta Adei!…

Bostes dăruise animale pentru sacrificare, ca ajutor la întreţinerea templului.

Magicianul o trecu pe Adalina, înfăşurată în pânză albă, pe sub picioarele zeităţii din piatră, Baset, ca şi când Ada s-ar naşte încă o dată.

Statuia, cât un om, cu cap şi coadă de mâţă, cu trup de femeie însărcinată ţinea Luna într-una din mâini.

— Zeiţă Baset, proroci magicianul Şarp, dăruieşte-i Adalinei toate bucuriile acestei lumi pe care să le trăiască doar în nopţile cu lună!…

Apoi o duseră pe Ada prin faţa celorlalte statui

oprindu-se în faţa fiecăreia.

În faţa zeiţei Ostare, dezbrăcată, cu sexul şi sânii proeminenţi şi voluptuoşi, sprijinită de capul unui lup şi de un şarpe de piatră… magicianul îi meni:

— Zeiţă a dragostei, fă-o pe Adalina asemenea ţie: să stârnească patimi mistuitoare şi să fie misterioasă şi nemiloasă cu iubiţii ei!…

În faţa zeului Mithra care a învins prin luptă taurul negru, înstelat al nopţii, magicianul spuse:

— Zeu biruitor, dă-i Adalinei puterea de a învinge întunericul şi demonii din viaţa ei, aşa cum tu ai biruit bezna şi ai adus lumina! Tot aşa şi Adalina să fie luminoasă, curată şi strălucitoare ca Soarele neînvins!…

În faţa zeului Thor, care ţinea un ciocan de piatră ridicat într-o mână, gata să lovească astfel încât să ţâşnească fulgere şi să răsune tunetele în lume, magicianul spuse:

— Zeu al trăsnetelor, fă-o pe Adalina puternică şi temută ca şi tine! Pune-i în ochi sclipirea fulgerelor cu care să-i atragă şi să-i subjuge pe bărbaţi, să-i facă bolnavi de dragoste ei fulgerătoare!…

Statuia Mumei Geea era o mamă grijulie ce alăpta la sân pământul întruchipat ca prunc. Magicianul meni:

— Zeiţă Geea, iarăşi te rugăm, dăruieşte-i Adalinei copii pe care să-i ocrotească şi să-i alăpteze la sânul ei, precum tu alăptezi şi hrăneşti întreg pământul…

Trecură şi prin dreptul şarpelui primordial Tiamat. Se credea că din jumătatea de sus a acestuia s-a făurit cerul, stelele fiind solzii acestuia, ochii fiind Soarele şi Luna, iar din jumătatea de jos a şarpelui au luat naştere apele, pământul, plantele şi animale:

— Zeule Tiamat, furişază-te cu suflare de viaţă roditoare în pântecul Adei şi plămădeşte-i prunci care să înmulţească şi să stăpânească tribul!…

Chronos era înfăţişat ca un înţelept cu barbă lungă şi buclată, cu lumânări aprinse pe clepsidra-i cu nisip pe care o ţinea între palme, şi fu invocat în această noapte în care toţi zeii erau împodobiţi cu flori şi lumini care pâlpâiau ca

nişte constelaţii:

— Zeu al Timpului, Chronos, dăruieşte-i Adalinei cât mai mult nisip în clepsidra vieţii ei şi fă în aşa fel ca să i se scurgă încet, împreună cu toate bucuriile acestei minunate lumi!…

Ajunseră în dreptul zeiţei, Nyx, care era sculptată de Izu ca un schelet din piatră din care se năştea un prunc, ceea ce însemna că ea transformă viaţa aceasta, la capătul ei, într-o altă formă nouă de existenţă, pe care noi o numim moarte:

— Zeiţă Nyx, dăruieşte-i Adei, după o îndelungată viaţă fericită pe această minunată planetă, o trecere uşoară spre lumea umbrelor, o traversare lipsită de stările înfricoşătoare care ne însoţesc înspre următoarea treaptă a existenţei noastre, care este moartea!…

După aceasta, procesiunea celor cinci umbre, mult după miezul nopţii, se îndreptă spre Marele Stejar Sacru pentru ca Ada să fie primită în lume şi binecuvântată şi de spiritele strămoşilor…

Templul lui Şarp era pe una dintre colinele tribului artacilor. Urma o vale, pe unde trecea pârâul Uji pe sub podeţe şi bârne de lemn, iar dincolo de vale se înălţa cealaltă colină, unde era şi cetăţuia preotului Dapix, cu izbe din piatră şi lemn… Din apropierea templului lui Şarp se vedea şi coliba lui Bostes de pe celălalt versant, care era ocolită neîncetat în această noapte de oameni cu torţe aprinse. Izba era purificată, după obicei, în vederea primirii noului ei locatar-Adalina!… Duhurile rele fuseră astfel alungate din locuinţă şi din împrejurimi şi gonite cât mai departe peste ape, în pustiu…

Înainte de a poposi în noua ei casă, Ada trebuia să meargă şi, prin gura magicianului să ceară protecţie spiritelor ce sălăşluiau în Marele Stejar Sacru. Procesiunea ajunse acolo înspre dimineaţă.

Sub ramurile uriaşului arbore care era sanctuarul în aer liber, sub stele, al întregului trib, de secole, magicianul Şarp o trecu pe Adalina printr-o scorbură a Marelui Stejar Sacru: ca şi când s-ar naşte din nou!

Magicianul cuvântă sub stelele dimineţii care se ascunseră printre frunzele ce şoptiră neînţeles în noapte:

— Spirite ale strămoşilor care sălăşluiţi în ramurile Marelui Stejar Sacru, spirite din lumea subpământeană a cimitirului din tribul artacilor, spirite ale înaintaşilor care sălăşluiţi în pietre, ori în râul Uji, ori în pământ ori în stele: ocrotiţi-o pe Ada în toate zilele vieţii ei şi îndrumaţi-i paşii şi faptele după tradiţia, înţelepciunea şi obiceiurile lăsate de voi!…

Se iviră zorile şi se auziră cântând cocoşii în trib, când procesiunea intra în curtea curăţită de duhuri rele a lui Bostes. Îngrijitorii de la grajduri încă ocoleau coliba cu făclii aprinse. Ceremonia era astfel socotită încât chiar la răsăritul Soarelui pruncul să fie în pragul colibei. Era ca o trecere dinspre necurăţie spre curăţie, dinspre moarte spre viaţă, dinspre beznă spre lumina soarelui! Magicianul o ridică pe Adalina în braţe înspre Soare. Făcu semnul stelei cu cinci colţuri pe creştetul pruncului pe care-l ridică înspre astrul roşu care răsărea deasupra orizontului şi spuse:

— Soare, fă-o pe Ada la fel de strălucitoare ca tine! la fel de mângâietoare! Şi să fie tot aşa de iubită de toţi, cum eşti tu, Soare! Întocmai ca tine să fie în această lume: albă, purificată şi luminată!

Ada a trecut din lumea necurăţită şi întunecată a colibei de la marginea tribului, în lumea curată şi luminată a Soarelui! Ea s-a născut azi din nou, din lumina ta, Soare, în această minunată lume, ca să trăiască şi să vadă frumuseţile acestei planete primitoare, casa noastră a tuturor!…

Toţi cei din faţa colibei aruncară cu petale de flori înspre Soarele ce răsări, stropiră cu untdelemn de floarea-soarelui şi azvârliră seminţe de floarea-soarelui înspre astrul zilei care răsărea încet şi maiestuos, dar şi înspre Adalina care era purtată pe braţe de toţi şi trecută purificată pragul izbei lui Bostes şi a lui Nenufar şi care pentru ei era un mic soare ce lumina înăuntrul odăilor şi în sufletul lor!…

CAPITOLUL XIII-S E C E T A

Şarpele de foc

Magicianul Şarp locuieşte în marginea cătunului, pe o colină, în templul lui din bârne groase şi acoperiş din şindrilă de brad cioplită cu topoare din piatră. În faţa templului magicianului străjuieşte un şarpe cioplit din lemn, cu solzii vopsiţi în verde şi cu două capete, care se ridicau, privind înainte şi înapi cu cei patru ochi fosforescenţi din apatit astfel ca să vadă orice duşman ce s-ar apropia de templul magicianului din orice direcţie. Ochii şarpelui pâlpâie în beznă, noaptea, sub stele, speriind de moarte pe cei care s-ar fi apropiat de acest totem.

După întâmplarea miraculoasă în care preotul Dapix îl salvase de la moarte pe cel mai iscusit vânător, Bostes, dar şi după încercarea ratată a oamenilor lui Şarp de a întâmpina soarele la solstiţiul iernii, se arătaseră tot felul de semne rele, cum ar fi aparişia pe cer a uni şarpe cu coada lungă de foc şi fum, ce prevestea mari nenorociri vieţii din tribul artacilor. Dapix o observase cu atenţie. Şarp anunţă o mare nenorocire cu care se va confrunta tribul din pricina preotului care tulbura tradiţiile instituite de spiritele strămoşilor din lumea cealaltă, care se revoltau pentru că noua religie a lui Dapix le neagă puterea. Din această pricină spiritele străbunilor se răsculaseră în lumea umbrelor şi trimiseseră şarpele de foc, prevestind sfârşitul tribului!…

Oamenii îngânduraţi priveau cu înfiorare cerul, încercând să înţeleagă ce nenorociri vor cădea asupra lor. Poate că atunci când Soarele se va depărta de ei, se va pierde pentru totdeauna în beznă şi spaţiu necunoscut, lăsându-i într-o iarnă fără sfârşit, din de in ce mai întunecată şi rece, până vor pieri cu toţii!… în ciuda învăţăturilor lui Dapix, care îi asigură că Soarele se va întoarce din drumul său şi se va apropia iarăşi de trib. Spaimele nopţii erau înfricoşătoare şi prezente în sufletele lor tulburate. Oamenii priveau în toate nopţile şi se temeau ca şarpele de foc să nu coboare pe pământ şi să-i înghită şi

apoi să scuipe cenuşa în beznă!…

Timpul se încălzise, iarba răsărise şi oamenii văzuseră cu groază şi şerpii de sub pământ care ieşiseră, mai mulţi ca niciodată, să se încălzească la soare, mişunând peste tot. Toţi ştiau că aceştia sunt înfrăţiţi cu cel de pe cerul nopţii, că toţi şerpii aveau puteri nemărginite. De aceea se închinau, se prosternau şi fugeau îngroziţi de aceştia! Târâtoarea înfiorătoare de pe cerul nopţii se apropia, creştea, venea înspre ei, cu fiecare noapte mai aproape, iar arşiţa creştea de la o zi la alta.

Deja începuse prăpădul: începuseră furtuni nemaivăzute până atunci, vârtejuri de praf ce se roteau şi luau cu ele acoperişurile de şindrilă ale colibelor şi adăposturile animalelor domestice care fugeau înspăimântate. Vijeliile fuseseră tot mai dese şi parcă porneau din adâncurile ghiolului, de unde se presupunea că un mare şarpe era furios pe oamenii tribului.

Potrivit poveştilor din vechime, rămase din vremurile când femeile conduceau lumea, şarpele primordial Tiamat, din care luaseră naştere cerul cu stele dintr-o jumătate a acestuia, iar din cealaltă jumătate toate animalele şi plantele care prinseseră viaţă din sângele lui, încă mai avea urmaşi din neamul lui prin peşteri ori în genunile prăpăstiilor din munte ori pe fundul apelor…

Magicianul Şarp îi chemă pe toţi noaptea, în faţa marelui şarpe de lemn, cu solzii verzi, cu ochi fosforici, ciopliţi dintr-o piatra ce lumina în noapte, apatită, să se prosterne, deoarece spiritele morţilor se răsculaseră împotriva celor vii care credeau în noua religie a preotului Dapix.

Cel mai mult îi îngrozi pe oameni când, din coada cometei se desprinseră câteva stele căzătoare înspre ei. La marginea tribului oamenii găsiră pietre încinse, unele încă mai arzând când se duseră să le vadă. Când s-a făcut dimineaţă, pietrele căzute din cer erau negre şi stinse.

Magicianul le cără într-o cotigă şi le aşeză în jurul şarpelui de lemn cu ochii de apatită, ca oamenii să se închine şi să-şi aducă aminte de puterea şarpelui Tiamat,

care îi avertiza să se întoarcă la credinţa strămoşilor, căci altfel, coada cometei ar putea mătura întreg tribul, printr-o singură zvârcolire, arzând tribul artacilor cu tot ce vieţuia aici, pustiind totul, lăsând numai cenuşa bătută de vânt în urmă…

Degeaba le spunea preotul Dapix că aripile acestui şarpe de pe cer nu vor atinge pământul, ci vor zbura mai departe în spaţiul întunecat al nopţii… Tot mai mulţi adepţi ai lui se îndreptară spre şarpele de lemn al lui Şarp să se prosterne cu capetele în ţărână şi să-i jure ascultare magicianului! Odată cu apropierea de pământ, se observară două cozi ale acestei stele, una alb gălbuie şi alta alb-albăstrie. Şarp le spuse oamenilor că, numai dacă se vor întoarce la vechile credinţe în spiritele morţilor lor, care îi veghează de pretutindeni, din trunchiurile copacilor pădurii, din pietrele de pe fundul apelor ori dinlăuntrul păsărilor, peştilor sau animalelor de pe uscat ori din aer, doar atunci steaua cu două cozi din flăcări de îi va ierta şi va ocoli tribul, îndepărtându-se de ei şi iertându-le erezia.

Altfel ne aşteaptă războaie cu triburile vecine sau chiar în interiorul tribului, boli, foamete, secetă. Mai presus de toate trebuiau respectaţi şerpii, deoarece multe dintre sufletele strămoşilor se aflau acum în aceştia şi le vedeau necredinţa!… Şarp le mai spuse că femeile care vor fi „muşcate de şarpe în pântece” şi vor rămâne grele în această perioadă vor trebui să se închine întreaga viaţă şarpelui de lemn şi să-i aducă ofrande pentru rodul pântecului lor, ca să le crească pruncii sănătoşi! Toţi aceşti prunci se vor numi fiii şarpelui Tiamat!…

Când înfloriră pomii, ciudăţenia vremii din acel an făcu să ningă şi să-i îngheţe… După câteva zile suflă cu putere un vânt duşman care scutură micile flori. Încă de acum se ştia că toamna ce vine va fi fără recoltă îmbelşugată ca în ceilalţi ani…

După care începu o secetă ce pârjoli tot, anunţând foamete în iarnă!…

Preotul Dapix, după nopţi de nesomn, observă că acest balaur ce se târa pe cer începe să se micşoreze şi că,

cu cât acesta se depărtează de soare, cu atât i se micşorau cele două cozi. Acesta putea fi semnul că, încetul cu încetul se va depărta şi va pieri în noianul îndepărtat de stele al nopţii… Totodată furtunile şi vârtejurile de prai se mai răriseră şi scăzuseră în putere. Magicianul îi asigură că numai datorită faptului că veniseră şi juraseră din nou credinţă şarpelui Tiamat, fratele lui de foc, de pe boltă, îi iertase şi se depărta de tribul lor, dar că era în continuare mâhnit de necredinţa lor şi că se putea întoarce în orice clipă înapoi de pe bolta înstelată, ca să se repeadă, să muşte şi să pârjolească tribul!…

Preotul Dapix îşi linişti puţinii oameni rămaşi în jurul lui şi le spuse să sape fântâni şi să umple cât mai multe gropi cu apă de rezervă…

Câinii

Una din urmările trecerii stelei cu coadă a fost arşiţa, astfel încât seminţele puse sub plugul de lemn fie nu au încolţit din lipsa umezelii, fie micile vrejuri deja răsărite s-au uscat. Apa în ghiol scăzu de soarele tot mai arzător, astfel că şi animalele aveau de suferit. Pe alocuri ghiolul secase şi peştii fuseră adunaţi din nămolul de pe fundul albiei de oamenii înfometaţi, care se tăvăleau în ştoarnă ca porcii mistreţi, ca să-i prindă!…

Animalele pădurii şi cele de pe lângă colibele oamenilor, cirezile de vaci şi turmele de oi şi capre slăbiseră din pricina ierbii mici care se uscase devreme. Trebuia ca magicianul, care adusese ploaia roditoare în atâţia ani grei de secetă, în trecut, să facă şi acum vrăji pentru atragerea norilor bura-bura, încărcaţi cu apă. Altfel, foametea şi nenorocirile băteau la uşile colibelor. Dacă începeau ploile, oamenii ar fi avut timp să semene a doua oară…

Astfel, oamenii se adunară la templul lui Şarp şi îl rugară să înceapă neîntârziat procesiunile şi vrăjile de aducere a ploilor, mai ales că şi pământurile acestuia, pe care lucrau slujitorii templului, erau tot aşa de arse şi lipsite de viaţă!…

Erau vârtejuri de praf, iar vânturile seci şi fierbinţi

care uscau totul nu conteneau.

Totuşi, la preotul Dapix şi la puţinii oameni care-i rămăseseră credincioşi, se observă o nouă minune: cerealele şi legumele acestora încolţiseră, răsăriseră şi creşteau verzi şi frumoase, udate cu ciuturile de lemn, dimineaţa la răsăritul soarelui şi seara la apus, cu apa scoasă din puţurile, gropile şi fântânile săpate cu greu, uneori în piatră, cu uneltele cele noi, din metal.

Magicianul Şarp umbla îngândurat, mohorât. El presimţea că de data aceasta vremea nu se va îmbuna uşor, că trecerea stelei cu coadă va avea urmări grave, prevestitoare de nenorociri… Pentru că era nehotărât, derutat, şi avea presimţiri sumbre, pentru că şovăia şi pentru că toate semnele pe care le ştia în legătură cu ploaia erau potrivnice, luă iniţiativa Azap, fiul cel mare al lui Şarp, în care multă lume avea încredere şi pe care-l considerau viitorul magician şi conducător al tribului artacilor.

Azap le spuse oamenilor săi să-i aducă patru câini cu blana sură ca norii suri bura-bura, ca să înceapă procesiunile pentru readucerea ploii…

Azap a poruncit ca la miezul nopţii, pe lună neagră, oamenii lui să toarne ulei încins în urechile celor patru câini, pe care-i prinseseră şi-i legaseră în cele patru zări ale tribului! El însuşi îşi va sacrifica pe cel mai credincios şi iubit dintre câinii lui, turnându-i ulei încins în ureche, chiar în faţa templului!

Astfel, urletele şi schelălăielile asurzitoare, vor trezi spiritele morţilor! De mila acestor animale, care pe unii i-au însoţit în timpul vieţilor lor, aceste spirite din lumea întunecată, subpământeană, vor aduna norii cei suri şi plini de ploaie deasupra tribului artacilor, pentru a uşura atât suferinţa câinilor, dar şi a oamenilor!…

Astfel, locuitorii tribului s-au treziră îngroziţi de urletele ascuţite în noapte, lătrături şi schelălăieli care ajunseră până la ceruri şi pătrunseră adânc în pământ! Animalele înnebunite de durere alergau năuce pe uliţele tribului, prin grădini, fără să mai judece încotro, lovindu-se

de pomi, colibe, de adăposturile animalelor ce mugeau îngrozite. Urletele nepământeşti ale acestora ar fi trezit şi morţii din cimitirul tribului artacilor, din apropierea Marelui Stejar Sacru, darmite pe cei vii, care întreaga noapte fuseră înfioraţi de scheunăturile acestor animale, care „turbaseră" fără să-şi mai revină niciodată.

Unele nimeriră în mocirla de pe fundul lacului secat, devenind şi mai înspăimântătoare, altele în gropile adâncite, pline cu apă, ale lui Bostes şi ale oamenilor lui Dapix. Acestea se înecară, bolborosind parcă fericite că scapă de chinurile de pe acest pământ!

Un alt câine prins de oamenii lui Azap fu îngropat de viu în mormântul unui om ce fusese trăsnit şi ars de viu, ca să-i transmită stăpânului său din lumea subpământeană că afară e pârjol şi spiritul său, care suferise atâta, să adune norii cei răcoroşi!… Mai mult, Azap şi oamenii lui turnară peste mormântul acestui ars de viu amfore de lut pline de jeratic, ca atât câinele cât şi omul, îndureraţi de fierbinţeala tăciunilor, să adune spiritele chinuite de foc din cealaltă lume, şi să aducă ploaia binefăcătoare, vindecătoare şi roditoare…

Azap punea mult suflet în toate acestea şi era sigur că metodele sale, venite dintr-o tradiţie sigură, verificată, erau infailibile şi că, în curând, va ploua şi îi va demonstra şi lui Dapix, preotului care rătăcea minţile oamenilor, că aceasta era calea dreaptă de a aduce ploaie şi prosperitate…

Preotul Dapix uimi lumea printr-o nouă minune: câţiva oameni ai lui au mers în peşteră de unde au scos un minereu pe care l-au topit în nişte vase din cărămizi arse, la foc mare de stejar. Apoi au turnat acel lichid în nişte forme din lut şi când s-au răcit au ieşit la iveală lame de plug mult mai bune, mai ascuţite şi mai rezistente decât cele din stejar, unelte care scurmau pământul mult mai bine şi săgeţi cu vârfuri din bronz care doborau animalul la vânătoare, nu ca cele din piatră care adesea săreau înapoi din pielea groasă a porcului mistreţ, a ursului ori a cerbului. Mai făcuseră şi arme noi de luptă: nişte cuţite

lungi ori ghioage ghintuite, de parcă s-ar fi pregătit de război!…

Toate acestea uimiră aşa de mult tot tribul, încât o bună parte din oamenii lui Şarp se îndreptară spre Dapix, spre noile unelte şi arme, spre grădinile lui verzi, apucându-se şi ei de lucru, chiar dacă vara era înaintată, arând şi semănând şi vânând cu noile arme!…

Dar cerul deveni tot mai fierbinte, apa tot mai puţină, niciun fir de nor nu se arăta şi deznădejdea oamenilor lui Şarp era tot mai mare. Neîncrederea în puterea lui Şarp crescu, chiar dacă el dădea vina pe noua religie a soarelui, pe care o propovăduia Dapix în noul lui templu de lemn!…

Azap declară că numai noile unelte din metal sunt de vină, deoarece, fiind prea ascuţite, se răneau spiritele strămoşilor în ele, şi că datorită lor se prelungea seceta, deoarece spiritele se supăraseră că oamenii părăseau uneltele tradiţionale de piatră şi lemn, care îi hrăniseră dintotdeauna, şi de aceea îi pedepseau!… Dar Azap se încăpăţână şi pregăti o nouă vrajă pentru aducerea ploii!… Porunci oamenilor săi să adune toate broaştele de apă pe care le mai găseau pe fundul lacului şi să scoată din văgăunile pământului toţi şerpii pe care-i puteau prinde.

Broaştele şi şerpii de apă

Azap oficia noua ceremonie de aducere a ploii cu bătăi în tobe ce imitau căderea stropilor de ploaie şi lovind pietrele de cremene una de alta, scoţând scântei asemenea fulgerelor…

În fruntea convoiului care se îndrepta spre sanctuarul de sub crengile Marelui Stejar Sacru, se afla Azap, îmbrăcat într-o hlamidă a tatălui său, purtând nori suri de ploaie pe piept şi un fulger pe spate, suflând într-un instrument muzical confecţionat din carapacea unei broaşte ţestoase, dar şi purtând un şarpe de apă viu, la gât, legat în aşa fel încât acesta îşi înghiţise coada, zbătându-se mereu şi învălătucindu-se la gâtul fiului magicianului.

Patru oameni cărau pe umeri, în urma lui, un coş împletit din răchită, plin cu broaşte, pisici sure ca norii de

ploaie şi cu şerpi de apă! Azap spunea că strămoşul cel mai îndepărtat al tribului său fusese chiar un şarpe de apă şi că, în aceste vremuri grele, când foametea era aproape, nu se putea ca spiritul protector al tribului să nu le trimită ploaia împreună cu duhul broaştelor care nu puteau trăi fără apă!…

Era solstiţiul de vară.

Vechile sărbători din ziua cea mai lungă şi luminoasă a anului, când totul mergea bine şi recoltele erau bogate, fuseră date uitării acum şi înlocuite cu ceremonii de aducere a ploii…

Ajunşi la sanctuarul de sacrificii, coşul din nuiele cu animale de sacrificiu, broaşte, şerpi şi pisici, amestecate alandala, a fost atârnat sus, de un stâlp din stejar, în jurul căruia s-au aşezat circular crengi uscate, paie, ca un rug.

Apoi, la un semnal al tobelor şi al pietrelor de cremene ce fuseră lovite ca să scapere, se aprinseră focuri concentrice, în jurul stâlpului, din exterior spre centru, unde era stâlpul.

Unii considerau animalele din coşul de răchită demoni care au luat aceste înfăţişări sau vrăjitoare ale răului, ce aduseseră seceta.

Primele care intrară în lumea morţii prin flăcări, să ducă vestea secetei din tribul Artacilor către spiritul strămoşilor fuseră broaştele de baltă şi cele râioase, obişnuite, care, cuprinse de pălălaie, scoaseră nişte ţipete scurte şi ascuţite după care se sufocată prăjite în jeratic, se umflară şi pocniră sfârâind.

Câteva ţestoase se ascunseră sub carapace până se auziră icnetele mortale, pierind coapte sub cupola de os, asemănătoare cu cerul fierbinte de deasupra, care nu dădea niciun semn de scăpare oamenilor din trib. Focurile concentrice se apropiară tot mai mult învăluind stâlpul. Serpi năuciţi se încolăceau de pisicile ce miorlăiau demonic, sinistru. Atinsă de limbile flăcărilor, împletitura de răchită, arsă, se rupse şi din cauza zbuciumului sălbatic al zbuciumatelor şi chinuitelor animale. Acestea încercară cu disperare să se salveze învălătucindu-se pe stâlp,

încercând să se urce în spirală pe stâlp, crezând că astfel vor scăpa de pârjol.

Vârtejul înspăimântător al focului care cuprinse şerpii ce se învârteau pe stâlp, ţipând şi sâsâind, căzând iarăşi şi iarăşi urcând înapoi era un spectacolul care-i impresionă pe toţi, un spectacol asemănător aceluia când steaua cu coadă străbătea ameninţătoare cerul nopţii, scuturând stele căzătoare peste lume!... Aceste animale fripte de vii scoaseră ţipete înfiorătoare, nemaiauzite pe lume! Broaştele nu mai orăcăiau, ca de obicei, şerpii nu mai sâsâiau, pisicile sure nu mai miorlăiau! mai degrabă scoteau nişte şuierături de necrezut, pe care le scot fiarele doar în clipa morţii. Mârâituri pe care le scoteau broaştele, schieunături scoase de şerpi, behăituri scoase de mâţe sure, totul era nepământesc şi nemaipomenit. Era un iureş de ţipete precum crivăţul iarna care-ţi îngheţa sângele în vine!

Puţine dintre ele reuşiră să scape şi să fugă, pârlite, arse, miorlăind ori sâsâind înfiorător prin jăratic şi foc. Doar câţiva şerpi reuşiră să ţâşnească printre oamenii ce păzeau jur-împrejurul pălălaiei cu bâte, şi doar două dintre mâţe cu flăcărui în spinare şi în cozi reuşiră să sară peste jărăgai cu ghearele spre oameni, sfâşiind totul în jurul lor şi ţâşnind spre ştoarnă de la marginea lacului secat. Oamenii agitaţi priviră cu frenezie animalele încercând să-şi salveze viaţa! Se considera că astfel ardeau demonii, şi tribul se curăţa, se purifica de rele, şi numai aşa va veni şi ploaia salvatoare...

Una dintre pisicile aprinse, năucită, nimeri chiar în scorbura Marelui Stejar Sacru, provocând o mare spaimă, căci arderea acestuia însemna o nenorocire mult mai mare decât foametea şi seceta şi chiar mai mare decât stingerea soarelui şi sfârşitul lumii... Dar oamenii reuşiră s-o scoată cu cârlige şi crengi şi o aruncară pe rug, înapoi, ştiindu-se că un animal sacru cum e pisica sacrificată la altarul de sacrificiu îi fereşte de farmece, blesteme şi nenorociri!...

Oamenii făceau o larmă îngrozitoare în jur privind ultimii şerpi care se învălătuciră în spirale pe stâlpul

aprins care acum arăta precum un tăciune roşu! Dar şi aceştia, cădeau înapoi, moi, cu ochii arşi şi ieşiţi din cap, cu gurile căscate, limbile arse, lipsiţi de vigoare şi viaţă, de parcă toate focurile concentrice nu erau altceva decât un mare sex de femeie, în care şerpii cădeau răpuşi de oboseală, epuizaţi şi morţi!…

Mulţimea fascinată şi înfiorată răcnea de plăcere sadică, tulburată şi cuprinsă parcă de un coşmar colectiv! …

Jarul şi cenuşa dăinuiră trei zile fără a fi spulberate nici de cea mai mică adiere de vânt. Tăciunii se stinseseră cu încetul în jurul stâlpului care arăta ca un stejar ars de fulgere, iar în jur rămase doar cenuşa în valuri albicioase, concentrice.

Se aştepta ca din aceasta, după focul sacru al procreării, să rodească din nou pământul, să prindă viaţă, ca în urma unei naşteri!

Dar n-a fost aşa! A rămas doar cenuşa în urma focului sexual şi al pasiunii şerpilor şi a mieunatului pisicilor sălbatice ce sfâşiaseră cu ghearele stâlpul de foc.

Ochii fosforescenţi, albăstrii sau verzi ai pisicilor sălbatice văd şi noaptea, deci şi în lumea umbrelor!… Şerpii îşi fac găurile în lumea subpământeană şi ajung la strămoşi mai repede. Broaştele arse vor invoca apa…

— Cu siguranţă că sufletele tuturor acestor animale vor duce mesajul secetei de pe pământ în lumea umbrelor, la spiritele care se vor mobiliza să aducă ploaia salvatoare, căci altfel va pieri întregul trib!… le spuse Azap tuturor…

Totuşi, pe magicianul Şarp îl cuprinseră temeri întunecate. El ştia că, dacă nici această ultimă ceremonie a lui Azap nu va da rezultat, va fi nevoit ca să recurgă el însuşi la ultima magie, şi cea mai grea, de a aduce ploaia şi de a salva tribul de la pieire! Va fi nevoit să-l ducă la piatra de sacrificiu a altarului de sub crengile Marelui Stejar Sacru pe cel mai iubit fiu al lui, cel mai mic şi nevinovat, Ulu!… Cu sângele nevinovat al acestuia trebuiau stropite apoi toate grădinile din cătun ca să plouă!… Carnea acestuia va trebui împărţită şi îngropată în toate ţarinile,

ca să rodească şi ca să se rupă blestemul foametei, al secetei şi al bolilor!… Altfel tribul pierea, şi el, magicianul Şarp era răspunzător de tot ce se petrece!…

Oamenii nu mai aveau încredere în puterea şi magia sa! Mulţi plecaseră înspre Dapix şi Bostes, deprinseseră noile meşteşuguri, adânciseră fântânile cu noile unelte, învăţaseră meşteşugul noilor săgeţi cu vârf din metal, cu care doborau vânatul mult mai uşor!… Scoseseră apă din gropi ca să le ajungă măcar pentru a-şi salva familiile şi animalele domestice din ogradă!…

Dacă el, magicianul Şarp ar aduce ploaia, lumea s-ar întoarce iarăşi la el şi la vechile obiceiuri care îi ţinuseră în viaţă atâta amar de vreme!…

Căci, mare blestem se abătuse asupra tribului de când venise Dapix!… Oamenii se răzvrătiseră şi spiritele străbunilor nu-i mai ajutau!… Dar aceste duhuri se vor îndupleca văzând durerea lui, care-şi sacrifică fiul, iar oamenii tribului vor fi impresionaţi de marea lui jertfă! Şi, cu siguranţă, strămoşii îi vor ierta şi-i vor ajuta din nou! Şiroaiele de ape din norii negri care altă dată întunecau lumea se vor revărsa iarăşi peste întregul tribul secătuit!… Din norii suri se vor scurge din nou, ca nişte şerpi, şiroaiele de ape peste pământ…

Azap a mai găsit un motiv al arşiţei solare ce chinuia lumea: se zvonea că o femeie din cătun, Nut, a rămas grea la Sărbătoarea zeiţei Ostare, şi apoi a lepădt în secret pruncul, deşi aceasta tăgăduia! Dar, Azap cu oamenii lui au snopit-o în bătaie pe Nut, făcând-o să recunoască nelegiuirea. Fără doar şi poate acest păcat de moarte dusese la nestăvilita secetă ce ameninţa exterminarea tribului. Au mers apoi la groapa din grădina ei, unde se părea că îngropase pruncul lepădat în taină, au scormonit acel pământ cu sângele şi resturile fătului şi l-au dus la cascada sacră din pădure, să-l purifice. Dar nici aceasta nu mai curgea! Ca să îmblânzească spiritele ostile, care goneau norii de ploaie şi nu-i lăsau să se apropie de trib, Azap şi oamenii lui au pedepsit-o pe Nut, care a fost găsită ucisă cu pietre lângă groapa păcatului ei!

Dar nici acest nou sacrificiu nu a adus norii de ploaie deasupra tribunui!…

Într-o noapte, Azap a mers pe întuneric la Marele Stejar Sacru, sanctuarul în aer liber al străbunilor, şi s-a crestat la braţ împreună cu alţi bărbaţi ai tribului care-i rămăseseră credincioşi, cu cuţitele de piatră şi au lăsat să li se scurgă sângele, sacadat ori ţâşnit, ca o ploaie torenţială, la rădăcina Stejarului Sacru, ca să-i înduplece pe strămoşi!

Altă dată, oamenii lui au tras cu săgeţi înmuiate în propriul lor sânge în sus, spre soarele care pârjolea totul, pentru a-i mai stinge furia şi arşiţa!… Dar nici atunci n-a plouat!…

Înmormântarea Soarelui

Cum toate încercările de până acum de a aduce ploaia au eşuat, oamenii au început să cârtească şi să urască Soarele, pentru arşiţa cu care pârjolea lumea. Pârâul Uji, care curgea altă dată în torente din munţi, pe lângă tribul artacilor şi se vărsa în Lac, secase, albia acestuia fiind crăpată de arşiţă, peştii şi broaştele muriseră în mocirlă, vegetaţia acvatică se uscase! Oamenii se aburcau până în vârful muntelui, la izvor, ca să ia apă de băut, fâneaţa nu crescuse şi foametea bătea la uşă!… Animalele domestice se adăpau din ghiolul în care rămăsese mai mult nămol unde se mai vedeau câţiva peşti morţi şi şerpi de apă umflaţi, plutind…

Azap, fiul cel mare al lui Şarp, începuse să mobilizeze oamenii în nişte ceremonii necurate, împotriva astrului vieţii, pentru a domoli arşiţa acestuia!… Azap povestea cum în vechime existaseră mai mulţi sori, care pârjoleau pământul, iar un erou din trecut doborâse trei dintre aceştia cu săgeţile, lăsând doar pe acesta, salvând planeta de la incendierea totală!

Dar acum, astrul pe care ei îl ajutaseră să crească, sărbătorindu-i naşterea la solstiţiul iernii, arzând stejarul sacru trăsnit de zei ca să-i aducă mai multă lumină şi căldură, ca să-i dea viaţă şi putere noului născut, pe care îl legănaseră şi-l iubiseră, aprinzând candele pentru el,

acum, acest Soare nerecunoscător, din anul acesta, devenise ostil şi se întorsese împotriva lor. Asta poate şi pentru că, din pricina viscolului nu putuseră să urce pe stânca sacră la solstiţiul iernii, să-l întâmpine cum se cuvenea, cu torţele aprinse, ca în ceilalţi ani!…

În acest răstimp, oamenii lui Dapix săpaseră fântâni adânci şi rigole cu noile unelte din metal care spărgeau şi piatra şi reuşiseră să descopere noi izvoare, să scoată apa la suprafaţă şi să-şi adape animalele şi chiar să-şi ude grădinile cu zarzavaturi, pomii fructiferi şi viţa de vie care erau în mare parte uscate.

Noile unelte îi salvară pe cei care se alăturau noii religii a lui Dapix, părăsindu-l pe magicianul Şarp.

De aceea, Azap începuse această ceremonie ciudată de stingere a soarelui, după ce celelalte metode, cu şerpii de apă, broaştele şi câinii nu dădură niciun rezultat. Soarele parcă fusese surd şi orb şi nu-i mai văzuse, nu-i mai ascultase pe oamenii lui Şarp.

Magicianul nici nu-l oprise pe fiul său Azap de la aceste ceremonii întunecate, dar nici nu-l aproba! Totuşi, Şarp îl avertiză pe fiul său Azap că oamenii trebuie să se purifice şi să respecte Soarele care le dăduse atâţia ani viaţă lor şi strămoşilor lor, şi că trebuie să venereze astrul vieţii, ci nu să-l privească cu ură, că trebuie să-i mulţumească şi pentru această perioadă grea, de secetă, pentru că încă mai trăiau! Cine ara el, Azap, de crâcnea împotriva Soarelui!?… Astrul trebuia respectat, aşa cum făcuseră strămoşii lor care îşi perindaseră vieţile cu mult timp înaintea naşterii lor, şi care, trecuseră şi ei prin perioade grele ca aceasta!

Totuşi, Azap nu-l asculta pe tatăl său, pe magician! El se folosea şi chiar aţâţa ura oamenilor care creştea şi pe care o direcţiona împotriva Soarelui, căci, altfel această ură nimicitoare ar fi fost îndreptată împotriva lui Şarp, ale cărui puteri păreau că descresc, de vreme ce nu mai putea să restabilească echilibrul vremii, astfel încât să fie soare atât cât este nevoie să se coacă recoltele, dar şi ploi îndeajuns ca să rodească pământul, să fie peşti în ghiol şi

în pârâu, iar animalele de casă şi sălbatice să se înmulţească, aşa cum fusese în anii care-au trecut…

Într-o seară, fără ca Şarp să ştie, fiul acestuia, Azap, chemă câţiva oameni credincioşi la o ceremonie necurată! … Azap comandase pietrarului Izu să cioplească un soare în formă de roată, având în loc de spiţe raze, o coadă de piatră, asemănătoare cu a păsărilor, aripi deschise, ca ale vulturilor în zbor, cioplite din piatră, şi un cap de pasăre legat de trupul acestei sculpturi printr-un gât lung.

Seara, la apus, Azap puse oamenii să sape în cimitirul tribului, sub ramurile Marelui Stejar Sacru, un mormânt. Aşezară sculptura lui Izu, pe fundul gropii. Azap grăi, sub freamătul sacru al Stejarului fără vârstă, fără timp:

— Soare nerecunoscător de anul acesta! Toţi fraţii tăi din anii trecuţi au slujit tribul, toţi i-au ajutat să trăiască, dar tu eşti un fiu nerecunoscător şi faci atâta rău părinţilor tăi care te-au ajutat să te naşti, te-au legănat, te-au sprijinit şi încurajat atunci cât erai palid şi lipsit de putere, iarna! Acum tu nu ne sprijini pe noi! Eşti un Soare ucigaş şi ostil oamenilor! De aceea noi te blestemăm!…

Frunzele răsucite, îngălbenite înainte de vreme, ruginite şi pârjolite, căzeau de pe crengile Marelui Stejar Sacru, de parcă un duh al strămoşilor voia să le transmită un mesaj!…

Azap nu luă acest semn în seamă şi spuse:

— Tăiaţi aripa dreaptă a Soarelui, ca să nu mai poată zbura în înaltul cerului, să se chinuie cu o singură aripă, să nu mai strălucească decât cu o singură aripă de foc, să nu ne mai pârjolească!…

Un om de pe marginea gropii azvârli cu un pietroi şi sparse în bucăţele aripa dreaptă a soarelui.

Soarele de pe cer, în amurg, tremură uşor, printre crengile stejarilor! Dar Azap rosti mai departe:

— Tu, Soare duşman, inamic al nostru, care ne pârjoleşti şi ne ucizi pe noi şi animalele noastre!

Pentru necredinţa şi pentru lipsa ta de prietenie, pentru nerecunoştinţa ta, îţi vom zdrobi şi cealaltă aripă, ca să nu o mai poţi întinde cu flăcările ei, să nu mai

cuprinzi pământul! Să ţi se domolească flăcările nimicitoare, razele ucigaşe pe care le arunci înspre noi ca pe nesfârşite săgeţi cu vârfurile aprinse! Tu ne ataci şi ne împuţinezi tribul de parcă am fi în război cu tine!…

La un alt semn al lui Azap, şi cealaltă aripă de piatră fu sfărmată!

Soarele în asfinţit se prelinse ca nişte picături de sânge peste vârfurile brazilor, molizilor şi carpenilor din depărtare…

— Acum turnaţi ciubere cu apă peste această efigie ciuntită, ca să-i stingeţi dogoarea cu care ne chinuie în fiecare zi!…

Şi oamenii turnară peste soarele de piatră, sfărmat, din mormânt, ciuturi de lemn pline cu apă mocirlită, ca să-i stingă vipia.

Azap mai spuse, îngăduitor:

— Nu-ţi vom zdrobi capul şi nici coada de pasăre a cerului!… Vrem ca să-ţi vezi drumul şi să nu te rătăceşti printre alte stele, să nu schimbi direcţia, astfel ca planeta aceasta, până mai ieri binevoitoare şi ospitalieră, îndestulătoare şi plină de viaţă, să nu se răcească şi să nu fie îngheţe de întuneric! Nu vrem să pierim de frig, dar nici arşi de vii de văpaia ta nedreaptă! Noi vom reveni la acest mormânt în care se află efigia ta de piatră cu aripile zdrobite şi vom arunca dimineaţa şi seara apă şi cenuşă peste tine, ca să rămâi mereu umed şi fără putere şi să-ţi îmblânzeşti dogoarea mortală!… spuse Azap.

— Noi nu suntem duşmanii tăi!

Noi îţi cerem să-ţi domoleşti doar arşiţa şi să ne laşi să trăim!… noi nu suntem duşmanii tăi, Soare, vrem doar să ne laşi să trăim!…

În înserarea care se lăsa peste tribul Artacilor, se auzi un râs sonor al cărui ecou se întoarse repetat!…

De departe nu se putea şti cine e, dar Azap presupuse că este glasul lui Dapix care râdea batjocoritor de ei!…

Oamenii aruncară apă şi cenuşă în groapă, peste soarele din piatră cu aripile frânte!…

Apoi îşi luară uneltele de piatră, se despărţiră şi se pierdură în noapte pe la colibele lor, sub ciorchinii de stele.

Alţii găseau şi alte soluţii ca să îmblânzească sălbăticia solară ce se năpustise peste ei, hotărând să nu mai aprindă niciun foc în trib şi nici mâncare gătită să nu mai pregătească, alţii că niciunul nu mai avea voie să scapere două pietre sau să frece două lemne uscate ca să dea naştere focului viu şi chiar să nu mai aibă de-a face cu femeile lor, ca să nu stârnească nici focul dragostei.

Iar alţii cufundară la marginea ghiolului secat şi plin de mocirlă o altă efigie solară, înfăşurată în plase, ca pe un peşte în capcană, ca să rămână acolo mereu ud şi întunecat, până când cel de pe cer se va îmblânzi.

Azap povesti magicianului cele ce făcuse pentru domolirea vipiei. Dar acesta, îngândurat îi spuse că rău a făcut, că nu trebuia să supere şi să batjocorească Soarele care le încălzise strămoşii de la începutul timpului şi până azi, şi că Soarele trebuie să fie supărat rău, umilit şi jignit pentru această înmormântare simbolică!…

Magicianul Şarp mai spuse că acum, numai un mare sacrificiu, numai o adâncă purificare prin durerea sufletelor mai putea să îmblânzească marele astru dătător de viaţă, căci altfel, vor pieri cu toţii!…

Şarp urmărise cu atenţie stelele, încercând să ghicească viitorul tribului. Spuse că şarpele de foc ce trecuse pe cerul nopţilor era semn că spiritul lui Tiamat e furios pe oamenii tribului deoarece nu mai respectă obiceiurile şi tradiţiile vechi şi, de aceea, în loc să verse apă din cer, varsa vipie.

De aceea, spiritul lui Tiamat i-a cerut lui Şarp să ducă la piatra de sacrificiu a sanctuarului de sub Marele Stejar Sacru, pe fiul lui cel mai mic şi fără pată, Ulu!…

Numai aşa se va reîntoarce împăcarea dintre oameni şi strămoşi, doar aşa se vor reîntoarce ploile binefăcătoare şi roditoare şi viaţa tribului artacilor nu se va sfârşi!…

CAPITOLUL XIV-SACRIFICAREA LUI ULU

Patru oameni îl duceau pe umeri, aşezat pe un fel de

jilţ, pe Ulu, copilul cel mic al magicianului Şarp.

Când cineva îl întreba „Unde te duci, Ulu?” copilul răspundea:

— Mă duc să aduc ploaia!…

Şarp mergea înaintea lui, tăcut, mohorât, într-o hlamidă specială, cenuşie, de culoarea norilor din care picură stropi albaştri de ploaie, dar şi picături roşii, de sânge.

În urma jilţului, bocea disperată, smulgându-şi părul din cap, mama lui Ulu şi soţia magicianului Şarp, Ino!

Femeia îşi turna ţărână în cap, se târa la picioarele soţului ei, implorându-l, dar nimeni n-o lua în seamă. Era în joc ceva mai important decât viaţa fiului ei: ploaia, adică existenţa întregului trib!…

În urma lor s-a adunat toată suflarea tribului, chiar şi oamenii lui Dapix, care aflase că Şarp îşi sacrifică fiul cel mic pentru aducerea ploii!… Încă de la plecare, din faţa templului magicianului cu idolul din lemn, reprezentând şarpele cu două capete, cu solzi vopsiţi în verde, Şarp observă un firav fir de nor alb… Norul de sacrificiu”, gândi acesta, care îi va purifica pe toţi şi îi va readuce la vechile credinţe şi obiceiuri! Numai atunci spiritele străbunilor îi vor ierta şi vor revărsa ca şi în trecut puhoaiele roditoare, salvând întreg tribul!…

Magicianul mai întâi a mers pe la toate colibele cu fiul său de mână, luându-şi rămas bun de la fiecare şi rugându-i să vină la ceremonie ca să transfere toate necazurile lor, toate dureile pe care le aveau asupra lui Ulu, care le va prelua şi le va duce departe, în lumea umbrelor, ca ei să fie eliberaţi, Magicianul a împărţit oamenilor şi mici amulete magice, pe care copilul le-a purificat prin atingere cu nevinovăţia şi sacrificiul său, ca să le poarte noroc pe viitor!…

Procesiunea ajunse la sanctuarul de sub crengile Marelui Stejar Sacru. Îl aşezară pe Ulu pe piatra de sacrificiu.

Deasupra plutea norişorul alb, ca o pânză subţire ţesută din bumbac, ce se colora sângeriu când trecea prin

faţa soarelui. Când se auziră sunetele aproape metalice ale frunzelor Marelui Stejar Sacru, uscate mult mai devreme anul acesta, se făcu o linişte adâncă. Stejarul secular fremăta tulburat şi, pentru întâia dată de aproape şase luni, se simţea o adiere firavă sub norişorul sângeriu…

Şarp, cu părul alb, cu faţa brăzdată adânc şi împietrită de durere, începu cuvântarea încet, ca o ploaie măruntă şi calmă, presărând cuvintele ca pe nişte seminţe ce trebuiau să răsară, să înflorească şi să rodească în sufletele oamenilor:

— Locuitori ai tribului artacilor! Vă dau viaţa fiului meu, în schimbul ploii!… Este datoria mea să salvez tribul de la foamete şi de la moarte!

Peste puţin timp vom sărbători ziua morţilor, a moşilor şi strămoşilor noştri care ne-au învăţat şi ne-au îndrumat din cele mai vechi timpuri! Trebuie să le respectăm cuvântul şi învăţăturile! Numai aşa, ne vom împăca din nou cu spiritele lor! Numai aşa ne vor da din nou ploi şi pământ va fi din nou roditor şi vom putea să pescuim şi să vânăm ca înainte! Vom putea trăi îndestulaţi, ca şi mai înainte, numai dacă ne respectăm morţii!…

Iată, copilul meu, Ulu, se va duce la strămoşi, ca mesager, şi le va povesti despre seceta ce s-a abătut asupra noastră!… Ce ai să le spui spiritelor străbunilor noştri, Ulu?

— Le voi spune că mor oamenii şi animalele de sete şi de foame şi că se usucă holdele şi îi voi ruga să vă trimită norii de ploaie, ca să nu piară tribul!…

— Aşa să faci, Ulu! Iar noi, de ziua morţilor, nu te vom uita, îţi vom chema sufletul acasă şi îţi vom mulţumi, şi vom pregăti mâncărurile care îţi plac ţie, vom ospăta împreună lapte de capră şi morun uscat, Ulu!…

— Şi îmi veţi face şi turtă dulce din rădăcină de papură!…

— Da, Ulu!

Şarp făcu un semn şi în jurul copilului fuseră aşezate câte o grămăjoară din puţinele fructe şi legume din acest an, câţiva snopi de orz, ovăz şi secară, ca toate acestea să

fie stropite de sângele copilului şi astfel, recolta anului următor să fie bogată!…

În tăcere, aproape toţi membrii tribului au trecut şi şi-au pus mâinile pe creştetul lui Ulu, transferând astfel asupra lui bolile, foametea, arşiţa, durerile, ca să le ducă departe de trib, în lumea subpământeană, ca spiritele să se mobilizeze şi să trimită ploaia în lumea aceasta!…

De-a lungul timpului, magicianul sacrificase, în perioade de mare secetă, câte o victimă umană, fie un prizonier, fie un străin prins, fie câte o femeie necredincioasă sau chiar un copil cumpărat pe alimente dintr-o familie care oricum murea de foame… În general, anul care urma era bogat, roditor, şi recolta bună era considerată a fi urmarea sacrificiului. Acum însă, magicianul ameninţat oricum să fie linşat pentru că vrăjile lui nu mai dădeau roade, hotărî că venise timpul să-l sacrifice pe însuşi fiul său, Ulu, pentru supravieţuirea pe mai departe a tribului!…

Dapix venise cu o altă credinţă, susţinând că trebuie să te rogi Soarelui, să practici anumite restricţii de purificare, dar că nu mai era nevoie să se aducă sacrificii nici animale, nici umane!…

Magicianul nu înţelegea în niciun chip aceasta: cum să nu aduci jertfel?… Numai prin ofrande, renunţare şi durere reuşiseră să aducă bunăstarea, recolte bogate, să gonească molimele şi toate nenorocirile, din trecut… Şi cum puteau fi uitaţi strămunii care, de-a lungul timpului, îi învăţaseră să se mute din peşteră în colibe, să-şi crească fiecare copiii săi şi să nu mai trăiască precum o turmă de animale!? Pe atunci se omorau între ei pentru femei, pentru copii ori alimente… Strămunii îi învăţaseră să nu se mai mănânce între ei, ca fiarele sălbatice, să semene orz şi mei… Îi învăţaseră să domesticească calul şi câinele, oaia şi capra, să are pământul cu plugul de lemn…

Aproape tot tribul e sub Marele Stejar Secular Sacru…

În trecut, sacrificiile se făceau noaptea, spre dimineaţă, când planeta roşie cerea sânge… Acum însă,

magicianul a hotărât ca sacrificarea lui Ulu să aibă loc ziua, ca să aibă cu toţii timp să ducă într-o ulcică de lut câţiva stropi din sângele băiatului cu care să-şi stropească fiecare grădina şi să îngroape câte o bucăţică din trupul lui Ulu până la apusul soarelui, ca ţarina să devină din nou roditoare anul următor!…

În trecut victimele fuseseră sacrificate în diferite feluri: fie arse de vii, fie li se zdrobiseră ticvele cu ghioaga de lemn, ori fuseseră despicate cu topoarele de piatră, sau chiar jupuite de vii, pielea fiindu-le atârnată pe ramurile Marelui Stejar Sacru, dovadă a sacrificiului, pentru ca spiritele ce sălăşluiau în rădăcina, tulpina şi crengile acestui arbore secular, dar şi cele din cimitirul apropiat ori ale arborilor pădurii să stârnească furtuna şi aducerea norilor de ploaie…

Ulu fu înfăşurat în spice de grâu, secară, orz, dar şi coceni de mei, vrejuri de cartofi şi dumate, ramuri de măr, păr, gutui şi altele.

Aceste spice de orz, secară, grâu, aceste fire de mei, roşii, cartofi erau ultimele fire din recoltele slabe ale acestui an în care se presupunea că se refugiaseră spiritele respectivelor cereale sau legume şi care erau păstrate fără a fi date de mâncare la animale şi fără a fi mâncate de oameni, deoarece în ele sălăşluiau spiritele respectivelor plante. Acum trebuiau stropite cu sânge, ceea ce însemna ploaie, ploaie roditoare… O recoltă viitoare sigură!…

tă:

Şarp puse mâinile pe capul lui Ulu şi-l binecuvân

— Să iei toate nenorocirile tribului nostru cu tine.

Ulu, şi să ne trimiţi recoltă bogată anul care vine, Ulu! Iar ploaia să o aduci încă de pe acum!…

— Da, tată! spuse copilul, supus.

Ca eficienţa sacrificiului unui suflet nevinovat să fie maximă, toţi membrii tribului trebuiau să-l bată pe Ulu cu nuiele, astfel ca acesta să plângă cât mai mult, lacrimile copilului imitând şi aducând ploaia. Primul care-l lovi pe băiat cu o „vână de ulm”, fusese chiar tatăl lui, lăsându-i

pe pielea goală, pe spate, dungi roşii, sângerii, până ce Ulu începu să plângă cu adevărat.

Toţi, începând cu membrii familiei lui, trecură şi-l plesniră cu nuielele pe băiat. Acesta icnea scurt şi lacrimile-i picurau în tăcere. Văzând copilul plin de sânge în urma vergilor, gemând cu dinţii strânşi, cu lacrimile şiroindu-i, toţi ceilalţi se contaminară unul de la altul şi începuseră să plângă. Era un bocet colectiv, irezistibil, de neoprit.

Ino, mama lui Ulu, se zbătea şi ţipa de la primele lovituri! Şi ea trebui să-l lovească pe băiat, dar lovi mai încet. Ulu scrâşnea sub ploaia de lovituri. Lacrimile şi bocetele tuturor chemau ploaia ca o rugă colectivă.

Apoi, Ulu leşină. Aruncară apă peste el. Băiatul se trezi şi începu să geamă de durere, parcă neînţelegând ce se întâmplă.

Dar ploaia de beţe reîncepu. Apoi iar leşină. Se întâmplă asta de câteva ori, după care Ulu nu se mai trezi din leşin. Era numai răni: carne vie. Atunci magicianul, în plânsul colectiv al tribului, îl puse pe copil cu capul pe piatra de sacrificiu.

Magicianul, cu lacrimi în ochi ca şi ceilalţi membri ai tribului, îl aşează pe Ulu, leşinat de bătaia cu nuiele, cu capul pe piatra de sacrificiu!

Doar Ino, încercând să-l oprească pe Şarp, să nu facă semn celui care trebuia să înfăptuiască sacrificiul cu toporul lui de piatră bine şlefuit, începu din nou să răcnească, să se zbată ţinută de ceilalţi fii ai ei, Azap şi Naumi.

Copilul fu aşezat cu capul pe piatra de sacrificiu, lăsând să-i atârne părul ca spicul copt, înroşit de sângele vergilor.

Şarp făcu un semn de aprobare.

Sacrificatorul ridică securea ce sclipi în soare şi care căzu ca un fulger! şi capul lui Ulu se rostogoli într-un coş de răchită.

Toţi se repeziră cu ulcelele să adune sângele sacru al băiatului.

Ino leşină cu ochii împietriţi, ieşiţi din orbite. Se prăbuşi lângă piatra de sacrificiu.

Toţi se înfiorară la vederea morţii. Sângele ţâşni peste spice şi ramuri, făcând ca acestea să rodească negreşit anul ce va urma.

Toţi se repeziră să ia în mici vase din lut sângele sacru, ca să spele cu el seminţele ori boabele cerealelor ce vor fi semănate anul viitor!…

Fiecare luă din trupul sacru al băiatului, carne sau oase, cu care trebuia să alerge până la apusul soarelui ca să le îngroape, fiecare în ţarina lui, sub brazde.

Seminţele tuturor cerealelor şi legumelor fusese mânjite cu sânge, recolta viitoare fusese asigurată.

Ino, îndurerată, înghiţi ochii fiului său, în credinţa că va putea să-l vadă pe Ulu în lumea subpământeană, să poată vedea ce face fiul ei în lumea umbrelor… dacă mai putea să-l ajute cu ceva…

Femeile şi copiii boceau moartea sacră a lui Ulu. Dar bărbaţii înţelegeau necesitatea acestei sacrificări pentru salvarea tribului… Ca şi trupul băiatului, capul, cu excepţia craniului, care îi fusese dat magicianului pentru a fi depus într-un sanctuar secret al strămoşilor pentru a fi venerat la sărbătoarea morţilor, fu împărţit de sacrificator mulţimii, care alergă fie cu caii domesticiţi, fie cu picioarele – cei mai iuţi şi tineri, să stropească pământul ori să îngroape până la apusul soarelui o bucăţică din trupul lui Ulu pentru rodnicia şi prosperitatea viitoare a tribului.

O ulcică din sângele lui Ulu a fost turnată de către magician, în semn de preţuire, la rădăcina Marelui Stejar Sacru!

Sacrificatorul îşi făcuse treaba, şi, după un străvechi obicei, plecă înspre soare-apune, fără ca să privească pe nimeni în urmă!…

El trebuia să rătăcească în afara tribului trei naşteri şi morţi ale lunii şi, numai noaptea să ceară sfaturi şi mâncare magicianului. Numai după aceea va fi primit din nou în coliba lui din trib. Deşi fusese obligat să oficieze

sacrificiul, trebuia să plătească pentru fapta sa!…

Nori negri ca pana corbului s-au adunat pe cer şi pentru prima dată după mai bine de o jumătate de an, se văzură sclipirile fulgerelor şi se auziră tunetele binefăcătoare ca ale unor mari tobe cereşti!… Şi primele picături de ploaie căzură peste tribul artacilor şi umeziră pământul şi curăţară aerul de praf, înviorând deodată plantele, oamenii şi animalele!…

Artacii plânseră de bucurie şi de tristeţe, deşi ploaia era târzie. Mai spuseră că Şarp ar fi trebuit să oficieze acest sacrificiu mai demult, ca să salveze recoltele!… Acum spiritul strămoşilor îi iertase!… Ulu le dusese vestea şi ele, spiritele se milostiviseră, în sfârşit, la rugăminţile lui şi iertaseră tribul!…

Ulu a devenit astfel unul dintre strămoşii salvatori ai tribului!…

Drept dovadă că sacrificiul lui nu fusese în zadar era ploaia!…

Începu brusc o furtună ciudată, de parcă înseşi spiritele strămoşilor fuseră trezite şi tulburate pentru sacrificarea lui Ulu. Frunzele stejarilor, sunătoare, erau smulse de vânt şi împrăştiate peste locul însângerat al sacrificiului.

Ploaia a readus viaţa şi speranţa în trib. Oamenii dansau şi chiuiau de bucurie.

Se înserа. Oamenii se răspândiseră în goană pe la ţarinile lor să îngroape fiecare rămăşiţe sacre din trupul băiatului.

Şarp a dus craniul lui Ulu într-un sanctuar secret al strămoşilor din Peştera Bourilor, alături de celelalte ticve sacre ale zeilor muritori ai tribului artacilor, care erau sărbătorite şi venerate de ziua tuturor morţilor şi a zeilor muritori.

În urma ploilor care, deşi târzii, nu mai conteneau, iarba avu timp să mai încolţească, animalele să se mai hrănească. Nopţile, fulgerele brăzdau cerul, ca nişte uriaşe crengi luminoase ale Marelui Stejar Sacru, tunetele trezeau la viaţă pământul, şuvoaie de apă se scurgeau cu

ropot din munte. Parcă totul se schimbase şi reînviase din neant datorită lui Ulu!…

Chiar şi pentru preotul Dapix, care fusese sigur că sacrificarea fiului magicianului va fi în zadar, şi încă o nouă dovadă a neputinţei acestuia, această ploaie neîntreruptă era un miracol. Dapix era el însuşi descumpănit şi nu mai ştia ce să creadă.

Toate gropile se umpluseră cu apă. Toţi aveau apă din belşug, ba, şuvoaiele nestăvilite le smulseră o parte din recoltă…

Şarp îi înduioşase pe toţi cu gestul lui. Mulţi se duceau şi se închinau şarpelui Tiamat, cioplit din lemn, în faţa templului. Şarp îi binecuvânta şi-i sfătuia să nu-şi uite strămoşii niciodată şi să-i cinstească cum se cuvine la apropiata sărbătoare a morţilor, deoarece aceştia îi ţinuseră în viaţă până acum, de secole, iar puterea lor e nemărginită! Strămoşii pot să-i nimicească prin secetă sau prin cutremure sau să le facă viaţa îmbelşugată prin ploi roditoare!… Ploile acestea trebuiau să le ude sufletele şi mintea tuturor şi să înţeleagă puterea morţilor!

Ploile erau trimise de la strămoşi!

Pământul era precum o femeie cu burta mare, căreia i se rupsese apa şi care zămislea, înverzea deodată, iar fulgerele şi ploile nu mai încetau, deşi veniră prea târziu!…

Căci oamenii mai aveau a trece printr-o toamnă şi o iarnă grele! Şi asta numai dacă nu va muri Soarele, după sărbătoarea morţilor, în cazul în care lumea nu va reveni la credinţa în strămoşi! avertiza Şarp.

Iar iarna se anunţa înfricoşătoare: grânele, legumele şi chiar fructele nu rodiseră decât în mică măsură!

Oamenii trebuiau să înceapă să vâneze şi să pescuiască din nou, căci se umflaseră iarăşi apele ghiolului şi pârâul Uji se revărsa din munţi!…

CAPITOLUL XV-SĂRBĂTOAREA MORŢILOR

Sărbătoarea tuturor strămoşilor invocă şi toţi eroii, care au ajutat odinioară tribul, în trecutul mai mult sau mai puţin îndepărtat, şi pe care oamenii obişnuiţi îi cinstesc ca pe nişte zei muritori!

Această sărbătoare se celebrează în jumătatea întunecată a anului, când ziua scade drastic şi când sunt chemate în ajutor spiritele trecutului alături de oameni, ca să lupte împotriva beznei adânci, a nopţilor lungi şi a răului care pare, în aparenţă, biruitor!... Se crede că în ziua în care se ţinea această mare sărbătoare, graniţa dintre cele două lumi devenea incertă, şi apăreau porţi şi podeţe pe care spiritele treceau mai uşor din lumea subpământeană înspre oamenii tribului!...

Acum erau invocate şi spiritele zeilor pământeni, cu ajutorul bostanilor sculptaţi în aşa fel ca să-i reprezinte cât mai bineun fel de lămpaşe cu lumânări aprinse în ele, care erau purtate noaptea pâlpâind pe uliţele tribului!...

Fiecare invoca diferite duhuri, aducea ofrande şi cinstea cum se cuvine respectivul spirit de care avea nevoie şi-i transmitea dorinţa pentru care îl chemase din lumea umbrelor, rugându-l să-l ajute la îndeplinirea acesteia!...

Dar anul acesta, magicianul Şarp s-a folosit de această sărbătoare pentru a mobiliza sufleteşte întregul trib pentru pregătirea luptei pe care aştepta să o dea cu cei din tabăra preotului Dapix, care dorea nimicirea şi desfiinţarea tuturor zeilor trecutului, a tuturor tradiţiilor şi obiceiurilor care ajutaseră la dăinuirea şi supravieţuirea tribului din cele mai întunecate şi uitate vremuri şi până azi!...

Oamenii aveau datoria de a transmite atât strămoşilor chemaţi din cealaltă lume rugămintea de a-i ajuta în bătălia iminentă care părea că se apropie cu cei din tabăra lui Dapix!... Trebuiau să se unească, oameni vii şi spirite apuse ale străbunilor, pentru a îndepărta primejdia pe care o prevedea Şarp, care ghicise toate aste nenorociri în cristalul magic, dar şi citind mersul stelelor, noapte de noapte...

După echinocţiul de toamna toată suflarea aştepta sărbătoarea morţilor. Oamenii pregăteau bunătăţi alese pentru sufletele care îşi vizitau în această noapte magică fosta izbă în care trăiseră...

Cimitirul se afla lângă sanctuarul de sacrificiu şi lângă Marele Stejar Sacru, unde se oficiau atât căsătoriile, cât şi ceremoniile de înmormântare sau de botez, unde cei vii erau vegheaţi neîncetat de cei morţi, care luau şi ei parte, ca spirite, la aceste ritualuri…

Mormintele erau însemnate cu câte-o piatră îndreptată spre soare-apune, astfel ca fantomele să ştie locul în care se vor întoarce, să nu se rătăcească în interiorul tribului, să nu-i sperie pe cei vii, în timp ce toate colibele aveau uşile înspre soare-răsare.

Pe pietrele fiecărui mormânt Igu cioplise ori scrijelase diferite figuri vopsite cu ocru înroşit cu sânge: bouri, şerpi înghiţindu-şi coada sau cu două capete, cruci având doi sori pe braţe sau un soare şi o lună, cai, bouri, bufniţe, clepsidre, toate vopsite cu lichidul vital amestecat cu ocru roşu.

Se presupunea că sângele colectat de la sacrificarea diferitelor animale sau al oamenilor, îi va ajuta pe cei duşi să se trezească atunci când erau chemaţi

Fiecare mormânt avea câte un orificiu numit „fereastra sufletului”, prin care duhul mortului putea ieşi când era strigat prin bocete la diferite ceremonii, ca cea din noaptea aceasta.

Uneori se puneau alături de mort şi ofrande, vase de lut cu cereale, scoici cu perle, unelte.

Copiii erau îngropaţi în general sub case, uneori în apropierea vetrelor, în poziţie chircită. Sufletele lor erau mereu în apropierea părinţilor îndureraţi… Dar, adevăratele morminte se aflau în sufletele celor care trăiau, care le purtau o amintire neştirbită strămoşilor! Cu răposaţii aceştia petreceau şi se bucurau la sărbători ca acestea, şi acestora le cereau oamenii tribului ajutorul când erau încercaţi de nenorociri ale vieţii!…

Când viaţa din trib era înecată-n nenorociri de neîndurat, se invoca ajutorul strămoşilor ca, fie să le facă zilele de suportat aici, sub soare, fie să fie primiţi ei în lumea umbrelor, unde erau apăraţi de toate nenorocirile!…

Dar, în noaptea asta, cei vii trebuiau să-i hrănească

pe cei morţi cu bunătăţile, cu mâncarea şi băuturile care le plăcuseră în timpul vieţii, să petreacă şi să se veselească împreună cu ei, şi, mai ales, să încurajeze spiritele, să le mângâie cu vorbe blânde, ca să aibă putere să treacă peste gerul iernii şi nopţile reci care vor urma, peste viscole şi îngheţ, peste vitregiile iernii care începea şi se abătea în egală măsură asupra celor vii, dar şi asupra celor din lumea subpământeană!…

Sărbătoarea strămoşilor începe la apusul soarelui, la lumina făcliilor, la sanctuarul de piatră de sub Marele Stejar Sacru, unde se aduna mai tot tribul.

Pe morminte s-au aprins focuri, ca spiritele morţilor să se mai încălzească pentru că începuse gerul toamnei târzii. Frunzele îngălbenite, care treziră atâta îngrijorare, amintind de iarna care se apropia, se răsuciră, ruginite, şi fuseră spulberate de vântul de miazănoapte, care aducea tot ce era mai rău: frigul morţii şi demonii veneau tot dinspre partea aceasta întunecată şi rece a lumii…

Cum începuse să bată crivăţul, bărbaţii tineri veniseră cu ghioage, suliţe şi tobe, răcnind şi gonind duhul rău al vântului dinspre miazănoapte, blestemându-l şi alungându-l afară din trib!…

Tot timpul anului oamenii se fereau să le iasă înainte o fantomă din lumea subpământeană! Acestea erau considerate un semn îngrozitor care aducea adeseori moartea celui ce o întâlnea: omul trebuia fie să fugă, fie să se lupte cu aceasta, dacă putea, să o alunge ca să scape cu viaţă!…

Doar în noaptea în care se celebra sărbătorirea tuturor morţilor şi a eroilor-zei muritori ai tribului! – spiritele erau prietenoase, înduplecate cu dragoste, adorate, implorate şi cinstite cu veneraţie!…

Pietrarul Izu cioplise pe piatra de mormânt a lui Ulu doar picături de ploaie.

Fiecare piatră mortuară avea cioplit: un cocoş, o pisică, o bufniţă, un soare, un lup în relief, câte un desen reprezentând o stea în cinci colţuri, o cruce având pe un braţ soarele şi pe celălalt luna, un şarpe cu două capete şi

altele. Oamenii făcuseră în frigul nopţii focuri pe fiecare mormânt, ca să se încălzească atât oamenii cât şi spiritele ce trebuiau sărbătorite. Toţi aşteptau cu făclii în mâini cuvântul de început al ceremoniei ce trebuia rostit de magicianul Şarp.

Acesta îşi începu cuvântarea pe un vânt rece, noptatic, de toamnă târzie, ce prevestea apropiatele deznădejdi ale iernii:

— Fraţi artaci! Morţii au putere mai mare decât viii! Ei sunt nu numai stăpânii lumii de dincolo, dar şi stăpânii vieţilor noastre de aici, de sub stele!... Ei pot să oprească soarele în lumea lor întunecată... iar lumea noastră de aici să îngheţe, să piară în noaptea fără de sfârşit!

Aduceţi-vă fiecare aminte cu drag de morţii voştri şi-i cinstiţi aşa cum se cuvine, pe fiecare în parte, la această sărbătoare!... De această cinstire depinde dacă tribul nostru va supravieţui peste iarnă sau nu!...

Dacă strămoşii rămân în sufletele noastre, şi noi trăim mai departe, aici, după înţelepciunea, după sfaturile şi tradiţiile pe care ni le-au lăsat! Dacă străbunii nu pier, nici noi nu pierim! Ei sunt mai puternici ca noi! Noi trebuie să-i respectăm...

Şi noi ne vom preface în străbuni, cândva, şi îi vom ajuta pe cei ce se nasc şi trăiesc aici, numai dacă ei ne vor respecta!...

Fraţii mei artaci! Mergeţi fiecare la mormintele strămoşilor voştri şi chemaţi-i pe nume! Cu făclia voastră în mână călăuziţi-i şi chemaţi-i până acasă, la colibele fiecăruia! Acolo ospătaţi-i toată noaptea şi vorbiţi cu ei, aduceţi-vă aminte de întâmplările din viaţa lor şi cinstiţi-i cum se cuvine! Mâncaţi mâncărurile care le plăceau lor, beţi băuturile care le plăceau lor, cântaţi cântecele care le plăceau lor! Iar spre dimineaţă călăuziţi-i înapoi cu făcliile aprinse ca să nu-şi rătăcească mormintele. Şi-i înteţiţi focul de stejar pe la casele voastre ca să se încălzească spiritul lor, căci e frig afară!... Asta ca să poată trece şi ei peste iarna grea care ne aşteaptă pe toţi! Rugaţi-i să facă în aşa fel ca soarele să nu moară nici anul acesta, şi noi să

dăinuim mai departe!

Şi, ca să vă aduceţi aminte de puterea morţilor noştri, iată, Izu, a cioplit în piatră chipul copilului meu, Ulu, cel care a dus mesajul nostru în lumea umbrelor, în lumea strămoşilor, care s-au lăsat înduplecaţi de rugăminţile acestui copil fără pată de a readuce ploile în tribul nostru!…

Ulu este dovada puterii nemărginite pe care o au morţii şi, de aceea, statueta lui va rămâne aici, lângă sanctuarul de piatră de sub Marele Stejar Sacru, aici, unde a fost sacrificat pentru ploaie, ca aducere aminte, că trebuie să ne respectăm întotdeauna străbunii, ca şi ei, la nevoie, să ne scape de secetă, de molime, de cutremure şi de alte nenorociri!…

Mulţimea, impresionată de asemănarea chipului din piatră cu copilul pe care-l cunoscuseră toţi, strigă într-un glas:

— Slavă lui Ulu, care ne-a adus ploaia! Slavă lui Ulu!

O dată pe an, în noaptea sărbătorii tuturor strămoşilor, magicianul Şarp scotea dintr-o scorbură a Marelui Stejar Sacru craniile eroilor tribului, ale oamenilor-zei-muritori, ale marilor înaintaşi. Acestea fuseseră aduse în taină dintr-un sanctuar secret din Peştera Bourilor, unde trăiseră strămoşii înainte de a se strămuta şi întemeia tribul artacilor!

Şi de data aceasta, Şarp descoperi o masă de stejar, ce fusese acoperită de o pânză de bumbac, şi la lumina făcliilor scoase la iveală o mică piramidă de cranii!…

Erau căpăţânile lui Thor, Mithra, Ostare, Baset (o tigvă de pisică sălbatică!), un craniu de şarpe mare (Tiamat), al lui Chronos, Tammuz, Nyx şi al Mumei Geea, dar şi al micului trimis de curând în lumea subpământeană să aducă ploaia, Ulu!…

Oamenii rămaseră înmărmuriţi şi înfioraţi de respectul pentru strămoşi! Crengile desfrunzite ale Marelui Stejar Secular fremătară, Şarp aprinse o mulţime de lumânări colorate pe masă, lângă aceste cranii sacramentale ale strămoşilor-zei.

Oamenii, cuprinşi de emoţie şi respect strigară, împreună cu magicianul:

— Slavă strămoşilor! Slavă strămoşilor! Slavă strămoşilor noştri!… Slavă lui Ulu!…

Printre aceste glasuri de slăvire, se auzi bocetul lui Ino, care vărsă lacrimi peste ticva înroşită cu ocru a fiului ei, după care se aruncă la pământ bocind amarnic şi sărutând picioarele de piatră ale statuetei lui Ulu…

Magicianul Şarp mai spuse:

— Acum, treceţi pe rând şi faceţi semnul stelei cu cinci colţuri deasupra craniilor strămoşilor, în semn de neţărmurită veneraţie, şi apoi mergeţi fiecare la mormintele rudelor voastre şi chemaţi-le pe fiecare, pe nume, mai întâi, de trei ori, cu blândeţe, ca să se trezească, apoi de trei ori poruncitor, ca spiritele lor să vă urmeze!…

Ele vor ieşi prin fereastra sufletelor şi vă vor urma în fostele lor case, să-i ospătaţi şi să-i preacinstiţi cum se cuvine!…

Încălziţi-vă colibele, înteţiţi focul de stejar în vetre, ca să se bucure şi să se încălzească şi duhurile strămoşilor voştri ce vor suferi de frig toată iarna în recile morminte, ori în pietre, ori în scorburile arborilor!…

Aduceţi-vă aminte toate zilele şi întâmplările vieţii voastre alături de ei, ca şi când le-aţi trăi din nou aievea şi spuneţi-le vorbele plăcute pe care le spuneaţi când eraţi împreună, căci o parte din viaţa lor reînviază şi se află cu voi în noaptea asta!…

Şi juraţi-le că nu-i veţi uita niciodată!…

Şi juraţi-le că veţi respecta obiceiurile instituite de ei!…

O buhă zbură de pe crengile stejarului sacru printre stele, de parcă spiritul unui mare strămoş-zeu-muritor îi privise cu ochi de foc. Magicianul mai spuse:

— Această statuetă a lui Ulu, va fi legătura noastră permanentă dintre noi, cei de aici şi strămoşii de dincolo! Ulu ne iubeşte! Ulu ne-a adus ploaia! O parte din viaţa lui se află în statuetă!

Statueta lui Ulu este aici, chezăşie pentru a mijloci rugămintea noastră către strămoşi, ca să ne aducă ploaia în vremuri de restrişte şi cumpănă! Ulu străjuieşte şi este mesagerul între două lumi! El este crainicul nostru!… El are puterea de a transmite străbunilor durerile şi necazurile noastre, aşa cum a mai făcut-o!…

Ino izbucni din nou în hohote deznădăjduite.

Şarp ridică glasul în noapte, peste morminte, peste întreg cimitirul, peste mulţimea oamenilor cu făclii în mâini şi spuse:

— Chemaţi-vă strămoşii în ajutor pentru lupta ce va urma cu duşmanul acestui trib!… Chemaţi-i, ospătaţi-i şi cinstiţi-i cum se cuvine şi vorbiţi-le despre primejdia care ne paşte pe toţi!…

Invocaţi-vă zeii muritori în ajutor! Faceţi lămpaşe din bostani sculptaţi, înfăţişând chipurile lor: Mhitra, Ostare, Tammuz, Tiamant, Baset, Nyx, Chronos, Geea! Alergaţi cu ele pe uliţele tribului, slăviţi înaintaşii şi chemaţi-i să vă ajute în lupta ce se prefigurează!…

Aceste mari spirite ale trecutului să apere tradiţia şi obiceiurile lăsate de ei!… Şi, mai ales, să se apere pe ele însele de duşmanii care vor să le nimicească şi să le interzică amintirea şi memoria în inimile noastre!… Aduceţi-le ofrande! Chemaţi zeii trecutului şi rugaţi-i să ne ajute în lupta ce va urma!… Invocaţi şi spiritul ultimului nostru erou, cel care ne-a adus ploaia prin jertfirea sa!… Căci spiritul lui Ulu va fi cu noi!… Oamenii începură să-şi strige, să-şi bocească şi să-şi cheme pe nume morţii în noapte!… Apoi porniră cu toţii spre colibele lor, ţinând făcliile sus ca să lumineze drumul spiritelor celor răposaţi, vorbind cu ei, îndrumându-i spre fostele lor locuinţe, ca şi când ar fi fost vii. Unii pretindeau că simţeau paşii stafiilor care veneau în urma lor, sau chiar mergeau înainte, cunoscând drumul!…

Acasă, fiecare îşi comemora strămoşii defuncţi în izba lui, luminată ca de sărbătoare până spre dimineaţă!

Oamenii au băut şi au mâncat, au chefuit şi s-au veselit cu cei duşi din lumea aceasta, simţindu-le prezenţa,

ca şi când ar fi fost alături de ei, fiind convinşi că sufletele lor sunt acolo!… Au cântat cântecele care le plăcuseră lor, celor înstrăinaţi de această lume…

Unele văduve, rămase singure în colibe, se acuplaseră în această noapte cu moroii foştilor lor bărbaţi şi, ca dovadă, săptămâni întregi după aceea aveau trupurile învineţite şi gherănite de îmbrăţişările stafiilor. Ba, unele, se spunea că rămâneau grele în această noapte! … Pruncii ce se năşteau din aceste împreunări erau jumătate om, jumătate năluci! Moroii se întorceau mai mult în vis, dar apăreau uneori şi în chip de umbre translucide, noaptea… Vădanele îşi creşteau aceşti copii, îi hrăneau şi-i îngrijeau ca şi pe ceilalţi… Îi botezau cu numele foştilor lor bărbaţi şi aveau o parte din viaţa acelora transferată în ei!…

Spre dimineaţă, înainte de cântatul cocoşilor, tot tribul era luminat de făclii pe uliţe, căci toţi îi petreceau pe cei pierduţi de această lume la locul lor din cimitir, unde se mai vedeau încă tăciunii aprinşi de cu seară, scânteind, în vântul rece care sufla dinspre miazănoapte. Toţi plânseră şi bociră amarnic despărţirea de aceste sufletele.

După ce îi petrecuseră înapoi la groapă, groaza oamenilor faţă de cei morţi reveni intactă. Căci numai noaptea trecută cei pierduţi de lume fuseră prietenoşi cu cei vii!…

Dar, înainte de răsărit, când abia mijeau zorile, se auzi un strigăt disperat:

— Satueta lui Ulu! Statueta lui Ulu a fost sfărmată bucăţi!…

Toţi rămaseră înspăimântaţi de această grozăvie!… Unii, uitând chiar de spiritele pe care le conduceau spre lăcaşurile lor întunecate şi reci, alergară la Marele Stejar Sacru, la sanctuarul din piatră şi văzură dezastrul: pe jos, printre frunzarele uscate ce foşneau răvăşite de vântul tăios, bucăţile de piatră arătau ca în urma unui masacru… Era ca şi când l-ar fi ucis a doua oară pe copil! Cine putuse să-i facă rău lui Ulu?!…

Vântul rece al toamnei şuiera printre crengile

desfrunzite ale Marelui Stejar Sacru, care se izbeau între ele, unele rupându-se şi căzând pe pământ…

Nimeni nu pricepea cine a putut să le nimicească idolul care le adusese ploaia, cine îi voise răul… Toţi înţeleseră că era semnalul unui dezastru şi mai mare care va abate ca un trăsnet peste ei!…

Ino ajunse într-un suflet la sanctuarul de sub Marele Stejar Secular Sacru şi, smulgându-şi părul din cap, îndurerată, strângând în braţe bucăţi sfărmate din statueta copilului ei, ţipă:

— Soarele va muri!… Vom pieri toţi!… Îngheţul şi noaptea veşnică vor cuprinde întregul pământ!

CAPITOLUL XVI-VA MURI SOARELE!…

Se bănuia că soarele bătea cu ciocul pe dinăuntru, în coaja albă a zăpezii în care sufla crivăţul, dar nimeni nu era sigur dacă puişorul acesta plăpând va muri înăuntru, în oul acestei ierni vijelioase, sau dacă va răzbi şi va ieşi afară, din beznza găoacei lui, la solstiţiul iernii…

Este vremea încleştării dintre întuneric şi lumină, dintre disperare şi speranţă, dintre viaţă şi moarte!… Oamenii în piei de lupi au cărat din pădure cel mai mare stejar trăsnit, ales şi însemnat în acest fel, de spiritul zeului Thor, pentru a fi aprins în mijlocul tribului, noaptea, şi pentru a da putere plăpândului astru ce se năştea. Anul acesta rugul a fost aprins pe malul ghiolul Lac, îngheţat pe margini „dar care mai avea un ochi de apă în mijloc, pe care pluteau câteva păsări pe jumătate degerate: lebede, raţe şi gâşte sălbatice!…

Dar imperiul vijeliilor şi al beznei nu putea fi înmuiat cu un stejar sacru aprins, nici cu focurile vii, şi nici de aprinderea opaiţelor şi lumânărilor prin colibe, cu scopul de a ajuta puterile firave ale astrului vieţii pentru a dezmorţi natura!…

Cu toate acestea, în acest an, la solstiţiul iernii, cuvântarea lui Şarp era menită mai mult a stinge speranţa şi a redirecţiona deznădejdea şi revolta oamenilor înspre preotul Dapix, pe care voia să-l scoată ţap ispăşitor pentru toate nenorocirile ce se abătuseră asupra tribului: steaua

cu coadă, seceta, foametea, iarna aspră, parcă de sfârşit de lume!…

Şarp nu mai îngăduise oamenilor nici măcar să adune vâsc din pădure: acesta amintea întotdeauna de verdeaţă şi de anotimpuri mai calde, menite să renască nădejdea!…

Colibele tribului erau orientate spre „oul luminos”, adică spre locul de unde răsărea soarele în prima zi a solstiţiului de iarnă, când reîncepea practic lumea, iar soarele reuşea să iasă din ţinuturile morţii şi de sub puterea întunericului care-l hăcuia prin tenebrele misterioase şi neînţelese ale iernii.

Aceasta era considerată şi prima zi a anului.

Urmau douăsprezece luni de câte douăzeci şi nouă de zile şi jumătate – perioada socotită până când se naşte luna nouă, trecând prin toate fazele: primul şi al doilea pătrar când lumina creşte, al treilea şi al patrulea pătrar când lumina scade până dispare în lumea subpământeană trei zile!

Fiecare început de săptămână coincidea cu una din fazele lunii.

Doar o dată la doi ani era a treisprezecea lună, numită luna Pod, care făcea legătura”, podul” între luna Thor şi prima lună a anului, numită Portal.

Această cea de a treisprezecea lună era necesară pentru ca măsurătorul de timp al nopţii, Luna, să se pună de acord cu măsurătorul de timp al zilelor, Soarele, astfel ca cei doi măsurători să nu măsoare diferit viaţa oamenilor din trib. Un an solar era egal cu douăsprezece luni şi jumătate, aşadar o dată la doi ani anul avea treisprezece luni!…

Vatra unde se desfăşura anul acesta ceremonialul arderii butucului lui Thor era lângă lac, tocmai ca şi oglinda acestuia să amplifice lumina, să sporească strălucirea Soarelui care se năştea…

Magicianul Şarp cu fiii lui, Azap şi Naumi, cu slujitorii templului său şi cu mulţimea de oameni care i-au rămas credincioşi au târât trunchiul sacru din pădure şi au aprins focul cu pietre de cremene din care săreau scântei

peste un praf inflamabil dintr-o ciupercă uscată. Apoi au înteţit focul cu paie, surcele şi crengi, până când rugul a început să trosnească, înălţându-se în spirale de flăcări şi fum, amplificat de oglinda lacului.

Magicianul Şarp, îmbrăcat într-o hlamindă care purta soarele din pietre galbene de topaz pe piept şi luna din ametist pe spate, şi-a început cuvântarea-bocet, aducătoare de prevestiri sumbre:

— Fraţi ai mei, locuitori ai tribului artacilor!

Soarele întârzie tot mai mult pe tărâmul morţii, noaptea e tot mai lungă şi întunecată, ca pe tărâmul strămoşilor! Flacăra sacră a luminătorului zilelor scade cât un foc de vreascuri, abia mai pâlpâie, gata să se stingă de tot, gata să fumege ca o lumânare arsă, ameninţând să rămână doar stelele friguroase şi îngheţate deasupra pământului, într-o noapte glacială fără de sfârşit!…

Soarele însuşi va avea raze întunecate! Şi ne va lega cu frânghiile negre ale morţii! Şi ne va târî în tărâmul beznei fără sfârşit! Şi ne va ucide cu cuţitele lui de gheaţă! …

Soarele e muribund!

Soarele are faţa de mort şi ne poate aduce sfârşitul! …

Soarele va muri anul acesta!

Izvorul morţii va începe să curgă fără sfârşit, răspândindu-şi undele pe pământ, printre oamenii nopţii!

Când acest ochi al zilei se va închide şi nu se va mai deschide niciodată, va fi ca o torţă stinsă dusă de un mort, şi nu va mai lumina niciodată această lume!…

Soarele abia se mai trezeşte dimineaţa, dând tot mai puţină viaţă întregii lumi, dar în curând nu va mai putea ieşi din mormântul lui…

Iar pasărea neagră a cerului îşi va ascunde şi stelele sub aripă!… Şi pasărea neagră a cerului ne va înghiţi pe toţi cu ciocul ei rece!

Pentru că preotul Dapix a aruncat cu suliţa în inima Soarelui strămoşesc! Şi acesta se scurge de sânge şi se va întuneca întreaga lume şi vom pieri!…

Căci Dapix va doborî Soarele strămoşilor noştri de deasupra tribului! Şi va înălţa un alt Soare!… Iar strămoşii nu ne vor ierta pentru că nu am ştiut să ne păzim şi să respectăm Soarele lăsat de ei!…

De aceea trebuie să presăraţi cenuşa inimii acestui om în acest ghiol sacru chiar în noaptea asta: ca să prindă putere Soarele nostru, să se revigoreze, să se reînvieze!… Să aduceţi jertfă pe rugul lui Thor inima lui Dapix! O inimă smulsă din pieptul celui mai mare duşman al nostru şi al strămoşilor noştri!

Căci eu mi-am sacrificat un fiu pentru ploaie. Şi a plouat săptămâni în şir!…

A trecut vremea când era cea mai mare onoare pentru un om să se sacrifice pentru semenii lui!

De când preotul Dapix îşi propovăduieşte noua religie în templul lui de lemn, zis templul Soarelui, nimeni nu mai vrea să se sacrifice!… Nimeni nu mai vrea să aducă jertfe sau ofrande!… De aceea vom muri în întuneric: Soarele nostru va muri! Soarele nu se va mai naşte anul acesta! De aceea vom pieri cu toţii în întuneric, pentru că nu mai reînviem lumea prin durere şi sacrificiu!

Eu am citit în stele: mâine nu va mai răsări Soarele nostru care ne-a luminat tribul de veacuri!…

Dar, ca să răsară, va trebui să ardem în noaptea asta inima lui Dapix pe rugul lui Thor!

Ulu mi s-a arătat în vis: Dapix, prin oamenii trimişi de el, i-a sfărmat statuia cu un ciocan din metal!…

Strămoşii sunt furioşi: Soarele nostru va muri!

Trebuie să oferim Soarelui un sacrificiu uman ca să răsară mâine: inima celui mai mare duşman al străbunilor şi al nostru, Dapix!

Altfel, Soarele nostru va muri pentru totdeauna!…

Şi va răsări un alt Soare: cel pe care-l slăveşte Dapix în templul lui!…

Soarele nostru nu se va mai naşte mâine de dimineaţă, nu va mai răsări niciodată, dacă nu-i vom aduce jertfă la noapte inima lui Dapix!

Dar noi ne vom strădui ca să reînvieze din nou

soarele nostru!

Noi vom face vrăji magice să răsară din nou iarba la primăvară, să înflorească din nou pomii! Şi, poate şi viaţa noastră, după moartea ce va urma, căci vom trece prin moarte, fraţi ai mei, după cum am văzut în globul de cristal, va reveni cândva, din nou, în această lume, precum iarba verde primăvara… Căci sufletele morţilor, precum iarba verde, vor răsări din nou sub Soare!

Iată, în focul sacru al acestui amurg, voi arunca seminţe de floarea-soarelui, ultima turtă de floarea-soarelui, în care s-a ascuns spiritul luminii! Iată, semăn seminţele în apa sacră a lacului în care se reflectă apusul acesta sângeriu!… ca din acestea să crească iarăşi puterea astrului nostru!

Iată lacul acesta e roşu de lumina amurgului, dar şi de lumina rugului lui Thor din care sar scântei care prevestesc răul!… Soarele nostru trebuie să renască mâine, fraţii mei, nu soarele lui Dapix! Şi ca să renască Soarele nostru, trebuie să sacrificăm inima lui Dapix! Acesta e mesajul pe care mi l-a trimis az-noapte în vis, din lumea umbrelor, Ulu!

Căci oamenii lui Dapix, cu un ciocan din metal, i-a zdrobit statueta, în noaptea sărbătorii tuturor strămoşilor!

Iar lipsa soarelui nostru înseamnă moarte în arterele pământului, lipsa soarelui nostru străbun este moarte în mintea noastră!…

Lipsa soarelui nostru e leagănul şi răsăritul morţii noastre!

Fraţi ai mei, dacă moare soarele nostru strămoşesc, dacă nu se va mai naşte la acest solstiţiu, spiritele nu ne vor mai ajuta şi lumea noastră străveche va pieri!…

Dacă soarele nostru moare mâine, lumea noastră va pieri pentru totdeauna, cu strămoşi, cu obiceiuri şi tradiţii, cu zeii noştri muritori! Cenuşa veacurilor se va aşeza peste timp, ca şi când niciodată n-am existat!… Şi atunci va stăpâni un soare negru peste tot pământul! Se vor stinge stelele ca nişte făclii îndepărtate, iar luna nu va fi decât un opaiţ care va fumega în vântul nopţii!…

La Dapix va fi lumină, la noi va fi moarte şi beznă! Va fi răsărit de lume la cel care a zdrobit statueta lui Ulu, cu puţina viaţă rămasă în ea, atâta cât să mijlocească legătura dintre lumea noastră şi a strămoşilor, tună Şarp, iar la noi va fi apusul! Apusul sângeriu şi noaptea veşnică se va lăsa peste tribul artacilor! Ochiul roşu al Soarelui, ca o lacrimă de sânge apuse pe cer, închizându-şi pleoapa, printre genele negre!…

Iar Şarp ridică glasu-i sonor ca un tunet ce cutremură lumea:

— Dacă Soarele lumii noastre va muri acum, fraţi ai mei, el se va rătăci pentru totdeauna şi nu va mai ieşi niciodată din coridoarele întortocheate ale morţii!…

Nu va mai găsi drumul pierdut către lumea noastră! Căci soarele nostru cunoştea drumul prin tărâmul morţii, fără să se stingă! Iar dimineaţa se întorcea la noi!…

Dar, de acum, strămoşii îl vor prinde în plase întunecate, îl vor ţine legat în lumea morţilor, ca-ntr-o capcană, şi nu-l vor mai lăsa să răsară în lumea noastră, pentru că nu ne mai respectăm trecutul, pentru că nu le mai urmăm sfaturile, obiceiurile şi tradiţiile ca înainte!… Pentru că nu răzbunăm statuia sfărmată a lui Ulu!…

Dacă va muri Soarele nostru mâine, dacă nu se va mai zămisli la acest solstiţiu al iernii, razele întunericului se vor înfige ca nişte suliţe în inimile noastre, fraţii mei, şi vom pieri cu lumea noastră cu tot!

Dacă va muri Soarele nostru, noaptea se va transforma într-o fiară rece, care ne va devora pe toţi!…

Dacă Soarele nostru va muri mâine, va stăpâni puterea vitală a morţii peste noi!…

Dacă Soarele nostru va pieri mâine, în mintea noastră se va aşterne o noapte devastatoare, fără sfârşit!…

Doar lumina amintirii lumii noastre va mai licări în sufletul nostru pierdut pe cărările întunecate!…

Dacă Soarele nostru va muri, singura stea care ne va călăuzi prin lumea noastră păgână, va fi Steaua Morţii!…

Dacă Soarele nostru va muri, nu vom mai revedea niciodată lumea noastră, oamenii nu vor mai cunoaşte

niciodată adevărul nostru, dreptatea noastră, izvorul vieţii noastre va seca şi va bate un vânt aspru peste pământ, când strămoşii se vor întoarce ca morţi-vii, aici, pe pământ!…

Oamenii se frământau în amurgul întunecat al nopţii ca frunzele uscate zdrobite sub tălpi, care răsunau ca nişte clopote de lemn, care gemeau, de parcă fiecare frunză era o limbă îndurerată a unui strămoş, chemând răzbunarea Soarelui lor şi răzbunarea mesagerului lor dintre două lumi, Ulu!

Şarp continuă cu glasu-i de trăsnet negru, de neoprit:

— Trebuie să oferim un sacrificiu uman Soarelui nostru, ca mâine să se mai întoarcă pe pământ!

Ulu mi-a transmis în vis că strămoşii cer inima celui mai mare duşman al lumii noastre, Dapix!

— Să mergem! să-l aducem pe Dapix! Să-l jertfim aici, să-l ardem de viu pe butucul lui Thor! strigă Baac, conducătorul războinicilor lui Şarp.

— Inima lui Dapix! Să ardem inima lui Dapix! strigară toţi! scoţând urlete înfiorătoare. Iar clocotul lor se auzi până în adâncul cimitirului artacilor şi răsună până la Marele Stejar Sacru şi strămoşii se bucurară, sperând că Soarele lor strămoşesc va răsări şi la acest solstiţiu al iernii şi lumea lor nu va pieri!…

CAPITOLUL XVII-ZIUA FATALA

— Să mergem la Dapix, spuse Baac, să-i smulgem inima şi să i-o mâncăm, să-i ardem trupul pe butucul lui Thor şi flăcările acestui trunchi sacru să lumineze adânc în apă, până la strămoşi!… Şi din lacul acesta însângerat, să se nască din nou Soarele lumii noastre, să prindă din nou puteri şi ziua să crească şi pământul artacilor să înverzească şi pomii să înflorească şi în următoarea primăvară!…

— Până ne întoarcem cu trupul preotului, ca să-l ardem drept jertfă, mai aruncaţi crengi de stejar, de frasin şi carpen peste jeratic, să înteţiţi focul!…

Cerul după asfinţit era precum botul plin de sânge al unei fiare, care sfâşie prada şi o târăşte în bezna

subpământeană!…

Şarp făcu un semn şi plecară cu toţii, cu torţele aprinse după lăsarea crepusculului. Şarp avea un plan; unii trebuiau să cucerească cetăţuia din piatră a preotului Dapix, iar ceilalţi Templul Soarelui, unde astrul zilei era venerat ca un zeu unic şi unde preotul propovăduia martelarea, desfiinţarea şi interzicerea celorlalţi zei, ba chiar abolirea cultului strămoşilor, care ar opri progresul şi ar frâna bunăstarea celor în viaţă!…

Pe drum, Şarp spuse:

— O parte dintre voi vor merge cu mine să dăm foc Templului Soarelui lui Dapix, iar cealaltă ceată, în frunte cu Naumi şi Azap mergeţi şi-l aduceţi pe preot ca să-l sacrificăm, arzându-l pe rugul lui Thor!

Vă aduceţi aminte că, la naşterea Soarelui, anul trecut, nu am reuşit, din pricina viscolului, să întâmpinăm soarele cum se cuvine, să-l salutăm cu făcliile aprinse, cu respect, să-i dăm căldură şi lumină, să-l îngrijim ca pe un prunc al nostru! Aţi văzut cum astrul zilei s-a răzbunat pe noi anul acesta, pentru lipsa de respect, pârjolindu-ne cu secetă şi foamete, trimiţându-ne şi steaua cu coadă!… De data asta vom stinge Soarele lui Dapix şi vom face în aşa fel ca să se nască Soarele care ne-a luminat strămoşii…

Puţinii rămaşi în urma lor, înălţară focuri lângă lacul îngheţat, unde soarele coborâse în lumea subpământeană, de unde nu se ştia dacă va mai reveni vreodată!… Oamenii cărară şi îngrămădiră buturugi de stejar uscat ca să dea strălucire focului din care soarele lumii lor trebuia să-şi ia puterea din nou!

Lacul începu să lucească în urma celor plecaţi ca un adevărat soare crepuscular în noapte, sau poate ca unul care răsărea!…

Ajunşi la o răscruce, magicianul Şarp spuse:

— Aici ne despărţim! Eu şi cu Baac, mergem spre Templul solar, iar voi, Naumi şi Azap mergeţi şi cuceriţi cetăţuia şi-l aduceţi pe Dapix să-l jertfim pe rugul de lângă Lac!

Ceata mai numeroasă condusă de Naumi şi Azap

porni cu ghioage, cuţite şi topoare de piatră şi făclii aprinse spre cetăţuie, urlând şi ameninţând, însetaţi de sânge, chemându-şi zeii în ajutor, pe Thor şi Nyx, în timp ce magicianul şi Baac, călare pe cai domesticiţi, mult mai puţini, porniseră pe un drumeag ce ocolea peştera, astfel ca templul şi cetăţuia lui Dapix să fie atacate din două direcţii opuse, în acelaşi timp.

Mulţimea de răzvrătiţi, condusă de Azap şi Naumi, cu făclii în mâini, se apropiau de cetăţuia din piatră a lui Dapix, înconjurată de ziduri. Din noapte, de la depărtare, se auzi glasul lui Bostes care se mutase împreună cu Nenufar şi Ada acolo, ca să-l slujească pe preot:

— Azaaap, opriţi-vă!

— Vrem inima lui Dapix s-o ardem pe rugul lui Thor! Dă-ni-l pe Dapix să-l sacrificăm!… Din pricina lui Dapix strămoşii ne-au trimis şarpele de foc pe cer, care a adus seceta şi vârtejurile fierbinţi ce pustiau totul pe unde treceau, din pricina lui soarele ameninţă să se stingă şi să nu mai răsară mâine, şi lumea să piară în beznă şi îngheţ! Oamenii lui Dapix au sfărmat statuia lui Ulu, mesagerul nostru dintre două lumi!… care a salvat tribul, aducând din nou ploaia!… În noapte, se auzi o săgeată şerpuitoare şuierând înfiorător, ca un şarpe zburător, veninos, ce se opri în pieptul celui mai îndârjit luptător şi fiu al lui Şarp, Naumi, care o luase înaintea celorlalţi, călare, cu făclia într-o mână şi un cuţit de piatră în cealaltă, răcnind şi chemându-i pe ceilalţi la luptă.

Naumi se prăbuşi de pe cal. Săgeata îi străpunsese apărătoarea din blană de mistreţ, tăbăcită, întărită cu urină de cal, prin care o săgeată obişnuită nu putea trece.

În larma care se iscă, văzură la lumina făcliilor pieptul lui Naumi plin de sânge, cu o săgeata în inimă, dar şi ochii fiului magicianului, care încremeniseră sticloşi, holbaţi de groază, numai după câteva horcăituri. Distanţa de la cetăţuie, de unde se auzise glasul lui Bostes era de cinci ori mai mare decât orice aruncătură de săgeată! Când se auzi din nou, în noapte, glasul lui Bostes, se aşternu o tăcere înfricoşătoare:

— Armele noastre din metal sunt mai bune! Retrageţi-vă! Trimiteţi un mesager la mine: o să-i dau un cuţit lung, din bronz, care sfarmă cuţitele voastre din piatră!

Răsări luna plină, ca o lacrimă de sânge printre genele cenuşii ale norilor.

Azap făcu un semn şi trimise un sol al lui pe colină, spre cetăţuia lui Dapix. Bostes coborî de după zidurile de piatră şi-l întâmpină, spunându-i:

— Atacă-mă!

Omul, îmbrăcat în piei, purtând coarne de ţap, izbi cu putere cu cuţitul lui din piatră şlefuită, dar acesta se rupse în două. Luptătorul, uimit, scoase ghioaga din lemn şi o repezi spre Bostes, care, cu tăişul ascuţit al cuţitului său lung din bronz, o reteză. Omul scoase un urlet îngrozit, de îi înspăimântă şi pe cei din vale. Atunci, Bostes îi spuse:

— Ia această armă! Veţi sfărâma şi stâncile cu ea! Săgeţile noastre au vârful din acest metal şi sunt mai bune decât ale voastre! Magicianul Şarp are săgeţi cu vârful din jadelit, dar puţine! Iar arcurile noastre sunt mai bune, doborâm animalul sălbatic, dar şi duşmanul de la mare distanţă!

Spune-le luptătorilor voştri să se întoarcă înapoi, altfel, veţi păţi toţi ce a păţit Naumi!

Iar cei din sfatul bătrânilor, să se apropie, cu făcliile în mâini, căci preotul Dapix vrea să le vorbească!... Omul plecă şi, la lumina lunii pline, însângerate, şi a făcliilor, probară noul cuţit, care le rupse pe cele ale lor, ba chiar sfărmară o piatră cât un stat de om cu acesta. Traseră cu noile săgeţi şi văzură că vârful acestora răzbise printr-o piele de mistreţ îndoită, umplându-i de uimire! Azap spuse:

— Duceţi-l pe Naumi jertfă! Ardeţi-i trupul pe rugul sacru de lângă ghiol în noaptea asta, ca să răsară soarele mâine! Aveam nevoie de sacrificarea unei fiinţe omeneşti! ... Mergeţi înapoi lângă lac şi oficiaţi ritualul!

Iar eu şi bătrânii tribului, vom merge la Dapix! Să vedem cum poate el să oprească stingerea Soarelui, dacă nu prin sacrificii!...

Azap plecă cu un grup de bătrâni, cu făcliile ridicate deasupra capetelor, păşind demni înainte! Cei mai mulţi se întoarseră înapoi cu trupul lui Naumi, ca să-l aducă jertfă rugului zeului Thor, în loc să aducă trupul preotului, aşa cum plănuiseră dinainte!…

Bătrânul preot Dapix, cu pletele albe ca fuioarele zăpezii toarse de vânt, le-a deschis poarta cetăţuii şi i-a poftit într-o curte din interiorul zidurilor. Oaspeţii nu au văzut la luminile torţelor, decât nişte pietre, aşezate circular, care se distingeau clar în bătaia lunii.

Azap privi cu luare aminte interiorul zidurilor cetăţuii lui Dapix, privirea fixându-i-se pe poarta din dos, mai puţin apărată, pe unde s-ar putea, eventual, pătrunde înăuntru… înspre grajdurile cailor domesticiţi…

Preotul Dapix spuse:

— Bine aţi venit, copii ai Soarelui!… De mult vă aşteptam, ca să vă explic de ce nu se va stinge niciodată Soarele! Şi de ce nu trebuie să mai faceţi sacrificii şi nici revolte, pentru aceasta! Căci jertfele voastre sunt zadarnice şi fără de vreun folos!

Mai întâi priviţi în sus la lună! Luna ne măsoară timpul! Luna ne măsoară viaţa! Luna ne măsoară iarna, când cade zăpada şi e frig, primăvara când înfloresc pomii, vara când e arşiţă şi se seceră orzul, şi toamna, când îngălbenesc frunzele şi se coc recoltele! Toate le măsoară Luna noaptea, şi Soarele, ziua!

Priviţi aceste pietre mari! Ele reprezintă lunile anului, iar pietrele din jurul lor, reprezintă zilele unei luni – de când răsare luna nouă până se face lună plină, apoi scade treptat până piere şi stă în întuneric, trei nopţi! Iată, cele trei zile în care luna este neagră, le-am mânjit cu negru! Fiecare cerc are douăzeci şi şase de pietre albe, adică luminoase, şi câte trei pietre negre.

Luna nu este un animal, ca să fie mâncată de vârcolaci! În zadar aruncaţi voi cu săgeţi aprinse în sus să omorâţi fiarele de pe cerul nopţii care sfârtecă

Luna!… N-aţi observat că toate săgeţile cad înapoi pe pământ?

În nopţile în care Luna nu se arată, prin faţa ei trece un alt astru, întunecat! Şi acest astru trece trei zile în şir, până când iar se vede luna nouă, luminată de Soare. Dacă luna era mâncată de vreun vârcolac, cum mai ieşea ea, măcinată de dinţii monstrului, din maţele şi din burta acestuia? Dar, după ce acel astru care acoperă luna trece, aceasta apare din nou, mai întâi luna nouă, apoi primul pătrar, apoi luna plină… După ultimul pătrar, vine iarăşi acel corp ceresc şi trece prin faţa ei, până când o acoperă complet timp de trei zile…

Oamenii lui Şarp rămăseseră uimiţi privind la pietre! Atunci, fiul magicianului, Azap, spuse:

— Dar de unde ştii tu atât de sigur că mâine, soarele se va naşte din nou, şi nu va continua să se stingă, să piară şi să lase lumea şi pământul fără lumină şi fără căldură ca să pierim cu toţii? Dacă noi nu vom îndupleca spiritele strămoşilor prin sacrificii, prin respect şi ascultare, duhurile strămoşilor noştri nu vor mai lăsa soarele să se aprindă din nou, şi lumea nu se va mai încălzi niciodată, şi pomii nu vor mai înflori niciodată, pentru că nu va mai exista nicio primăvară…

Un fior străbătu inima celor ce ascultau. Dar preotul, liniştit, spuse:

— Aduceţi-vă aminte că anul trecut, când nu aţi reuşit să ajungeţi pe muchia stâncii din cauza viforniţei, totuşi, Soarele s-a născut, s-a aprins şi a răsărit în acea dimineaţă de an nou, fără ca făcliile voastre să-l fi salutat şi să-i fi dat din căldura şi lumina acestora! Eu vin dintr-alte locuri, de departe, unde înţelepţii au privit cerul nopţii sute de ani, şi au observat mersul stelelor, mersul Lunii şi al Soarelui!…

Eu am venit să vă învăţ să domesticiţi caprele sălbatice şi să vă învăţ să udaţi ovăzul şi legumele cu apă din gropi, adunată primăvara când se umflă şuvoaiele, să vă învăţ să udaţi recoltele când e secetă, nu să vă sacrificaţi fiii! să faceţi şanţuri pe unde să curgă apa din pârâurile muntelui în grădinile voastre ca să crească varza şi ceapa şi dumatele chiar când nu plouă! Căci sacrificiile

nu aduc ploaia!

Tu, Azap, de mulţi ani cunoşti vremea, simţi când va ploua! Chiar în acea zi, în care Şarp şi-a sacrificat fiul, pe Ulu, am observat şi eu un fir de nor pe cer… Tu ştiai că va ploua în ziua în care Şarp l-a jertfit pe fratele său, Ulu! ca să întărească credinţa oamenilor că jertfele sunt eficace, că pot aduce ploi, că pot salva tribul!… Iar eu îţi spun că l-a sacrificat în zadar pe Ulu! Poţi să negi tu, care ai învăţat meşteşugul vremii, încă de mic, că nu ai recunoscut în ziua aceea un norişor de ploaie care a crescut apoi, a acoperit întreg cerul, din care au început să curgă şiroaie ploile, zile în şir?… Poţi să mă acuzi că nu e adevărat ce spun?!…

Azap tăcu mâhnit. Dapix continuă:

— Acum îţi răspund de ce ştiu eu că soarele nu va muri, ci va începe să crească puţin câte puţin, de mâine!…

Iată, priviţi: pe lângă cercurile cu pietrele ce întruchipează zilele lunilor, am cărat aici şi patru pietre mult mai mari, albe, care reprezintă Soarele în toate anotimpurile!…

Iată: mâine, piatra aceasta albă, care reprezintă Soarele, se află cel mai departe de planeta noastră care este acest muşuroi de pământ!…

Fiind Soarele atât de departe, aici, pe pământ este frig şi noaptea cea mai mare!… Este solstiţiul de iarnă! Dar, priviţi după alte trei luni: a doua piatră mare, albă, care e Soarele, este mult mai aproape de muşuroiul de pământ ars. Aici ziua este egală cu noaptea! Acesta este echinocţiul de primăvară! Acum deja pomii sunt înfloriţi şi iarba e verde şi aruncăm semănăturile sub brazdă!

Acum priviţi peste încă trei cercuri cu pietre, adică peste încă trei luni! Aici, piatra cea mare, albă, care reprezintă Soarele, este în locul cel mai aproape de pământ! Aici este cea mai lungă zi şi cea mai luminoasă! Noi sărbătorim… solstiţiul de vară…

În sfârşit, vedeţi şi următoarea piatră albă, mare: din nou ziua este egală cu noaptea este echinocţiul toamnei, când sărbătorim ziua recoltelor, darurile pe care ni le face Soarele!…

Aşadar, astăzi a fost ziua cea mai mică a anului şi noaptea cea mai lungă! Dar, de mâine, din prima zi a noului an, ziua va creşte câte puţin, căci Soarele va începe câte puţin să se apropie de muşuroiul nostru de pământ, şi astfel va da tot mai multă căldură şi lumină, iar zilele vor creşte mereu, mereu, până la solstiţiul de vară, când vor începe iar să scadă…

Aşadar, Soarele „s-a născut” mereu în prima zi a anului şi tot aşa va fi şi de acum înainte! Pentru că Soarele e veşnic şi are un drum neschimbat!…

— Acestea sunt doar nişte pietre! spuse Azap, nedumerit. Nu sunt nici Luna, nici Soarele! Sunt ca pietricelele cu care se joacă copiii! De unde ştim noi că astrele de pe cer se vor mişca departe şi aproape, întocmai cum ne arăţi tu?! Ai fost acolo în cer şi-ai văzut?! şi ceilalţi începură a râde batjocoritor cu făcliile-n mâini…

În bătaia lunii pline, care se înălţa mai strălucitoare ca jadul, bătrânul preot, cu barba ondulată de vântul rece al nopţii, spuse:

— După cum aţi văzut, Soarele răsare în fiecare dimineaţă, indiferent dacă Şarp aprinde o flacără din două lemne uscate pe care le freacă unul de celălalt sau dacă scapără două pietre de cremene să aprindă un foc de iască, să aţâţe Soarele! Puteţi să-l ţineţi legat pe Şarp, măreţul Soare, oricum, va răsări! De altfel şi voi, copiii lui, aţi observat că în multe dimineţi Şarp nici nu se mai oboseşte să urce cu noaptea-n cap pe stânca lui ca să aprindă Soarele, mai ales când a băut prea mult vin ori fiertură de orz şi nu se mai poate trezi!…

De asemenea, aţi observat şi voi că luna nouă răsare de fiecare dată, după cele trei nopţi negre, fie că trageţi voi cu săgeţi aprinse să goniţi fiarele închipuite despre care spuneţi că o mănâncă, fie că nu. Tot aşa, eu vă spun că Soarele începe să crească, puţin câte puţin, de la solstiţiul iernii până la solstiţiul verii! Puteţi să faceţi sacrilegii sau nu, să ţineţi penitenţă sau nu, Soarele se va apropia de noi încetul cu încetul şi zilele se vor mări şi se vor încălzi puţin câte puţin!

Să staţi fără spaime, să nu vă mai înfricoşaţi Puteţi să verificaţi totul după acest calendar, socotind pietrele ca pe nişte zile!…

Nu va fi greu să vă faceţi fiecare în dreptul colibelor voastre astfel de măsurători ale timpului, din pietre mai mici, după calendarul acesta. Atunci veţi şti cu exactitate când creşte ziua, când trebuie să araţi, să semănaţi, când înfloresc pomii, când se culeg fructele, când se face vinul, când îngălbenesc şi cad frunzele, când vine iarna şi trebuie să vă faceţi provizii de cereale, carne, peşte şi rădăcini şi fructe. Veţi şti, când sunt sărbătorile…

Vântul se porni tăios şi făcliile vâjâiau în noaptea senină şi geroasă, spulberând zăpada la marginea zidurilor interioare ale cetăţuii peste pietrele care arătau măsurătoarea vremii…

Luna plină se ridica pe cer şi se aprindea tot mai tare precum un ochi hipnotic de şarpe primordial, de parcă-i privea însuşi Tiamat, îngrozindu-i şi fascinându-i totodată.

Dapix continuă:

— Oamenii nu trebuie decât să verifice acest calendar, piatră cu piatră, zi de zi, şi se vor încredinţa că Soarele nu moare, că apropierea şi depărtarea lui nu depind de sacrificii, nici de vrăji nici de aprinderea focurilor vii pe stâncă!…

Eu am să merg pe la fiecare colibă şi am să fac câte un astfel de calendar, din pietre mai mici, ca să ştie fiecare când va veni primăvara cu pomii înfloriţi, când va trebui să are pământul, când va sărbători cea mai lungă zi, ori când renaşte soarele ori când sunt echinocţiile… Veţi şti singuri: nu va mai fi nevoie să vă anunţe Şarp de acum înainte când să araţi şi să semănaţi.

Iar plugul nu va mai fi din lemn, ci din metal ascuţit şi dur! Cu acesta, calul domesticit va ara mai repede şi mai mult pământ!

Iată, stelele au răsărit demult, fraţii mei! Ziua, care începe seara, a început, şi va ţine până mâine seară când răsar din nou stelele! Iată şi Steaua Câinelui, cea mai strălucitoare stea de pe bolta cerească, ce urmăreşte ca un

câine credincios, amuşinând şi luând mereu urma Soarelui!…

Nu trebuie să vă înfricoşaţi de bolta cerului! Nu trebuie să vă temeţi că moare Soarele, că Luna nu va mai lumina niciodată nopţile!… Aceste astre îşi urmează drumul lor neschimbat, acelaşi din timpul strămoşilor, şi vor urma acelaşi drum, şi după ce noi nu vom mai trăi în acest trib, sub acest cer!

Câteva animale nocturne, pisici sălbatice cu ochii ca nişte stele verzi se furişară pe zidul de piatră al cetăţuii şi-i priviră straniu.

— Voi să vă îngrijiţi să strângeţi provizii, să vânaţi şi să creşteţi animale, să semănaţi ovăzul, să aveţi foc în vatră, iarbă afânată pentru animalele domestice, iarna, căci primăvara va veni sigur, atunci când veţi socoti pietrele indicate de mine!

Şi trebuie să vă închinaţi şi să vă rugaţi, dimineaţa la răsărit şi seara la apus, zeului unic şi nemuritor, Soarele! Respectaţi spiritele şi amintirea strămoşilor, dar nu mai credeţi în puterea lor!

Nu credeţi în puterile lui Şarp! El nu poate aduce ploaia, nu poate aduce sau goni vântul, nu poate aprinde soarele, nu poate împiedica inundaţiile sau molimele!

Rugaţi-vă doar la zeul unic şi nemuritor, Soarele, cel care a creat pământul şi viaţa! Veniţi la mine la templu şi o să vă învăţ să vă rugaţi la unicul zeu fără moarte, Soarele! …

Două păsări de noapte, cu ochii de foc, două buhe zburară de pe crengile pline de vâsc ale unui stejar şi se aşezară, una lângă alta, uimindu-i pe toţi, chiar pe una din marile pietre albe reprezentând soarele.

Vântul rece începu să şuiere printre cetinile molizilor, dar luna plină lumina puternic zidurile interioare ale cetăţuii lui Dapix, încât oamenii ţineau inutil făcliile aprinse în mâini.

Bătrânul preot se aşeză pe piatra care întruchipa locul cel mai apropiat al soarelui de muşuroiul reprezentând pământul, piatra care reprezenta solstiţiul

verii.

Preotul continuă:

— Eu am să vă învăţ nu numai să măsuraţi timpul, dar şi să faceţi fântâni şi rigole, ca să aveţi recolte bune chiar şi în timpul secetei! Căci nu datorită orgiilor pe care le faceţi primăvara sau toamna, aveţi roade bogate! Nu e nevoie să se închine nimeni zeului Bura-Bura ca să se adune norii de ploaie!…

Nu e nevoie de sacrificii, nici de ofrande ca să dirijaţi vremea sau mersul stelelor! Acestea au mersul lor independent de voinţa noastră!

Trebuie să vă închinaţi unui singur zeu, numit şi Focul Nestins al Vieţii, adică Soarele!…

Acest mare şi unic zeu nemuritor ne transmite cu precizie când începe ziua să crească, când reînvie natura, când înfloresc pomii şi cum se rotesc stelele, la ce perioade apar şi dispar unele astre ale nopţii, când vor fi eclipse!…

Am să vă mai învăţ, fii ai Soarelui, cum se zdrobesc boabele de orz între două pietre rotite în sens invers ca să măcinaţi orzul pentru făină, şi asta nu prin învârtire cu mâinile şi nici cu caii, ci cu puterea pârâului care curge din munţi!…

Ca să acordăm timpul lunar cu timpul solar, s-au întocmit un calendar al lunii şi un calendar al soarelui. Dacă un an solar are douăsprezece luni şi jumătate, am convenit ca primul an să aibă douăsprezece luni întregi, iar al doilea an treisprezece luni întregi. Aşadar, la fiecare doi ani adăugăm încă o lună plină pe care am numit-o luna Pod, ca să potrivim aceste două calendare, al lunii şi al soarelui!

Dar, deşi socotim astfel, luna plină nu coincide cu naşterea soarelui, ca să putem porni măsurarea timpului dintr-un punct fix!…

Numai o dată la opt ani luna plină coincide cu ziua cea mai lungă, solstiţiul verii, sau cu ziua cea mai scurtă, solstiţiul iernii, ca în noaptea asta!…

O dată la opt ani, aceste astre se întâlnesc, ca să

măsoare timpul exact!

Aşadar, fraţi ai mei, copii ai Soarelui! chiar astăzi, la solstiţiul acestei ierni, se împlinesc opt ani de când Soarele şi luna plină nu s-au mai întâlnit la un solstiţiu!

Azi începe un nou ciclu de opt ani în măsurarea timpului!

Căci şi timpul renaşte, se reînnoieşte, se reîmprospătează o dată la opt ani!…

Priviţi luna plină! Mâine se va naşte Soarele, când va fi luna plină pe cer! Nu e o întâmplare, nu e o coincidenţă! Este un mers exact al acestor două astre care se întâlnesc pe cer o dată la opt ani, la unul dintre solstiţii, de vară sau de iarnă!…

Dar, începând chiar de mâine, Soarele îşi va reîncepe drumul lui lung de opt ani, până când la solstiţiul verii de atunci, din nou, luna plină de atunci se va întâlni cu Soarele, în măsurarea timpului exact al vieţilor noastre!

Fraţi ai mei, copii ai Soarelui!… continuă bătrânul. În locurile de unde vin eu, chiar şi cei mai mari regi şi conducători sunt schimbaţi o dată la opt ani!

Dacă soarele îşi începe o lungă călătorie de opt ani, nu trebuie oare ca şi conducătorii de trib, bătrâni şi neputincioşi, să fie înlocuiţi cu alţii, tineri, puternici, vânjoşi, care să conducă tribul cu puteri noi, proaspete, regeneratoare?!…

Doar Soarele este nemuritor, veşnic, unic, şi nu poate fi schimbat! Doar el nu îmbătrâneşte niciodată!…

Dar conducătorii tribului sunt fiinţe muritoare şi trebuie înlocuiţi cu alţii tineri, viguroşi, care să conducă tribul spre prosperitate, în locul celor neputincioşi, fără vigoare, care au îmbătrânit!…

Căci nu Soarele oboseşte, nu Soarele îmbătrâneşte, nu Soarele se îmbolnăveşte, nu Soarele moare, ci oamenii! …

Azi e ziua fatală a lui Şarp!…

Azi se încheie un ciclu de opt ani!

Mâine şi Soarele care se întâlneşte cu Luna plină, de dimineaţă, îşi începe un nou drum de opt ani!… Aşadar,

mâine va fi un alt conducător al tribului! Şarp nu va mai fi conducătorul tribului Artacilor! Aşa prevestesc stelele!…

Destinul de conducător al lui Şarp se încheie azi şi aici!…

În timp ce Azap şi ai săi ascultară uluiţi cele spuse de Dapix, un paznic de la depozitul de grâne al lui Dapix intră plin de sânge, cu o săgeată înfiptă-n spate, clătinându-se pe picioare şi-i spuse lui Dapix cu o ultimă suflare:

— Şarp şi oamenii lui au atacat depozitul de grâne!… Au omorât paznicii, au jefuit sorgul şi orzul!

Au dat foc Templului Soarelui!…

Eu am scăpat cu greu, după ce l-am ucis pe Baac, şi am ajuns aici ca să vă anunţ!…

Omului îi curgea sânge pe gură şi se prăbuşi!… Preotul Dapix se încruntă şi porunci:

— Plecaţi şi spuneţi oamenilor voştri că, dacă trec de partea mea, vor trăi! Iar dacă vor rămâne alături de Şarp, vor pieri de sabie ori de foametea care va bântui această iarnă!…

Azap îşi luă oamenii şi plecară în grabă, fără să mai spună niciun cuvânt.

Dapix îi porunci lui Bostes:

— Ia soldaţii şi masacraţi-i pe cei care au dat foc Templului Soarelui! Urmăriţi-i şi luaţi-le grânele înapoi! Lăsaţi în viaţă prizonierii care vor trece la credinţa într-un singur zeu unic, Soarele!… Dapix mai spuse: Dărâmaţi templul lui Şarp cu statuile târfelor: Ostare şi Baset!

Dar şi pe cele ale lui Mithra, Chronos, Tiamat, Muma Geea, Nyx şi Thor!

Oamenii vor crede de acum înainte doar într-un zeu nemuritor şi veşnic: în Soare!

Ardeţi Marele Stejar Sacru!

Sfărmaţi urmele tuturor zeilor în care au crezut Şarp şi oameni lui!

Treceţi prin foc şi sabie tot trecutul tribului!… Bătrânul preot, privind paznicul cu ochii încremeniţi, deschişi, sticloşi, care-şi dăduse sufletul, spuse:

— Ziua fatală a venit!

Bostes, tu vei fi conducătorul tribului în locul lui Şarp!...

Tu vei conduce tribul de azi înainte!

Bostes porni urgia!...

Rămas doar cu câţiva străjeri în cetăţuie, privind la focul din lemn de stejar, preotul Dapix cugetă că cel mai greu e să stăpâneşti mintea oamenilor, mult mai greu decât să stăpâneşti o pirogă pe ghiol, în vreme de furtună, cu tunete şi trăsnete!... Mult mai greu decât să-i cucereşti cu armele pe oameni e să scoţi rădăcinile adânci ale superstiţiilor şi obiceiurilor vechi şi să duci acest torent al minţii oamenilor spre locuri mai calme şi luminoase...

Trebuie să existe o cale în care să nu mai fie nevoie de jertfe umane şi pământul să dea roade mai bune!...

Trebuia să existe o cale în care el, preotul Dapix să-şi ducă turma spre locuri mai liniştite, roditoare, însorite, să o scoată din această noapte sălbatică a istoriei, din această văgăună a timpului unde curge sânge de sacrificiu inutil!

Trebuia să schimbe zeii, duhurile, gândurile, ideile, tradiţiile, ca să se schimbe ceva în mintea oamenilor!...

Trebuia să le dovedească oamenilor practic, cu rezultate mai bune în viaţa lor, că noua religie, fără sacrificii, dar cu muncă mai multă şi bine organizată, aduce prosperitate şi viaţă mai bună!

Trebuie să scoată tribul din barbarie, sălbăticie, din noaptea şi bâjbâiala minţii omeneşti...

Trebuia să-l îndrume pe Bostes! El, Dapix, va fi mintea, Bostes va fi braţul care va înfăptui!

Şi, împreună, vor ridica cu toţii, din nou, un Templu al Soarelui, mult mai măreţ, care să strălucească puternic şi în realitate, dar şi în mintea tuturor!...

CAPITOLUL XVIII-LUPTA

Lupta inevitabilă care trebuia să urmeze avea să se dea în primul rând între cele două religii, cea solară, a lui Dapix şi credinţa în marii strămoşi şi zei ai tribului, Geea, Mithra, Ostare, Baset, Nyx, Thor, Chronos, pe care acest trib păgan îi respecta şi-i sărbătorea din timpuri imemoriale, ca pe nişte eroi ridicaţi la rangul de zei

muritori. Aceştia au făcut ca

„Roata anului” să se învârtă din vremuri străvechi, călăuzind tribul cu credinţele, superstiţiile şi obiceiurile sale pe acest drum al păgânismului străvechi.

Cum confruntarea dintre cele două tabere devenise iminentă şi previzibilă cu mult înainte, acestea îşi instruiseră războinicii, cu luni înainte, în feluri total diferite…

Dapix îl numise pe Bostes căpetenia războinicilor săi. Bostes îi instruise în practici de călărie, de tras cu arcul ori de mânuirea spadei din metal, sau efectuaseră marşuri, ori căţăratul pe stânci pentru a se fortifica. Războinicii lui erau hrăniţi bine şi îmbrăcaţi în armuri uşoare din metal, prin care nu trecea săgeata cu vârf de piatră şi purtau platoşe.

Bostes nu se temea de tabuurile războinicilor în viaţă, dar îi era frică de spiritele războinicilor morţi, întrucât nu ştia cu ce fel de arme să se lupte cu aceştia, cele din metal fiind total ineficiente în cazul fantomelor care bântuiau adesea prin trib provocând coşmaruri şi răspândind spaime!

Dapix le făcuse pregătirea spirituală şi-i învăţase să nu se teamă de aşa-zisele arme magice ale lui Şarp.

Cealaltă tabără era instruită într-un cu totul alt fel. Era condusă de Azap, dar magicianul Şarp le făcu pregătirea psihică, învăţându-i că victoria nu depinde de arme şi nici de destoinicia în luptă, ci de ajutorul dat de zei, datorită respectării stricte a unor obiceiuri şi superstiţii înaintea confruntării…

Oamenii lui Şarp trebuiau să se purifice, să nu mănânce carne ori peşte, să nu aibă relaţii cu femeile, ca acestea să nu le transmită moleşeala şi laşitatea feminină – nici măcar să nu mănânce mâncare gătită de acestea! Chiar şi hainele din piele de animale să şi le confecţioneze singuri!

În niciun chip nu trebuiau să atingă vreun mort, sau să participe la vreo înhumare, să nu atingă obiecte care le-au aparţinut decedaţilor, ca să nu le fie transmisă moartea.

Dacă trecea vreun convoi mortuar trebuiau să stea închişi în colibele de piatră sau lemn, ori chiar să fugă în pădure până acesta trecea. Cât despre instrucţia militară: purtau amulete descântate de Şarp care îi apărau în lupte, dar mânuiau şi cuţite de os ori din piatră şlefuită şi arcuri cu săgeţi de lemn.

Luptătorii lui Şarp trebuiau să respecte anumite constrângeri şi reguli care erau menite să-i ferească de diferite pericole închipuite, dar şi reale în acelaşi timp, deoarece nerespectarea lor aducea moartea, chiar dacă primejdiile erau pur imaginare.

În cazul în care luptătorul ucidea un duşman, el trebuia să locuiască trei zile în afara tribului, într-o colibă improvizată din pădure, ca să se purifice, apoi trebuia să ia parte la un ritual prin care să împace spiritul mortului, căruia i se ofereau ofrande ca să nu se întoarcă sub formă de fantomă şi să nu facă rău întregului trib… În cazul în care cel ucis era un conducător de trib, atunci trebuia să i se înghită ochii şi să i se mănânce inima, pentru a căpăta curajul şi vitejia acestuia în luptă…

Mai mult decât atât, nu numai luptătorii lui Şarp trebuiau să respecte diferite reguli pentru a nu fi ucişi în lupte, dar şi femeile acestora rămase acasă, care trebuiau să transmită continuu numai gânduri bune soţilor aflaţi în luptă, să doarmă numai cu faţa spre locul confruntării, să rămână neîntinate, să nu mănânce carne, peşte ori să bea băuturi ce conţineau alcool, deoarece ar înceţoşa mintea celor de pe câmpul de luptă, ceea ce ar duce la o nenorocire. Dar, cea mai gravă faptă pe care ar putea-o comite nevasta rămasă acasă ar fi să aibă o legătură trupească cu un alt bărbat: asta l-ar ucide fără doar şi poate pe soţ în luptă sau l-ar răni mortal!

Ajunşi acasă, nu puţini luptători răniţi le omorau pe loc pe soţiile lor, fiind siguri de necredinţa lor, chiar dacă acestea rămăseseră la fel de nevinovate şi devotate…

Dar tribul Artacilor fusese unul paşnic, aşezat pe cele două coaste împădurite ale unor stânci din Munţii Crăpaţi. Pârâul Uji, peste care oamenii înjghebaseră podeţe, punţi,

trecea prin valea care despărţea tribul în două. Pe una din coaste era Templul magicianului Şarp, pe cealaltă Cetăţuia preotului Dapix. Dincolo de templul magicianului se afla Peştera Bourilor, iar în devale de Cetăţuia preotului, în pădurice a de frasini, era ghiolul numit, Lac în apropierea căruia preotul Dapix începuse construirea Templului Soarelui, din lemn de brad.

Cum tribul Artacilor se afla la altitudine, protejat de stânci colţuroase şi pereţi prăpăstioşi, puţine alte triburi s-au încumetat de-a lungul timpului să urce şi să se lupte cu ei, datorită poziţiei strategice bune, căci era de ajuns să prăvale trunchiuri de copac ori bolovani ca să-i descurajeze pe agresori. În afară de aceasta, pe vremuri Peştera Bourilor fusese o adevărată fortăreaţă în care se putuseră refugia dacă erau atacaţi!…

Numai că, de data asta, trebuiau să se lupte între ei! Războinicii lui Şarp, neavând o instrucţie militară solidă, luptându-se mai mult cu arme magice şi cu pericole imaginare, ignorându-le tocmai pe cele reale, nu dădeau importanţă prea mare războinicilor instruiţi ai lui Bostes, fiind siguri că vor fi ajutaţi de spiritele marilor strămoşi şi eroi ai tribului…

Primind ordinul lui Dapix, Bostes îşi făcuse repede un plan în minte. Dacă magicianul Şarp atacase şi incendiase Templul Soarelui şi jefuise micul depozit de alimente de acolo, din care preotul împărţea provizii celor care veneau să asiste la ritualurile solare (căci adevăratul depozit se afla în cetăţuia de piatră a preotului şi era bine păzit!), Bostes se gândi să atace prin surprindere, cu războinicii lui, chiar Templul magicianului Şarp, deoarece majoritatea luptătorilor lui se aflau la ghiolul ce purta numele Lac, unde oficiau ritualul de ardere pe rug a trupului lui Naumi, iar ceilalţi erau undeva în jurul ruinelor templului Soarelui, pe care-l nimiciseră. Până se lumina de ziuă, templul lui Şarp putea fi cucerit, deoarece mai era păzit doar de câţiva dintre slujitori. Apoi vor sfărma zeii din piatră, care, se presupunea că aveau misiunea de a proteja templul. După care vor da foc Marelui Stejar Sacru, pentru a-i

intimida şi demoraliza pe luptătorii magicianului.

Bostes începu atacul surpriză, fulgerător la Templul magicianului Şarp. Era trecut de miezul nopţii şi luna însângerată lumina întregul ţinut împădurit dintre stânci, prevestind parcă tragedia ce avea să se abată asupra tribului Artacilor!…

Nenufar se hotărî să profite de absenţa lui Bostes care plecase în grabă să atace templul magicianului Şarp, ca să meargă la coliba lui Igu în această noapte!…

De la întrecerea pentru fetele de măritat, de la Cornul abundenţei de anul trecut, Nenufar rămăsese femeia fără suflet, simţind un mare gol în inimă, un gol de moarte, o prăpastie adâncă, un abis misterios în care-l căuta în zadar pe cel pe care-l îndrăgise!…

Căci nopţile petrecute împreună cu Igu şi Adalina în coliba aşa-zis necurată din afara tribului, când ea era lăuză, şi care fuseseră cele mai frumoase nopţi din viaţa ei, îi adânciseră şi mai mult acest gol! Absenţa lui Igu căpăta pentru ea dimensiuni incomensurabile şi ea nu mai putea îndura atâta depărtare!… În unele seri mai ieşise Nenufar afară, sub ramurile unui stejar, privind stelele şi coliba părăsită din vale, de lângă pârâul Uji. Plângea, pustiită, îşi rugase singură sufletul să i se întoarcă înapoi, din coliba aceea!… Dar sufletul ei nu-i dădea ascultare, căci nu mai era stăpână pe el şi parcă îi era şi mintea rătăcită! Sufletul îi rămăsese în coliba din vale, unde trăiseră împreună cele mai fericite nopţi, ea, Igu şi Adalina!… Dar cât poate un om să supravieţuiască atunci când sufletul îi este departe?! … Căci, există o boală, boala omului părăsit de sufletul său!… O boală fatală! Singurul leac era să i se-ntoarcă sufletul înapoi în trup!… Altfel, omul murea!… Iar sufletul ei plecase de mult din casa trupului ei la Igu, şi locuia acolo!…

Nenufar plecă, în noapte, prin fremătaul cetinilor bătute de vântul rece, către coliba lui Igu.

Cât putea trăi un om fără suflet, pustiit? Cât putea trăi un om fără soare? Fără apă? Fără mâncare? Acel trup se va sfârşi!… Dar fără suflet, cât poate îndura omul?!…

Nenufar ştia că după un timp, va pieri… Că se sfârşeşte dacă nu ajunge la Igu… Nenufar îşi chemă doar lupul sur domesticit alături de ea, doar în acesta avea încredere s-o însoţească şi s-o apere de pericolele acestei nopţi, în care se vedeau deja focuri îndepărtate şi se auzeau răcnetele de moarte ale oamenilor din tribul Artacilor care se luptau între ei!… Simţea că-l va vedea pentru ultima dată pe Igu! …

Când ajunse, cu părul despletit prin crivaţul tăios, câinii lui Igu săriră la lupul domesticit, dar femeia merse înainte şi bătu în uşa colibei unde sălăşluia sufletul ei! Igu deschise, îmbrăcat în piei de lup, pregătit de luptă… Nenufar îl împinse înăuntru şi închise uşa căptuşită cu piei tăbăcite de animale.

— Igu! Nu pleca şi tu! Bostes vrea să atace templul magicianului Şarp! Şarp a prefăcut în scrum Templul Soarelui! E război! Nu pleca şi tu! Rămâi cu mine!…

Igu ar fi vrut să-i ducă vestea lui Şarp, dar Nenufar îl înlănţui cu mâinile şi îşi sorbi propriul suflet de pe buzele lui. Iar Igu i-l sorbi înapoi. Iar ea şi-l absorbi iarăşi, cu sete. Sufletul femeii, zăpăcit, nu ştia unde să se fixeze!… Inima lui Nenufar era ca o pasăre care ieşise din îngrăditura de nuiele a trupului lui şi intra în îngrăditura trupului ei, printr-o uşiţă deschisă, şi iarăşi intra şi ieşea şi nu ştia unde să se rămână!…

Nenufar era ca un stup fără nicio albină: visele ei, viaţa, gândurile roiau în jurul lui Igu ca în jurul unui salcâm înflorit! Iată, găsise primăvara în mijlocul iernii, Soarele sufletului ei în mijlocul nopţii!…

Chiar dacă Igu nu i-ar fi împăturit umbra în cingătoare, chiar de nu i-ar fi înghiţit chipul din oglinda bălţii, sufletul lui Nenufar tot ar fi zburat la el, chiar şi ziua-namiaza mare!…

Nu se luminase de ziuă şi auziră în afara colibei lui războinici care-l chemară la luptă pe Igu! Acesta îi spuse lui Nenufar să rămână singură în coliba lui şi să plece după ce el se depărtează cu ceilalţi. Nenufar rămase năucită, Igu îi împături brâul în care ţinea o parte din viaţa

ei înfăşurată, umbra ei, parte din sufletul ei pe care-l ţinuse mereu la cingătoare. I-l dădu înapoi. Apoi ieşi în noaptea plină de năluci, cu lună plină… În depărtare ori mijea Soarele ori pâlpâiau focurile templelor… Se auziră răcnete în noapte: bărbaţi care îşi dădeau duhul în luptă sau femei care ţipau disperate. Ce multe focuri tiveau orizontul!…

Nenufar îşi aminti de Ada. Luă brâul lui Igu, îl strânse la piept şi ieşi afară în încleştarea nopţii cu dimineaţa, în încleştarea celor două religii, în confruntarea celor două tabere, în lupta vieţii cu moartea şi plecă, alături de lupul ei sur, domesticit „acasă”, fără să ştie unde este „acasă” ei pe pământ.

Câţiva călăreţi se opriră şi priviră femeia despletită ce alerga în noapte. Unul dintre ei schimbă direcţia şi dădu pinteni calului domesticit. Străjerii cetăţuii o recunoscură pe Nenufar şi o lăsară să intre.

Nici nu păşi bine înăuntru că în urma ei, apăru Bostes, pe un sălbatic cal negru, fornăind, nechezând nestăpânit.

Bostes pătrunse ca o vijelie. Nenufar, despletită, era cu Ada în braţe.

Uriaşul războinic privi cu ochii măslinii şi lucioşi ca tăciunii violeţi aprinşi din vatră. Ridică brâul lui Igu pe care-l recunoscu. Îl cântări deznădăjduit în palmă. Apoi îl aruncă în vatra cu tăciuni.

Nenufar suspină înfundat. Simţea că se topeşte ca o lumânare de ceară şi moare. Nenufar simţea cum sufletul ei arde de viu. Parcă cineva aruncase un făraş de tăciuni aprinşi înăuntrul ei. Simţea carne arsă înăuntrul ei, spuză şi cenuşă. Simţea gustul morţii ei.

Bostes plecă încruntat şi tăcut!

Nenufar se repezi cu mâinile în flăcările vetrei şi scoase o bucată care mai rămăsese nearsă din brâu, o stinse şi privi înmărmurită, cum un cot din pânză rămăsese arsă numai pe margine, restul fiind cenuşă.

Lui Nenufar i se părea că atâta mai rămăsese din sufletul ei nears, un sfert, restul fiind făcut scrum.

Ascunse bucata de pânză, să nu ştie Bostes!…

Deasupra dezastrului se înălţară împreună pe aceeaşi boltă a cerului Soarele şi Luna plină a solstiţiului iernii!…

Azap îşi aminti că, ceea ce propovăduise Dapix cu numai o seară în urmă, se adeverise!…

Nenufar ieşi în curtea interioară a cetăţuii lui Dapix, unde îşi aveau locuinţele mai multe familii de războinici să întrebe ce veşti primiseră de la bărbaţii lor aflaţi în luptă.

Printre altele, află că Igu murise de o săgeată şuierătoare înfiptă în inimă, în faţa statuii zeiţei Ostare de lângă templul magicianului!…

Mai află că un călăreţ văzuse o femeie în noapte ieşind din coliba lui Igu… şi că, din pricina ei murise Igu…

Magicianul Şarp impusese drept tabu sacru ca războinicii lui să nu atingă femeile, nici mâncare făcută de mâinile lor să nu mănânce, căci se vor molipsi de slăbiciunea şi laşitatea lor şi vor muri în luptă… Luptătorii lui Şarp trebuiau să rămână purificaţi înaintea luptei!… Războinicii lui trebuiau să poarte amulete magice protectoare, pe care le aduseseră mai întâi la el, ca să le încarce cu energie sacră… Aceste amulete reprezentau fie spiritele protectoare ale lui Mithra sau Thor, fie un pentaclu, sau diferite coliere din lemn, cuarţ fumuriu, chihlimbar ori pietre preţioase. Aceste superstiţii şi reguli erau arme magice sacre care trebuiau respectate de luptătorii magicianului pentru a fi victorioşi în luptă…

Aşadar Igu ştiuse toate acestea şi totuşi o primise să-şi dăruiască trupul!… Aşadar din pricina ei murise, căci se întinase, încălcase cu bună ştiinţă acest tabu al războinicilor din ceata lor…

Aflând ce crimă comisese fără să ştie, Nenufar se îmbolnăvi. Această vină a morţii lui, pe care şi-o atribuia, simţea că o va răpune şi pe ea! Nenufar simţea că, fără suflet era doar un cadavru care se mişca pe pământ, căci odată cu Igu murise şi sufletul ei, care rămăsese tot la el! Ea luase înapoi doar o bucată de pânză!…

Soarele ei murise!

Nu-i mai rămăsese decât o bucată din brâul ars!

Nu mai avea decât să se scoboare şi ea în lumea subpământeană, la Igu!…

Din acel moment, Nenufar refuză să mai primească alimente ori apă. Se scobora încet, în întuneric, la Igu!

Mintea îi era rătăcită şi i se părea că vede fantoma lui Igu la fereastră, care o îndeamnă să mănânce şi să bea apă, ca să trăiască, s-o poată creşte pe Ada!… Mai mult, îi promise că se va întoarce la ea, întrucât, moartea nu e sfârşitul existenţei, ci numai un popas, o oază a vieţii, doar o treaptă a acestei vieţi…

Luptătorii lui Bostes, la porunca lui Dapix, purtau şi ei o amuletă în luptă, care reprezintă un ochi solar, ochiul atotvăzător al Soarelui, care le vedea, le ghicea şi le înţelegea gândurile şi care le proteja vieţile…

Când ajunsese cu ceata de războinici în apropierea templului magicianului, Bostes trimisese o săgeată cu foc şi aprinsese mai întâi şarpele din lemn, cu solzii vopsiţi pe spate cu verde, iar pe burtă cu ocru înroşit cu sânge de sacrificiu, cu ochi strălucitori şi hipnotici în noapte.

Şarpele ce reprezenta zeitatea Tiamat, care-şi înghiţea propria-i coadă, care forma un oval de câteva picioare înălţime, începu să ardă în frunte, iar ochii fosforici azvârliră sclipiri înveninate, ucigaşe, în noapte.

Ochii erau plămădiţi chiar din ouă de şarpe, care conţin o substanţă ce atrage lumina stelară, amestecate cu boabe de vâsc, zdrobite şi praf de apatită. În felul acesta ochii şarpelui primordial, care păzeau noaptea templul, emanau mereu o lumină înfiorătoare, astrală, care-i speria pe cei ce se apropiau.

Din întuneric s-a auzit ţipătul înspăimântat al unui sjujitor al templului lui Şarp:

— Cine îndrăzneşte să dea foc şarpelui Tiamat, care ajută prin vigoarea lui la înmulţirea oamenilor şi animalelor? şi care ne trezeşte din amorţirea iernii, căci aşa cum şarpele îşi schimbă pielea, tot astfel se întâmplă cu întreaga natură primăvara!…

Bostes răspunse în noapte:

— Nu Şarpele trezeşte natura la viaţă, ci Soarele

încălzeşte sângele îngheţat al şarpelui şi îl dezmorţeşte!…

Şi oamenii lui Bostes trimiseră o ploaie de săgeţi aprinse care se înfipseră în idolul de lemn care începu să sfârâie şi se transformă, trosnind, într-un cerc de flăcări.

Mulţi îşi aduseră aminte cum, privind şi rugându-se la acest zeu-şarpe, se vindecaseră de diferite boli!… Adorarea şarpelui nu le adusese decât bunăstare, bucurie şi îi ferise de rele pe cei din tribul artacilor!…

Şarpele adorat de magicianul care-şi luase acest nume, reprezenta renaşterea, sexualitatea şi protecţia împotriva răului. Aşa cum şarpele îşi lăsa cămaşa de solzi în urmă, tot aşa şi natura îşi lăsa cămaşa galben-ruginie de frunze toamna şi îmbrăca primăvara o altă cămaşă!…

Luna a şasea a anului, în tribul Artacilor, purta numele Tiamat! După ce şerpoaica primordială fusese învinsă în luptă, tăiată în două: dintr-o jumătate a ei luase naştere cerului cu soarele şi stelele, iar din cealaltă, pământul plin de viaţă cu plante şi animale!… Din partea de sus a trupului şerpoaicei curg apele cerului, ploile roditoare, iar din cealaltă izvorăsc apele dătătoare de viaţă ale pământului…

Dar Bostes, nemilos, porunci:

— Daţi foc templului! şi zeci de săgeţi aprinse porniră spre acoperişurile din şiţă de brad!…

Îngrijitorii de la grajdurile lui Şarp dădură drumul cailor şi-i mânară înspre peşteră. Câţiva dintre ei se duseră să apere zeii din piatră din spatele templului. Unul alergă călare spre magician să-l informeze de cele ce se petreceau.

Şarp, auzind ce întorsătură luară lucrurile, plecă cu câţiva oameni credincioşi şi cu proviziile luate de la templul Soarelui, care arsese până-n temelii, către ascunzişurile sigure din Peştera Bourilor unde trăiseră strămoşii lor, acolo unde fuseseră mânaţi şi caii din grajdurile templului. Cei mai mulţi plecară pe la colibele lor ca să-i apere pe cei rămaşi acasă şi să-i ducă înspre peştera unde trăiseră străbunii, ca să-i scape din calea urgiei lui Bostes…

— Sfărâmaţi toate statuile zeităţilor! spuse Bostes.

Un războinic al său, Rubo, cât un taur de mare şi de puternic, avea un ciocan uriaş, făcut special în bronzăria lui Dapix, pentru dărâmarea acestor statuete din piatră, cioplite de Izu în jurul templului magicianului Şarp.

Rubo se repezi şi nărui întâi statuia zeiţei Ostare, cea cu sexul şi sânii dezveliţi, voluptuoşi, şi proeminenţi, cu cranii de om şi de piatră la picioare, trofee ale nemiloasei zeiţe, cu un lup în două picioare ce o ţinea cu labele de şolduri, cu cealaltă mână sprijinindu-se de un şarpe, toate din piatră…

Igu îi sări înainte uriaşului cu ciocanul de metal, apărând-o pe zeiţa Ostare, şi-i spuse:

— Cum se vor mai bucura oamenii şi animalele de viaţă, dacă tu distrugi zeiţa împerecherii şi a răsăritului vieţii?… îl înfruntă Igu, sărind să apere zeiţa cu preţul vieţii, având doar un cuţit din os cu care s-o apere.

Atunci îşi încordase Bostes arcul şi slobozise săgeata şuierătoare şi şerpuitoare drept în inima lui Igu. Bostes mai spuse:

— Dacă purtai brâul, poate că această săgeată nu ţi-ar mai fi oprit inima în noaptea asta!… Dar rău te-a sfătuit zeiţa să ţi-l scoţi… şi-i făcu semn lui Rubo, care, cu uriaşul baros, sfărmă bustul zeiţei Ostare, până o lăsă o grămadă de pietre dărâmate peste trupul însângerat al lui Igu…

La câţiva paşi se afla statuia zeiţei nopţii, Baset, cu cap de mâţă şi trup de femeie însărcinată, cu ochii fosforici în noapte, privind o lună, tot din piatră.

O femeie care rămasă grea la orgia de la echinocţiul de toamnă, strigă:

— Cine va mai ajuta copiii Lunii? dacă voi distrugeţi templul şi zeiţa care-i ocrotea? Cine şi le va mai dărui pământuri şi animale când vor creşte mari?!…

Bostes îi răspunse:

— Doar nu vrei să-ţi crească şi să-ţi îngrijească Luna copiii!?…

Uriaşul Rubo o dădu la o parte pe femeie şi sfărâmă felina din piatră, mare cât un stat de om.

Apoi îşi luă barosul şi ajunse în faţa lui Chronos: un înţelept cu barbă lungă, care ţinea o clepsidră cu aripi între palme, toate din piatră. Un slujitor bătrân al lui Şarp îl întrebă pe Rubo:

— Vrei să distrugi zeul care-ţi măsoară timpul vieţii? … Într-o clipită îţi va zdrobi şi ţie viaţa şi vei pieri pe loc!…

Dar Bostes, care era alături, spuse:

— Soarele şi Luna ne măsoară timpul vieţii! Nu această statuie!… şi Rubo sparse clepsidra din piatră şi rupse mâinile zeului timpului, pe care-l făcu apoi o grămadă de pietre.

Utu îşi luă barosul şi ajunse în faţa lui Nyx, zeiţa primordială a nopţii şi a morţii!

Izu o sculptase ca pe un schelet de femeie, cu picioarele desfăcute, care năştea un prunc tot din piatră. Nyx era înfăţişată nu ca un zeu al sfârşitului, ci ca unul al începutului, al renaşterii, al transformării vieţii într-o altă formă de existenţă, după moarte.

Un alt credincios al lui Şarp spuse:

— Nu vei avea îndrăzneala şi semeţia să ucizi chiar moartea!… Căci Nyx nu te va ierta niciodată! Te va urmări toată viaţa şi tot te vor mânca viermii!… Vei îndrăzni să o sfărâmi pe Nyx?!

— Noi venim din Soare şi ne întoarcem tot în soare! Nu există moarte! Sufletul nostru se întoarce în Soare! spuse Bostes…

Şi Rubo, şovăind, sfărmă scheletul de piatră… dar nu îndrăzni să mai lovească şi pruncul tot din piatră…

Rubo ajunse în dreptul unei statui care reprezenta un om atletic, care ţinea în mâini un ciocan uriaş de piatră, ca şi al lui! Era zeul Thor! Cel care atunci când lovea cu ciocanul se auzeau tunete şi sclipeau fulgere, şi trăsnetele se abăteau peste pământ! Rubo se dădu un pas înapoi, înspăimântat!

Toţi îşi amintiră de trunchiul lui Thor pe care-l târau din pădure la solstiţiul iernii, care ajuta la dezmorţirea naturii, care dădea căldură şi putere Soarelui ca să crească precum un prunc ce ajunge ce ajunge mai târziu

voinic, îşi aduseră aminte de trunchiul din fundul vetrelor lor, care aducea noroc şi sănătate în fiecare colibă, de scânteile acestuia, care arătau câte animale vor avea în ogradă, de cenuşa acestui butuc ce era risipită pe ogoare şi ajuta la belşugul recoltelor… Lui Rubo parcă-i pieri tot curajul! Braţele uriaşului se înmuiară.

Îşi mai aminti că el însuşi purtase, în luptele dintre triburi, o amuletă în care era inscripţionat zeul Thor care îl protejase în bătăliile trecute. Şovăi.

Atunci, Bostes apucă barosul de metal şi sfărmă ciocanul din piatră al zeului, după care îi sfărmă picioarele şi-l trânti la pământ.

Mai rămăsese doar statuia Geei: o mamă care alăpta la sân un prunc ce reprezenta Pământul. Bostes privi sculptura Geei şi spuse:

— Pe Muma Geea o lăsăm să ne hrănească şi să îngrijească planeta mai departe, de unicul şi nemuritorul, Soarele!…

Acum adunaţi oamenii din tot tribul şi mergeţi în faţa cetăţii preotului Dapix, să vă cuvinteze!…

Dar, chiar atunci un oştean al lui Bostes veni în grabă şi spuse:

— Bostes! Există o încăpere secretă la subsolul templului lui Şarp!

Prin crăpăturile zidului de piatră flacăra torţelor fu trasă de un curent!…

Bostes îi făcu semn lui Rubo să ia barosul din metal. Trecură prin ruinele templului ai cărui pereţi din bârne încă mai ardeau şi fumegau, coborâră pe nişte scări de piatră, în subterane. Bostes ciocni pereţii şi o parte din zid sună a gol. Căutară peste tot intrarea secretă, dar nu reuşiră să găsească nimic. Bostes, nervos, spuse:

— Sparge peretele din piatră!

Rubo ridică barosul din metal şi lovi cu putere. Răsună ca un tunet. Se auzi ecoul în munţi! Dinăuntru izbucniră ţipete şi scâncete de femei şi copii. Rubo lovi iar cu ciocanul de bronz şi piatra crăpă, apoi se sfărmă. Rubo dărâmă zidul, intră înăuntru, apoi ieşi afară speriat de

moarte:

— Un şarpe viu! Un balaur!… îngăimă namila, cu ochii ieşiţi din orbite, de groază.

Bostes apucă şi el barosul şi sfărmă el însuşi încă o intrare cât un stat de om. Se auziră iar ţipete şi scâncete… Bostes intră cu un cuţit lung, din metal, în mână.

Înăuntru, o privelişte fascinantă, incredibilă, nepământeană:

la lumina unei făclii se văzu un şarpe verde, gros, cu solzii fosforescenţi, încolăcit pe un ou din marmură albă. La pâlpâirile flăcărilor solzii păreau că se mişcă. Doar ochii gadinei rămâneau ficşi, hipnotici, fosforici!…

Bostes ridică cuţitul lung şi voi să lovească, dar se auzi un ţipăt de femeie:

— Nu!… E zeiţa Tiamat! spuse Ino, soţia magicianului Şarp.

—!…

— E o statuie cioplită din apatit! Solzii par că şerpuiesc la mişcarea flăcărilor. Izu a cioplit-o din această piatră care licăre noaptea la stele şi pare că se mişcă…

— Dar ochii?!…

— Ochii sunt plămădiţi din carapacea pisată a scoicilor şi a perlelor care luminează în noapte, încleiate cu gălbenuş de ouă de şarpe!…

— Ochii sunt mereu ficşi şi lumina pâlpâie pe solzi ca apusul soarelui!… exclamă uimit, Bostes.

— Dar oul acela mare pe care e încolăcit?…

— Oul acesta este pământul… Nu distruge această statuie sacră! spuse Ino.

— De ce vă ascundeaţi aici?

— Ne apăra Tiamat!…

Bostes observă în jurul oului uriaş, o mulţime de pietre lunguleţe, îngrămădite, cu nişte semne inscripţionate pe fiecare. Bostes înţelese că aici ţinea Şarp pietrele lunguleţe în care erau sufletele exterioare ale celor din trib, ci nu pe fundul râurilor, cum spusese! Aşadar, Bostes găsi cea mai mare comoară a tribului: pietrele sufletului, păzite de Tiamat!… Bostes spuse:

— Acum nu vă mai apără Tiamat! Vreţi să vă închinaţi la Soare sau vreţi să muriţi, credincioşi unui şarpe de piatră?!?…

— Venim cu tine!… Lasă-ne în viaţă! Ne vom închina la Soare!… spuse Ino…

Bostes făcu semn lui Rubo să scoată rudele lui Şarp, femei şi copii, cam o duzină, de sub protecţia şarpelui Tiamat şi să-i ducă la cetăţuia lui Dapix.

Dar şarpele acesta era aşa de frumos sculptat de Izu, încât, deşi avea poruncă să-l distrugă pe Tiamat, pe Bostes nu-l lăsă inima să-l sfarme. Rămăsese aproape hipnotizat de zeul pe care-l adora magicianul Şarp…

Bostes nu ştia ce să facă cu pietrele lunguleţe. Bine că nu le zdrobise Rubo cu barosul! Cu siguranţă că o mulţime din oştenii lui Şarp ar fi pierit, dacă le-ar fi zdrobit şi dacă s-ar fi aflat asta!… Poate că oştenii lui, instruiţi sufleteşte de Dapix, nu ar fi murit, însă era posibil să se fi îmbolnăvit mulţi…

Neştiind ce să facă cu pietrele în care se presupunea că sunt ascunse sufletele oamenilor din trib, Bostes îi porunci lui Rubo să meargă cu doi oşteni călare şi să-l aducă pe preot, să hotărască el ce face cu toate acestea!…

Nu după mult timp apăru preotul Dapix, pe un cal domesticit. Acesta intră în încăperea subterană iluminată doar într-un moment al zilei printr-o gură de aerisire, când soarele ajungea într-un anumit unghi. Atunci mineralul de apatit, încărcat cu mult fosfor, se încărca de luminozitatea stranie care bântuia în încăperea toată noaptea, alimentată şi de flăcăruia unui vas cu ulei care ardea fără oprire şi care, prin jocul micii flăcări dădea iluzia că solzii gadinei se mişcă neîncetat, în timp ce ochii te sfredeleau ficşi de o lumină intensă alb-albăstrie…

Preotul Dapix privi statueta şi fu impresionat de frumuseţea acesteia. Spuse:

— O adevărată frumuseţe cioplită de Izu! Dar, dacă nu o sfărmăm, oamenii vor începe din nou să o adore, căci este făcută ca să subjuge minţile prin misterul şi lumina astrală pe care le împrăştie în jur!… Eu vreau ca oamenii

să nu se mai închine la şerpi!… Va trebui să o zdrobim şi bucăţile de apatită să le încărcăm într-o căruţă şi să le ducem la cetăţuie! Acolo vom construi din această piatră luminoasă un soare, care va străluci noaptea chiar în faţa noului templu al Soarelui pe care-l vom ridica! Astfel, vom transforma şarpele în Soare, iar oamenii vor adora Soarele, ci nu şarpele!…

Legenda spune că la apus Soarele intră într-un şarpe lung şi răsare abia dimineaţa din gura deschisă a lui Tiamat!…

Iar în altă cotigă cu roţi de lemn, trasă de un cal domesticit, să aduceţi la cetăţuie toate pietrele lungulеţe, care reprezintă sufletele oamenilor!…

În timpul luptelor din interiorul tribului, multe săgeţi ale războinicilor lui Bostes arseră izbele luptătorilor şi adăposturile animalelor domestice. Alţi oameni ai lui Şarp ieşeau pe uliţe înaintea lui Bostes şi a lui Dapix şi se închinau Soarelui, ceea ce însemna că erau de acord să se convertească, să treacă la noua religie solară şi să-şi părăsească vechii zei…

Înspre seară, oamenii se adunaseră cu femei şi copii în faţa cetăţuii lui Dapix, care îi îndemnase să se închine Soarelui la apus şi la răsărit în fiecare zi, în faţa colibelor, cu întreaga familie!

Dapix le promisese că le va împărţi tuturor orz, de la depozitul cetăţuii, ca să ierneze, iar din primăvară vor construi un mare templu al Soarelui, nu din lemn ca acesta care arsese, ci din piatră şi metal…

Vor turna din metale preţioase ca aurul şi argintul diferite statuete întruchipând Soarele: cum ar fi o pasăre cu aripi şi coadă strălucitoare, o roată din aur, cu flăcări pe margine, sau chiar un cap de zeu după asemănarea oamenilor, din care ţâşnesc flăcări din argint, care luminează şi călăuzesc oamenii în drumul lor pe acest pământ…

Înălţarea acestui măreţ Templu al Soarelui va mobiliza şi uni tot tribul la noua credinţă, atât prin participarea tuturor a prin muncă, dar şi prin faptul că în

fiecare a şaptea zi a săptămânii vor lua parte la slujirea noii religii a soarelui.

Zilele nu se vor numi ca până acum (Trudă, Ceartă, Troc, Noroc, Zămislire, Ziua morţilor şi Sărbătoare) ci vor purta numele aştrilor: Luna, Marte, Mercur, Jupiter, Venus, Saturn şi Soare.

În ziua de sărbătorire a Soarelui, vor veni cu toţii la Templul ridicat de braţele, credinţa şi voinţa lor! Iar preotul Dapix îi va povăţui.

De asemenea, lunile anului nu vor mai fi numite după zeii muritori, ca până acum: Portal, Geea, Ostare, Phoenix, Mithra, Tiamat, Tammuz, Chronos, Baset, Nyx, Luna strămoşilor, Thor şi Pod, ci după starea vremii pe acest pământ în funcţie de Soare şi după roadele pe care le dăruieşte Soarele pământenilor: Gerar sau Luna lupilor, Făurar, încolţitor, Prier, Florar, Pârguitor, Cuptor, Gustar, Răpciune, Brumărel, Brumar, Viscolău şi, o dată la doi ani, ca şi până acum, Luna Pod…

În acest moment preotul Dapix continuă cuvântarea, amenințător:

— Cei care vor continua să se închine vechilor zeităţi muritoare, vor fi surghiuniţi din trib şi vor trăi din nou în peşteră, ca străbunii lor sălbatici, acolo unde s-a refugiat azi Şarp cu oamenii lui…

În timp ce preotul Dapix le cuvântă acestea cu glas tunător, se întâmplă un lucru care îi ului pe toţi participanţii la această adunare care ascultau şi se închinau, făcând semnul stelei cu cinci colţuri înspre apusul Soarelui.

Întunericul începuse să se lase în această zi friguroasă de iarnă, în care bătea un vânt sec, tăios, când, tribul fu luminat la celălalt capăt, opus cetăţuii lui Dapix, de o lumină stranie, incredibilă şi imposibilă pentru mulţi.

Căci, în timp ce oamenii înfricoşaţi se închinară noului zeu în amurg, în spatele lor, la celălalt capăt al tribului artacilor, se ridică cea mai misterioasă şi înfiorătoare văpaie, cea mai stranie făclie ce luminase vreodată cătunul: ardea, ca o torţă uriaşă, Marele Stejar

Sacru!

Un fior de deznădejde şi abandonare trecu prin sufletele tuturor!…

Marele Stejar Sacru fusese de veacuri întregi templul lor natural, sub cerul liber! Aşa ceva nu se putea întâmpla! Şi totuşi era adevărat! Aici erau îngropaţi strămoşii lor de veacuri, aici se sfinţeau căsătoriile, botezurile, se petreceau înmormântările: toate în preajma Marelui Stejar Sacru, având ca martori spiritele strămoşilor!…

Aici existase de atâta amar de vreme piatra de sacrificii, care făcea legătura între oameni şi zei!…

Şi cel mai mare sanctuar în are liber a fost însuşi Marele Stejar Secular Sacru!…

Oamenii întoarseră capetele cu ochii ieşiţi din orbite şi văzură marile crengi, înroşite de jeratic, prăbuşindu-se, trosnind, de parcă se dărâma toată această lume!… Crengile uriaşe în flăcări, se frângeau şi se prăbuşeau peste pietrele de mormânt ale cimitirului artacilor, peste „ferestrele sufletelor” prin care bocitoarele îşi strigau strămoşii…

Acest Stejar sacru ţinuse tot tribul unit în jurul lui veacuri în şir! Fusese trăsnit de câteva ori, dar nu arseseră decât câteva din uriaşele-i crengi!… Numai acum ardea în întregime!…

Iar acum, cimitirul tribului Artacilor era plin de astfel de suflete trezite de marele incendiu, era o jale a strămoşilor şi o jale a celor vii…

O lume se sfârşea! Lumea lor nu mai exista fără Marele Stejar Sacru!

Axa acestei lumi se prăbuşea acum în jeratic!… Lumea lor de veacuri se sfârşise acum!… Chiar în această ultimă zi a lumii lor fuseseră îngropate sub ramurile sale, în cimitirul tribului, rămăşiţele luptătorilor care căzură apărându-şi vechii zei!…

La rădăcinile acestui arbore care lega cerul de pământ şi trecutul de viitor, strămoşii aduseseră sacrificii, vărsând sângele taurilor, bourilor, caprelor negre ca să se adune norii de ploaie, şi uneori, la vremi de restrişte,

jertfiseră chiar oamenii tribului în sanctuarul de sub crengile Marelui Stejar Sacru!…

Nici măcar spiritele strămoşilor nu împiedicară acest mare rug!…

Nimic nu-i îndureră mai mult, nimic nu-i duse la deznădejde mai adânc pe oameni decât prăbuşirea crengilor roşii, în flăcări, ale Marelui Stejar Sacru!…

Marele Stejar Sacru Secular era mereu verde: atât vara, cât şi iarna, încărcat cu vâscul veşnic verde, vindecător de boli, de vâscul nemuritor!…

Marele Stejar Sacru fusese un adevărat zeu vegetal, ocrotitor al tribului, de secole!…

Freamătul frunzelor sale erau cuvintele strămoşilor adresate tribului Artacilor!… Ultimele lui cuvinte fuseseră de foc şi prevestiseră despre sfârşitul lumii!…

Preotul Dapix înţelese durerea oamenilor şi spuse:

— Aşa cum am propovăduit ieri noaptea că Luna plină şi Soarele se întâlnesc pe cer o dată la opt ani, aţi văzut azi Luna plină şi Soarele care au stat pe boltă întreaga zi luminând împreună fumul, jarul şi deznădejdea unei lumi care se sfârşeşte, dar şi speranţa unei lumi mai bune care începe tot azi! fraţi ai mei, copii ai Soarelui!…

Veniţi de mâine să vă împart raţia de sorg şi de orz ca să supravieţuiţi iernii acesteia, după secetă!… Şi nu vă întristaţi: de anul acesta, care a început azi, veţi ara cu plug mai bun, din metal, veţi avea arme de vânătoare şi de luptă mai bune, veţi învăţa să faceţi fântâni şi rigole ca să udaţi cerealele şi legumele în timp de secetă! Şi, mai presus de toate, vom construi împreună templul religiei Soarelui!…

Odată cu reînceperea unui nou ciclu de opt ani al drumului Soarelui, se schimbă şi destinul conducătorilor, care se înlocuiesc cu alţii mai tineri, cu puteri proaspete, care vor duce tribul spre bunăstare şi omenie! Şarp acum este refugiat prin grotele peşterilor cu oamenii lui! Destinul lui s-a încheiat azi!… Preotul ridia vocea deasupra oamenilor adunaţi:

— De azi, tribul Artacilor va fi condus de braţul de

bronz al lui Bostes! Iar oamenii tribului vor fi îndrumaţi de mine! În ziua a şaptea a săptămânii, numită Soare, de azi înainte, după ce vom reconstrui noul Templu al Soarelui, vă veţi aduna ca să slujim noua religie solară!…

Preotul Dapix stătu puţin pe gânduri, apoi spuse:

Copii ai Soarelui, pentru că v-aţi întristat, am să vă fac un dar, acum, la plecare!…

Iată, în templul lui Şarp, am găsit pietrele lunguleţe ale sufletelor, păzite de şarpele Tiamat!… Treceţi fiecare pe la mine şi o să vă dau sufletele înapoi! Să fiţi voi stăpâni pe sufletele voastre!… Puteţi să le ascundeţi fiecare unde doriţi!… Să nu vă mai poată ameninţa nimeni, niciodată, că vă va zdrobi piatra lunguiaţă şi că veţi muri!

Despre toate astea am să vă mai vorbesc… copii ai Soarelui!…

Preotul le împărţi la fiecare câte o piatră lunguiaţă şi oamenii tribului le priveau uluiţi, iar preotul Dapix le mai spuse:

— Acum plecaţi la colibele voastre şi gândiţi-vă mai mult la lumea care începe de mâine, decât la lumea care se sfârşeşte astăzi!… Mergeţi cu bine, copii ai Soarelui, şi veneraţi noul zeu, veşnic şi unic, să vă lumineze inimile!… Aveţi încredere în noua religie a Soarelui! Căci Soarele este izvorul vieţii! Şi noi din Soare venim şi în Soare ne ducem!… Acest zeu veşnic vă va lumina drumul vieţii pe acest pământ, mai bine decât torţele slabe şi pâlpâitoare ale zeilor muritori!… Dar acest zeu veşnic vă va lumina şi drumul morţii, căci tot în Soare se vor întoarce sufletele noastre!…

Un călăreţ veni şi spuse:

— Azap a atacat cetăţuia prin poarta din dos, a ucis străjerii şi a eliberat prizonierii, pe Ino şi toţi care erau protejati de zeitatea Tiamat… Ne-au luat şi caii care au mairămas în grajduri! Acum sunt în drum spre peşteră…

Bostes îşi luă războinicii şi plecară în grabă. Nu se aşteptase la un atac aşa de curajos şi riscant al lui Azap! El, Bostes, nu trebuia să asiste la cuvântarea preotului, ci să-şi facă datoria de războinic…

La faţa locului, văzu că, de fapt, Azap reuşise să pătrundă doar în grajduri, unde fuseseră închişi prizonierii, de unde mai luaseră cu ei şi caii domesticiţi ai lui Dapix, ca să-i ajute să ajungă mai repede… Se ştia că peştera era locul lor de scăparte… Numai pe un pod puteau ajunge acolo cu caii, şi, dacă acesta era tras înăuntru, în gura peşterii, rămânea o groapă adâncă unde la mulţi duşmani le putreziseră oasele…

Peştera era o fortăreaţă inaccesibilă, doar câte unul putea pătrunde prin locuri secrete, dar cucerirea ei, pătrunderea cu mulţi războinici înăuntru era imposibilă. Acolo trăiseră în siguranţă veacuri întregi străbunii şi transformaseră peştera într-o fortăreaţă de nepătruns…

Totuşi, Bostes va „rumega” îndelung un plan de pătrundere în peşteră „folosindu-se şi de noile arme

…

CAPITOLUL XIX-PEŞTERA

Peştera în care se refugiaseră Şarp cu oamenii săi erau un adevărat „pântec” al Mumei Pământului, Geea, care-i apăra de frig, de foame, de fiare sălbatice ori de atacurile altor războinici… Peştera fiind deja populată de urşi, lupi, bouri, cerbi şi alte fiare care fuseseră vânate, dar şi de lilieci, păianjeni şi alte gângănii care nu ajungeau la locurile uscate de focul neîntrerupt din interior, unde trăiau oamenii şi animalele aduse cu ei, îndeosebi cai ori lupi domesticiţi…

Prin peşteră trecea un pârâu subteran cu apă bună de băut, care izvora parcă din sânul Mumei Geea…

Focul era obţinut prin scăpărare sau frecare a doua lemne uscate. Trunchiuri, buturugi şi crengi ardeau neîntrerupt zi şi noapte focuri păzite cu preţul vieţii…

Grota principală a peşterii era sprijinită de stalactite şi stalacmite, unite în colonade. În mijloc era vatra cea mare împrejmuită de pietre, în interiorul căreia ardea focul: aici locuiau oamenii, îmbrăcaţi în piei de animale. Nu departe mai era o grotă ce servea drept grajd pentru cai. Dar şi altele care erau folosite drept ateliere…

Viaţa din peşteră nu era foarte diferită de aceea din

trib. Oamenii continuau să practice aceleaşi meserii pe care le avuseseră.

Astfel, unii se ocupau cu vânatul, precum Gebelezis, un alt îmblânzitor de cai sălbatice, care-i luase locul lui Harp, şi care-şi dusese şi înainte zilele pe aici, singuratic, neputându-se obişnui să trăiască în trib. Fusese primul care-i întâmpină pe războinicii înfrânţi şi refugiaţi ai magicianului. Acesta şi cu alţii vânau urşi, cerbi, căprioare, pisici sălbatice, lupi.

Carp, împreună cu ceata lui de pescari, prindeau la copcă peşte, de sub ochiurile îngheţate, dar mai capturau în laţuri şi capcane vidre, bizami, hermine. Alţii încă mai adunau rădăcini dăruite de Muma Pământului Geea, iar Ino, doftoroaia din peşteră avea grijă să-i ferească de cele care le făceau rău.

Într-o grotă era un atelier în care Azap faprica arme, topoare de piatră cu vârful teşit, cu cozi din lemn, săgeţi, lănci, cuţite. Dar se gândea, mai ales, la procurarea noilor arme din metal… Deja începuse să scormonească minereul din piatra muntelui, căci aflase de la oamenii lui Dapix cum se topeşte la foc şi cum se prelucrează…

Alţii tăbăceau pieile animalelor şi alţii făceau haine şi opinci, căciuli, mănuşi şi un fel de ciorapi.

Ino prepara, din rădăcini şi din buruienile pe care le putea găsi, leacuri pentru bolnavi.

Femeile pregăteau hrana la foc în vase arse de lut şi îngrijeau copiii. În mai multe grote ardea focul în câte o vatră mărginită de bucăţi de stâncă ce se încălzeau şi dogoreau…

Cu două pietre rotunde, rotite în sens invers, se prefăceau în făină boabele de orz şi sorg, jefuite de la Templul Soarelui prefăcut în scrum…

Strămoşii făcuseră o adevărată fortificaţie din peşteră: practic era imposibil ca războinicii străini să pătrundă înăuntru. Peştera avea doar trei intrări înguste, unde puteai ajunge numai dacă te căţărai pe nişte scări, verticale.

Cu cai ori cu căruţe nu se intra decât peste un singur

pod care, după ce era tras înăuntru, lăsa să se vadă un hău în care se afla un adevărat osuar al duşmanilor care încercaseră să atace peştera de-a lungul vremilor.

În afară de asta, cei dinăuntru puteau prăvăli peste năvălitori pietre ori copaci.

Muma Pământului Geea le proteja viețile fiilor ei, încălzindu-i şi hrănindu-i în pântecul ei… Înăuntrul se găseau o mulţime de statuete, picturi ori incizate în piatră ale Mumei Pământului, Geea, rămase de la străbuni, cărora cei din tribul artacilor le erau recunoscători că nu îi lăsau nici acum să piară… Erau urme ale celorlalţi zei muritori pe care-i respectaseră şi-i cinstiseră şi când trăiseră-n trib. Ei nu se lepădaseră de zeii lor şi se rugau de aceştia să-i readucă, victorioşi, în izbele lor părăsite…

Peştera mai avea un loc de sacrificiu al animalelor.

Dar şi un sanctuar secret, ferit de ceilalţi, de care ştia doar magicianul…

Într-o grotă adâncă mai era un osuar sacru unde dormeau strămoşii vopsiţi ori presăraţi cu ocru înroşit cu sânge, de unde spiritele lor puteau fi chemate în ajutor, la nevoie…

Izu gravă, pictă şi scrijelă pe mandibulele animalelor uriaşe ale căror oase se puteau găsi la tot pasul în peşteră: scene din lupta pe care o dăduseră în trib, cum arsese Templul Soarelui al lui Dapix, săgeata şuierătoare din metal care pătrunsese armura viteazului Naumi, Şarpele Tiamat sfărmat de oamenii lui Dapix, cum fuseseră sfărmaţi toţi ceilalţi zei, dar, mai ales, Marele Stejar Sacru, adevărat zeu vegetal şi templu sub cerul liber, arzând… Izu scrijelase, incizase şi inscripţionase pe aceste mandibule toate întâmplările importante petrecute de la căderea magicianului încoace…

Pe pereţii interiori ai peşterii, străbunii pictaseră cu ocru înroşit în sânge ori ciopliseră, cu multe secole în urmă, diferite figuri reprezentând mai ales: bouri cu săgeţi înfipte în spinare, prăbuşindu-se cu ochii holbaţi de moarte, ori, dimpotrivă, războinici sângerând, împunşi de coarnele acestora, şerpi cu stele pe solzi şi cu luna nouă

drept coadă, reprezentându-l pe Tiamat, oameni care secerau sorgul cu coarne ascuţite de cerb, roţi solare, cai sălbatici, căprioare căzute în gropi capcană cu gâtul tăiat de pietrele ascuţite, urşi luptându-se cu mai mulţi oameni deodată, războinici înfigându-şi unul altuia lancea, femei cu pântecul la gură, sau chiar oameni mâncând alţi oameni… aproape toate pictate cu ocru sângeriulichid vital răcit, care poate face animalul respectiv ori fiinţa umană să se reîntrupeze şi să se întoarcă la viaţa tribului…

Înfrânt în luptă, magicianul pregătea un atac folosindu-se de puterea armelor magiei negre, pentru a se răzbuna şi a recuceri tribul, Şarp fiind convins că aceste arme depăşeau cu mult puterea armelor din metale, deoarece acestea loveau direct în sufletele şi în mintea duşmanilor.

Magicianul Şarp îşi făcu planul să profite de rătăcirea sufletului fără odihnă al lui Igu, care bântuia neliniştit prin trib după o iubire neîmplinită, pentru a-l folosi şi direcţiona în lupta cu Bostes şi implicit a preotului Dapix.

Magicianul ştia că oricum, războinicul care-l ucisese cu o săgeată în noapte pe unul din fiii lui, pe Naumi, trebuia răpus, atât pentru ca Naumi să fie răzbunat, dar şi ca preotul să rămână fără cel mai preţios scut şi războinic al lui.

Pe lângă asta, Bostes instruia în continuare, cu noile arme, luptătorii care trecuseră de partea lor şi, în aceste condiţii, o înfruntare directă cu el ar fi fost inegală.

Pe de altă parte, Şarp voia să-i arate lui Dapix că armele magiei erau mult mai puternice decât săgeţile cu vârful de bronz şi decât săbiile din metal ascuţit, care le retează cu uşurinţă pe cele din piatră!…

Magicianul nu voise să tulbure liniştea duhului lui Naumi, al cărui trup fusese ars, tocmai ca sufletul lui să nu mai aibă un mormânt unde să se întoarcă, să nu mai rătăcească pe acest pământ. În schimb, trupul lui Igu, ucis în timp ce apăra statuia zeiţei Ostare, fusese mutilat în timpul luptelor, rămăşiţele îi fuseseră îngropate în cimitirul

tribului, iar spiritul său neîmpăcat, neîmplinit, căuta şi în lumea morţilor dragostea neîmpărtăşită a lui Nenufar, rătăcea încă jinduind la dragostea lui şi, fără tăgadă, îl va apăra şi spiritul zeiţei Ostare, dacă se va reîntoarce prin magie, dacă se va reîntrupa, măcar parţial… Deşi rămăşiţele îi fuseseră îngropate, spiritul lui neîmpăcat şi neîmplinit, urmărea şi în lumea umbrelor dragostea neîmpărtăşită a lui Nenufar, rătăcea jinduind-o… Însuşi magicianul Şarp îi văzuse stafia bântuind nopţile prin trib, poate şi căutându-l pe Bostes, urmărindu-l în dorinţa de a-l chinui… Dar Şarp voia să oficieze aici, în peşteră, un sabat al zeiţei întunericului şi al morţii, Nyx, ca să-l readucă pe Igu din lumea umbrelor printre cei vii, şi astfel să-l răpună pe Bostes – şi pentru că acesta devenise noua căpetenie a tribului în locul lui…

Şarp îşi aminti cum, în vreme de pace, cei din trib sărbătoreau acest sabat nocturn, fiecare cum dorea, cu plăcintă de dovleac, cu măşti înfiorătoare, noaptea pe uliţe, cu ofrande de alimente şi băuturi dedicate spiritelor celor din lumea subpământeană, treziţi din amorţire de bocetele cântate la „fereastra sufletului” şi invitaţi în acea noapte la fosta lor locuinţă, pentru cinstirea amintirii lor…

Dar, de data aceasta, magicianul Şarp era obligat să oficieze acest ritual de nevoie, nu în luna în care se practica de obicei, adică a unsprezecea, luna strămoşilor, ci acum, în luna a treisprezecea, Pod, în sanctuarul secret din această peşteră…

Pentru acest ritual, magicianul s-a pregăti din timp, ţinând o perioadă de abstinenţă, de acumulare de energie psihică.

Magicianul Şarp însuşi era un acumulator cu energie mentală şi psihică, care folosea puterea cuvintelor ca instrument de magie în restabilirea legăturilor cu cei din lumea morţilor.

Noaptea, în care Şarp oficia acest sabat întunecat de chemare a spiritului unui mort printre vii, nu era întâmplătoare!

Bolta principală a peşterii avea o spărtură în vârf, pe

unde ieşea fumul care se înălţa nu numai de aici, dar şi din toate celelalte grote în care ardea…

Jos, perpendiculară cu marea spărtură de aerisire din bolta principală, exista un ochi de apă, adunat din izvorul care curgea în subteran, de unde beau apă atât oamenii, cât şi caii ori o foloseau la preparatul mâncării. Când focul din vatră era mic, mai mult tăciuni, iar înăuntru destul întuneric, în acest ochi de apă se oglindeau stelele în miezul zilei, ca într-un puţ adânc.

Aici, Şarp privea mersul stelelor ziua, în apă, şi desluşea semnele – când era momentul propice să facă sacrificii zeilor, sau când era momentul favorabil să oficieze anumite ritualuri.

Acum, magicianul Şarp înţelese că era timpul ritualului zeiţei Nyx: aproape întreaga zi privise cum căzuseră stele, nevăzute pentru cei de afară, în ochiul principal de apă din mijlocul peşterii!… Fără doar şi poate, acum era momentul potrivit oficierii ritualului şi chemării spiritului lui Igu!

Grota secretă a sanctuarului moştenit de la strămoşi nu era mai mare decât să încapă un singur om înăuntru! Aici fusese, în vremi îndepărtate, poate doar bârlogul unei fiare, ce fusese ucisă sau alungată. Nu se putea intra decât dacă mişcai un bolovan de la intrare. Aceastea grotă, nu mai mare cât un mormânt cu pereţi calcaroşi, cu oarecare umiditate jos, unde puteai găsi păianjeni şi lilieci avea în peretele de calcar o nişă cu relicvele sacre ale strămoţilor…

Aici, magicianul oficia ritualul lui Nyx, îmbrăcat într-o mantie neagră, cu un toiag ce avea la unul din capete un mare cristal magic din cuarţ, în care magicianul citea viitorul sau cu ajutorul căruia chema spiritele morţilor din lumea subpământeană.

Şarp scăpără două pietre de cremene deasupra unui bol de argilă arsă plină cu bumbac uscat, frunze şi seminţe de mătrăgună şi cânepă. Apoi aprinse o făclie pe care o aşează într-un orificiu din peretele de piatră, unde era o gură de aerisire.

Pe unul dintre pereţii calcaroşi era cioplit în relief Şarpele Tiamat, vopsit cu ocru înroşit cu sânge, iar pe peretele opus era reprezentată zeiţa Nyx în chip de schelet care năştea un prunc viu.

Şarp lăsă să fumege plantele din bol şi scoase dintr-o pungă din piele de bol cu un praf fosforescent din apatită şi îl presără în jurul lui, în formă de pătrat. Pe jos se vedeau scoici, lilieci morţi şi schelete de şarpe.

Magicianul, îmbrăcat într-o mantie din piele de lup sur, îşi începu incantaţia:

— Vă conjur pe voi, elemente din care e alcătuită lumea: pământ, apă, foc, aer şi spirit! să mă protejaţi în acest loc magic! Toate elementele să devină impenetrabile în jurul acestui spaţiu protejat, sacru!

Să se formeze în jur ziduri de protecţie de netrecut: din foc, din apă, un zid de furtuni, altul de pământ şi, în sfârşit, un zid din spirit de nepătruns, care să mă apere de orice atac venit din afară!…

Magicianul Şarp aprinse în partea de miazănoapte o lumânare neagră, care însemna moarte şi invită dintr-acolo un anumit spirit să vină în lumea materială.

Trasă cu mâna înspre miazănoapte o stea în cinci colţuri, un pentaclu, reprezentând cele cinci elemente, şi spuse:

— Chem să mă protejeze elementul foc! Invoc puterea vulcanilor care aruncă lavă încinsă, cenuşă şi flăcări înspre atacatori, ca să mă apere!…

O ploaie de stele căzătoare să ţească o pânză din flăcări care să mă protejeze de orice rău venit din exterior!

Dar înăuntrul acestui spaţiu sacru, delimitat, în care mă aflu, să fie plăcut, ca într-o zi de primăvară, cu pomi înfloriţi!…

Magicianul se întoarse înspre miazăzi, aprinse o lumânare albastră, care însemna premeditare şi un plan rece, trasă o stea cu cinci vârfuri şi spuse:

— Chem înspre sud elementul apă să mă protejeze! Adâncurile oceanelor şi valurile care mătură totul pe uscat şi năruiesc cetăţi şi înghit triburi, să stea de strajă înspre

acest punct cardinal! Viscole şi furtuni de gheaţă să lovească înspre atacatori, dar înăuntrul acestui spaţiului magic protejat să fie ca într-o oază plăcută!…

Magicianul aprinse înspre apus o lumânare roşie, care însemna sânge şi răzbunare, trasă cu mâna în aer un pentaclu şi spuse:

— Dinspre apus chem elementul pământ să mă protejeze, chem cutremurele care năruiesc cetăţi şi îngroapă triburi! Dar, înăuntrul spaţiului magic protejat, să fie aidoma unei câmpii verzi cu fluturi şi flori fragede înmiresmate!…

Magicianul aprinse o lumânare albă înspre soare-răsare, trasă o stea cu cinci colţuri în acea parte şi spuse:

— Chem în apărare elementul aer, dinspre răsărit! Cicloane care mătură totul în calea lor, furtuni cu trăsnete şi fulgere să lovească pe atacatori dinspre acest punct cardinal. Dar, înăuntrul acestui spaţiu magic protejat, să fie doar o boare plăcută şi aromitoare ce răzbate dinspre un câmp înflorit!

Magicianul bătu cu toiagul în calcarul plin de nisip şi de scoici de jos, trasă un pentaclu în acea parte a îngustei grote, apoi făcu acelaşi semn şi deasupra capului său, în văgăuna în care pâlpâiră cele patru lumânări aprinse, inhalând din strachina în care fumegau buruienile şi rosti:

— În partea de jos, dinspre hăuri să fie scut de netrecut împotriva spiritelor din lumea subpământeană, scut întărit de însăşi zeiţa lumii subpământene, Nyx!…

Dar şi în partea de sus a hrubei, să se formeze scut de netrecut împotriva tuturor spiritelor puternice care au sălăşluit cândva pe pământ!

Materia din care sunt făcute spiritele este mai dură decât toate celelalte elemente şi aceste duhuri vor sta de strajă deasupra spaţiului sacru împotriva oricăror atacatori!

Dar înăuntrul acestei scobituri sacră şi protejată, din peşteră, nu vor intra decât acele spirite care vor fi invocate, ca să mă ajute în lucrarea pe care voinţa mea o cere acum!

Iar înăuntrul acestei cavităţi magice protejate, va fi linişte şi pace!

Acum, spaţiul magic al grotei este protejat prin puterea impenetrabilă a celor cinci elemente! Este închis pentru orice forţe care îmi sunt potrivnice!…

Dar este deschis pentru spiritele pe care le invoc prin puterea şi forţa primordială a cuvântului!…

Magicianul Şarp luă toiagul cu marele cristal magic, cu inflexiuni albăstrui, denumit şi „Piatra lunii”. Era bine şlefuit şi care fusese scos din timp în afara peşterii şi ţinut săptămâni de-a rândul la lună, ca să se încarce de energia tainică a astrului nopţii, dar fiind ferit de lumina zilei, ascuns în întunericul acestei hrube. Puterea acestui cristal fusese amplificată noapte de noapte de forţele tainice ale Lunii, ale stelelor şi ale întregului univers.

Magicianul stinse feştilele, apăsând cu buricele degetelor fiecare muc de lumânare, lăsând în hruba îngustă doar buruienile care fumegau şi aduceau cu ele arătări din lumea subpământeană. După care dezveli cu grijă cristalul încărcat cu energia lumii întunericului, se duse cu acesta înspre partea dinspre miazănoapte a hrubei fixând cu mintea şi cu privirea piatra-lunii îndelung, stăruind asupra strălucirii tainice a acesteia:

— Invoc puterile zeiţei nopţii primordiale Nyx şi ale întregului univers pentru revenirea spiritului lui Igu în această lume şi vizualizarea chipului său, cât mai clară!

Magicianul se concentră, aducându-l înapoi din adâncurile amintirilor sale, ca în clipa în care-l văzuse în viaţă.

La început nu-i apăru nimic pe piatra lucioasă. Dar, după ce se afundă mai mult în gânduri şi în timpul trecut, trimiţând vibraţii psihice şi mentale în piatră, îi apărură mai întâi ochii albaştri ai lui Igu, la început tulburi, veniţi parcă din hăul întunecimii lumii subpământene, apoi tot mai limpezi. Apoi văzu şuviţele cârlionţate, solare ale acestuia şi după aceea faţa tristă, uşor vineţie, care-i juca înceţoşată în piatra magică a lunii. După ce goni toate celelalte gânduri din minte, concentrându-se stăruitor,

imaginea lui Igu se fixă, devenind clară. Atunci, magicianul Şarp îi spuse cu voce gravă, calmă şi hotărâtă:

— Igu, tu ai fost slujitorul meu credincios în timpul vieţii tale! Îţi chem spiritul din lumea umbrelor, să se întoarcă în această lume materială, pentru a-ţi găsi împlinirea visului tău pentru care ai trăit: Nenufar! Trebuie să te-ntorci în lumea aceasta şi să-ţi împlineşti soarta! Trebuie să te răzbuni pe Bostes, cel ce ţi-a curmat tinereţea!

Ţi-am văzut fantoma rătăcind noaptea, bântuind ca un lunatic pe cărările tribului!... Trebuie să-l răpui pe Bostes, duşmanul tău de moarte, dar şi al meu, căci acesta a devenit căpetenia tribului artacilor! Tu trebuie să-ţi împlineşti rostul pentru care ai vieţuit:

Nenufar! Fie să o iei cu tine acolo, să fiţi împreună, nedespărţiţi în lumea umbrelor, fie tu să te întorci aici, şi să te materializezi, pentru ea!

Dar, mai întâi de toate, va fi nevoie să-l răpui pe Bostes! Căci acum, armele lui din metal nu mai au nicio eficacitate asupra ta, în lumea spiritelor! Însă puterile tale nemăsurate de acum, îl pot sufoca noaptea prin somn!...

Coşmarurile pe care i le trimiţi îi pot opri inima!

El nu te mai poate ucide! Dar tu îi poţi aduce sfârşitul în somn, sau în nesomn, sau prin arătările otrăvite care-i pot opri respiraţia. Ori să-l faci să nu mai priceapă deosebirea dinte viaţă şi năluciri, până când mintea lui va rătăci în nebunie şi el va pieri! El nu se mai poate apăra nici cu sabia din metal, nici cu arcul!... În zadar va trage cu săgeţile în tărâmul nopţii!...

Adu-ţi aminte cum ţi-a implântat cuţitul la sărbătoarea zeiţei Ostare, şi cum eu şi Ino te-am tămăduit! ... Apoi, aminteşte-ţi cum te-a răpus cu o săgeată şuierătoare, când protejai statuia zeiţei Ostare, cea dărâmată de barosul nemilos al lui Rubo! Acum te va ajuta şi zeiţa să o răzbuni!...

Tu trebuie să ai grijă de copilul tău, de Ada! Sufletul lui Nenufar a fost al tău în timpul vieţii, sufletele voastre nu se vor putea uni, decât dacă-l înlături pe duşmanul tău

de moarte, pe Bostes!

În felul acesta, mă vei răzbuna şi pe mine, şi poate voi redeveni căpetenia tribului, dar vei răzbuna şi moartea lui Naumi, răpus şi el, ca şi tine, de o săgeată şuierătoare-n noapte, trimisă de Bostes.

Adu-ţi aminte că eu te-am învăţat în timpul vieţii tale cum să-l răpui pe Bostes, omorându-i lupul cenuşiu, în care se afla sufletul său ascuns! Şi era aproape de a trece în lumea umbrelor, dacă nu îl scăpa Dapix cu puterile lui spirituale! Şi azi, din această pricină, Bostes îl slujeşte pe preotul Dapix!

Şi, totodată, Igu, tu îţi vei împlini după moarte visul dragostei tale, căreia îi ţineai umbra legată la brâu! Căci nu tu îi furaseşi umbra, ci ea ţi-o dăruise, în semn de dragoste şi de speranţă că te va favoriza la lupta pentru cucerirea fetelor de măritat!

Adu-ţi aminte, spirit al lui Igu, cum îl biciua Nenufar pe Bostes, şi îl alunga pentru tine: cu biciul ghintuit cu piatră colţuroasă, cu care l-a hăcuit până la sânge, lăsându-l numai carne vie! Şi, totuşi, acest demon ţi-a răpit-o, cu forţa, împotriva voinţei ei şi a ta!…

În acest moment, imaginea lui Igu din piatra lunii tremură de furie, ba lui Şarp i se păru că vede şi o lacrimă în ochii ce scăpărau de tristeţe şi de ură!…

Magicianul continuă:

— Eu ştiu că puterea mortului este mai mare decât a viului! Ştiu că mortul poate înghiţi viul! Eu te-m invocat în interiorul acestei caverne magice, protejate pentru că suntem de aceeaşi parte şi pentru că acum ai puteri nemărginite!

În acest moment Şarp scoase o bucată din brâul pe care-l purtase Igu în viaţă, şi-i spuse:

— Igu, recunoşti acest brâu în care ai purtat atâta amar de vreme umbra ei, parte vitală a ei, şi în care ţi-ai pus atâtea nădejdi?… Igu, recunoşti această bucată de brâu arsă?! Mi-a dăruit-o chiar ea, Nenufar, după ce a recuperat-o din foc, unde o azvârlise Bostes!… O păstra ca pe un odor, ca pe o amintire nepreţuită de la tine, dar, la

rugămintea mea, mi-a dat-o tocmai ca să înfăptuiesc acest ritual de a readuce spiritul tău din lumea subpământeană, printre noi, cei vii!… Pentru că ea doreşte să te vadă!…

Mi-a oferit ca ofrandă această amintire, umbra sufletului ei, pe care ţi-o dedică acum!

Şi te întreb, eşti de acord să-l ucizi cu tăişul spiritului tău pe muritorul Bostes şi să-ţi împlineşti iubirea după mormânt?!… Şi să ne răzbuni pe toţi: pe tine, pe Naumi şi pe mine?!…

În strâmta încăperea închisă se auzi un fâşâit ameninţător, de parcă ar fi sâsâit un şarpe pe întuneric, şi, deodată, apăru tridimensional în mica grotă chipul lui Igu, ca o fantomă translucidă, pâlpâitoare, cu contururi albăstrui, tremurătoare, înfiorând aerul închis în care mai fumegau, scânteind, buruienile, în ciobul de lut.

Magicianul tresări, aproape ţipând, de i se auzi ecoul glasului în peşteră:

— Igu! Eu ţi-am mai văzut fantoma aceasta bântuind în jurul colibei lui Bostes, privind din depărtare spre ferestruica colibei în care se află femeia după care tânjeşti şi acum, dar şi după fata ta, Ada!… Te atrăgeau nu numai ele, dar poate şi gelozia şi dorinţa de răzbunare! Sufletul tău e rătăcit şi neîmplinit, Igu! Fantoma translucidă şi tremurătoare a lui Igu, parţial materializată, pâlpâi de durere. Fără glas, numai prin gânduri, fantoma lui Igu îi transmise magicianului că tot ce spune e adevărat. Îl rugă, tot prin transmisie de gânduri, să desfăşoare ce mai rămăsese din acel brâu şi să-l aşeze pe piatra din grotă ce servea drept o masă sacră din micul sanctuar secret.

Magicianul desfăşură fâşia de brâu care se întrevedea la unica lumină ce rămăsese în încăpere, lumina translucidă a acelei stafii.

Fantoma lui Igu întinse o mână translucidă şi ridică umbra neagră, decupată parcă după conturul chipului lui Nenufar şi stafia lui Igu strânse în braţe acea siluetă.

Magicianul nu percepuse cum acea urmă ştearsă a fiinţei lui Nenufar a rămas păstrată acolo. Părea a fi o formă subtilă a materiei, ascunsă ochilor şi simţurilor

obişnuiţi, de parcă tot ce s-ar fi petrecut în lume s-ar fi memorat undeva. Căci Umbra lui Nenufar exista acolo, era doar o copie ştearsă a fiinţei ei, dar mai păstra o parte din vitalitatea acesteia!…

Fantomă şi umbră se îmbrăţişară!

Apoi se întâmplă ceva neînţeles pentru magician: umbră şi fantomă de o lumină difuză dispărură brusc, lăsând încăperea într-un întuneric greu, de să-l tai cu cuţitul de piatră. Nici cristalul cel mare de la capătul toiagului nu mai păstra lumina lunară, de parcă se descărcase de această energie…

Dar, nu mai presără seminţe de mătrăgună în opaiţ.

Prin una din crăpăturile din tavanul grotei se vedea cerul, ap-ăruse Constelaţia Racului şi-şi dădu seama că trecuse de miezul nopţii.

Magicianul mulţumi pe rând elementelor care l-au apărat în spaţiul magic, focului, apei, pământului, aerului şi spiritului, întorcându-se înspre toate punctele cardinale, repetând cu respect că le este recunoscător pentru ajutorul dat şi că pot fi libere.

Apoi şterse spaţiul magic fosforescent, adunând praful de apatită cu o mătură şi o turnă într-un cufăr de salcâm unde-şi ţinea toiagul cu cristalul magic.

Apoi ieşi afară din sanctuarul secret şi târî bucata de stâncă la intrarea acestuia.

Merse în grota principală a peşterii sprijinită de colonade formate din stalactite şi stalagmite unite între ele. Lângă marea vatră încercuită de bolovani, unde ardeau buturugi şi crengi, oamenii înveliţi în piei de animale dormeau, în afara celor care păzeau focul şi intrările peşterii. Trecu şi prin grota în care rumegau caii şi ieşi pe un coridor, trecu printr-un tunel şi ieşi afară. Privi stelele: Constelaţia Şarpelui se târa încet pe boltă, cu cele şapte stele, întruchipând şapte căpăţâni ale celui mai mare monstru stelar al nopţii.

Magicianul observă atent galaxia şerpuită care unduia încet pe boltă, terminându-se cu o coadă dreaptă, ascuţită şi luminoasă ca o spadă!

Şarp gândi că, prin trimiterea fantomei lui Igu, încă îndrăgostit de Nenufar, ar putea să readucă soarta tribului pe făgaşul normal pe care l-au hărăzit strămoşii, dacă va reuşi uciderea războinicului de temut, Bostes.

Apoi, magicianul văzu cu claritate şi constelaţia alcătuită din doi peşti cu solzii bătuţi de stele, legaţi între ei printr-un cordon ombilical stelar. Trase nădejde că va fi o bună captură la şalău şi păstrăv…

CAPITOLUL XX-STRIGOIUL

Chiar din noaptea aceea, spiritul lui Igu a pornit să-şi îndeplinească destinul care îi fusese curmat, prin moartea groaznică! Igu s-a întors din tenebre, din adâncurile întunecate! Chiar dacă îi fusese întreruptă viaţa, acum ştia că îşi poate împlini visul de iubire pentru Nenufar!

Căci sufletul lui, întors din lumea umbrelor, tânjea după Nenufar, chiar şi fără trupul tânăr pierdut în luptă, doar cu spiritul! Tânjea şi de dorinţa de a-l răpune pe rivalul său de moarte, războinicul Bostes!…

Dorinţa aceasta venea din pământ şi era reală şi puternică! Bostes nu-l mai putea ucide din nou!

Iar iubirea pentru Nenufar trebuia să se împlinească deoarece aşa cereau legile universului: dacă două suflete ardeau de dorinţa de a se întâlni, aceasta trebuia să se întâmple, chiar dacă ele se aflau în lumi diferite!…

Iar legile universului mai spuneau că Bostes trebuia să plătească pentru fapta lui ucigaşă!

Igu ştia că într-un moment viitor, destinul lui trebuia să se întâlnească cu al lui Nenufar, chiar dacă pentru asta vor trebui să treacă prin moarte!…

Acum ştia că moartea nu este o despărţire totală şi că mai poţi spera din moarte!…

Deocamdată purta în suflet umbra lui Nenufar de care-i amintise atât de clar magicianul prin restul de pânză arsă a brâului, iar acea umbră mai păstra în ea vibraţiile dragostei ei sălbatice!

Acum Igu se simţea mai puternic, deoarece spiritele nu mai pot fi ucise! Igu se afla pe o treaptă superioară a existenţei, numită de oamenii vii, impropriu, moarte! Căci

moartea nu poate fi decât fizică şi se manifestă doar în plan material!... Important pentru Igu era ca să nu se plece, să nu renunţe, să nu abandoneze, să nu se supună în faţa lui Bostes, care, de data asta se afla într-o situaţie inferioară, aceea că deţine un corp material care putea fi atins de moarte!

De aceea Igu simţea că victoria va fi de partea sa, iar el, în plan spiritual, îşi va împlini marea lui dragoste!

Ada era rodul iubirii lor tainice şi sfâşietoare, contrar tuturor piedicilor puse de viaţă!...

În general, dacă Bostes îl ucisese pe Igu în lumea materială, pentru a se restabili echilibrul, conform regulilor imuabile ale Universului, Igu trebuia să-l ucidă pe duşmanul şi rivalul său, ca să se restabilească dreptatea cosmică, deoarece la acest nivel al existenţei nu exista iertare!...

Poate doar marile spirite ar avea puterea să ardă această combustie uriaşă de ură şi nedreptate, să ierte moartea pe care i-o pricinuise duşmanul său! Dar Igu nu putea face asta!... Pentru el, iertarea nu exista! Datoria-o moarte! – trebuia plătită!...

Bostes rămăsese dator cu o moarte lui Igu şi datoria trebuia plătită! Iar una dintre marile tradiţii care le călăuzise viaţa tribului era că nimeni nu trebuia să rămână dator!

Numai aşa omul nu putea fi îngenuncheat!

Neavând de plătit nimic nimănui, era liber şi plin de demnitate!

Cel care ucidea, în anumite împrejurări, pentru a obţine anumite avantaje conjuncturale, ştia că va veni cândva vremea să plătească şi el, să fie la rândul lui ucis.

De asta se temuse Bostes în noaptea în care-l răpusese pe cel care o urmărea cu îndârjire pe Nenufar!...

Igu ştia că a trăit doar ca să o iubească pe Nenufar şi asta se va întâmpla chiar şi acum!

Dar cine nu ştia că nu atât atingerea trupurilor era hotărâtoare într-o iubire, ci, mai ales, atingerea sufletelor! Iar cele două suflete, al lui Igu şi al lui Nenufar erau legate

chiar şi în moarte.

Acum, ziua socotelii, ziua plăţii datoriei venise! Aşa gândea Igu, în chip de fantomă, al cărui spirit fusese invocat de magician prin puterea magică a cuvintelor, îndreptându-se, mult după miezul nopţii, spre coliba din piatră, în care locuiau Bostes şi Nenufar…

Umbra translucidă, parţial materializată, cugeta că Bostes i-a încălcat dreptul de a trăi, drept conferit prin legile imuabile ale Universului, de aceea, acum, Bostes va plăti! Venise timpul!…

Arătarea trecu printre stejarii şi frasinii din care vântul rece, şuierător al iernii dărâmă zăpada îngheţată ce răsuna în cădere.

După câştigarea luptei, Bostes se mutase din nou, din cetăţuia preotului Dapix, în fosta lui colibă, în care locuia alături de Nenufar şi de Ada.

Moroiul privi pârâul Uji, pe jumătate îngheţat, ce cobora susurând încet din munte.

Pe coastă se întindeau pădurile nesfârşite acoperite cu omăt, tot mai sus înspre vârful muntelui, unde se auzea iureşul neîncetat al crivăţului…

Pricoliciul ajunse lângă grajdurile acoperite cu zăpadă ale lui Bostes, în care rumegau bourii şi caii, observă şi lupii domesticiţi care nu-l simţiră, nu-l lătrară…

Peste troienele cu crusta groasă, îngheţată, umbra călcând uşor, fără să lase nicio urmă, fără să facă niciun zgomot, ajunse lângă ferestruica colibei lui Bostes, sub lună.

Pe acoperişul colibei lui Bostes cântă o cucuvea, sub luna înceţoşată, albăstrie şi rece.

Igu ştia că Bostes dormea iepureşte. Spiritul mortului pătrunse în colibă.

Înăuntru mai mocneau în vatră tăciuni. Pe un pat de lemn acoperit numai cu piei de animale, dormeau Nenufar cu părul ca spicul, ţinând-o în braţe pe Ada, fetiţa lor, cu părul albicios, cu faţa precum laptele, iar în alt pat sta culcat uriaşul războinic, Bostes. Pe un butuc era un cuţit din metal, lângă el, ca să-l aibă în orice moment la

îndemână…

Mortul venise să-l ucidă pe viu. Dar îşi făcu planul să n-o tulbure pe Nenufar, ci să-l sufoce când el era singur.

Deodată Bostes deschise ochii, bănuitor. Simţise un fâşâit sinistru care se strecurase înăuntru, ca un şarpe ce sâsâia, dar, la vremea asta din iarnă, reptilele au sângele îngheţat… Îi apăru subit şi nemotivat o stare de pustiiciune, de pierzanie, de năpastă şi nu înţelegea ce se petrece…

Bostes apucă cuţitul încovoiat de pe butuc, dar, când se întoarse înspre miazănoapte, fantoma dispăruse… Igu se hotărâse să vină noaptea următoare, când Bostes va fi plecat la vânătoare, după cum aflase pătrunzând în gândurile lui.

Dar de ce ezitase Igu?!… Deşi mortul avea putere mai mare ca viul, poate că spiritul lui Igu avea întipărită o ciudată frică de acesta!… Pe lângă faptul că nu voise s-o tulbure pe Nenufar…

A doua zi, Bostes plecase într-adevăr la vânat, luând cu el un alt lup dresat, care amuşina de departe prada, ca el să o săgeteze cu săgeţile ce aveau vârf din metal ascuţit, ori să înfigă un ţepoi în fiare. Pornise la vânătoare de mistreţi.

Bostes pândise în apropierea bârlogului şi aştepta ca gliganii flămânzi să iasă la râmat pe sub stratul subţire de zăpadă, ca să-i urmărească, lăsând scroafele cu purceii de lapte în hrubă, fără să le atace. Aşa îl prinse noaptea pe Bostes în crivăţul iernii, aşteptând vânatul.

La pâlpâirea roşietică a focului din lemn de stejar din vatră, apăru fantoma translucidă a lui Igu în coliba unde Nenufar o hrănise pe Ada cu mămăligă de mei şi brânză de oaie domesticită şi o culcase într-o troacă de lemn atârnată cu funii de grinda colibei.

Ada dormea sătulă, acoperită o cu blană de capră neagră.

Nenufar îi cântase şi o legănase, iar fetiţa aţipise încălzită de flăcările blânde şi aromitoare care trosneau plăcut.

Vântul rece, de la miazănoapte bătea în rafale în ferestruică.

Nenufar, moţăia cuprinsă de toropeală, întinsă pe patul acoperit cu piei de animale, când îi apăru deodată fantoma lui Igu în faţă. Sta în picioare, aproape de ea, cu pletele ondulate, de culoarea razelor lunii şi ochii translucizi, doritori şi aprinşi.

Nenufar, uimită şi neîncrezătoare, dar cu un zâmbet de speranţă, cugetă că are năluciri, că aşa de mult se gândea la Igu, încât această dorinţă i se prefăcuse în arătare.

Dar fantoma, care se părea că e parţial materializată, ridică în sus bucata de brâu arsă, pe care ea o salvase din foc, şi în care se putea distinge conturul siluetei lui Nenufar – umbra pe care i-o furase el în acea noapte aceea cu lună! Şi Nenufar o recunoscu, aceeaşi care fusese proiectată pe pământ în acea noapte neuitat de frumoasă, când Igu o împăturise în brâul pe care-l purtase la el, până când Bostes i-l azvârlise în vatră, iar ea, simţind că-i arde sufletul, recuperase doar o zdreanţă din el!

Nenufar întinse mâna şi luă pânza, pe care i-o dăruise lui Şarp, când acesta o implorase să-i dea un lucru ce-i aparţinuse lui Igu, ca să-l readucă din lumea subterană în această lume!... Nenufar pipăi şi recunoscu uimită bucata de pânză!...

Igu îi transmise fără vorbe că era spiritul lui ceea ce vedea, că venise la ea deoarece nu putuse trăi nici în lumea aceasta fără ea, dar nici nu putea exista în lumea subpământeană, căci nici acolo nu avea linişte, deoarece o dorinţă peste puterile lui îl atrăgea spre iubirea lui de pe pământ!...

Nenufar îi transmise prin gânduri că Ada era într-adevăr, fetiţa lor, iar el înclină zâmbitor capul cu ochii albaştri translucizi, şi cu părul ondulat, de culoarea razelor lunii, spunând iarăşi fără cuvinte că ştie, privind mica floare din leagăn cu pleoapele închise ca nişte petale.

Nenufar deveni deodată vioaie şi fericită şi îi mai transmise că, deşi îi poseda trupul, marele războinic

Bostes nu avusese parte de iubirea ei. Ea se rugase necontenit să se-ntâmple ceva minunat şi contrar legilor firii, astfel ca Igu să se întoarcă la ea! Ea îl visase şi îl dorise necontenit, chiar şi când Bostes îi stăpânea şi îi poseda trupul, căci şi atunci tot la el se gândea, deoarece gândul îi rămăsese liber: nici Bostes nu putuse să i-l supună…

Acum, în noaptea asta, se adeverise cel mai mare vis al ei, imposibil şi frumos!…

Nenufar întinse mâinile spre fantomă.

Umbra translucidă se aşează lângă ea pe pat şi o privi cu ochii de jar. Intrară ca într-o transă şi-şi reamintiră toate trăirile din trecut, amândoi se lăsară duşi de acest iureş în care se pierdură, de parcă pluteau într-o pirogă dusă de furtună… Trupul femeii se înfierbântă, căci dorinţa aceasta n-o mai simţise niciodată lângă Bostes, când ea rămânea rece ca un om de zăpadă pe care el îl modela cum voia. Nenufar închise ochii şi icni înăbuşit de plăcere, muşcă învelitoarea din piele de cerb, ca să n-o trezească pe Ada. Nenufar zvâcnea ritmic trupul care i se vălurea şi se contorsiona de plăcere. Fantoma lui Igu era alături şi n-o atingea, o privea doar intens, cu ochii de jăratic care mocniseră multă vreme de aşteptare, îi atingea doar sufletul, doar inima, făcând-o să retrăiască aidoma fiecare moment din noaptea dragostei lor, când o concepuseră pe Ada, în cămara „necurată”, dar plină de iubire. Privirea hipnotică a moroiului o făcu să simtă din nou, parcă mai vie, fiecare clipă a trecutului lor… Acea noapte se repetă în mintea ei, până în cele mai mici amănunte, dar mult mai intensă, amplificată de dorinţa aşteptării revederii lui imposibile!…

Până în zori trupul ei fu gherănit şi muşcat, buzele umflate, părul răvăşit şi privirea rătăcită ca de plăceri din altă lume. Simţise un vârtej de fericire pe care oamenii îl trăiesc numai în două-trei nopţi în întreaga viaţă.

Trupul îi era sleit, istovit, răvăşit şi tulburat, contorsionat şi i se zbătea de parcă era cuprinsă de criza unei boli, cu spumă la gură, icnind de plăcere, când, spre

dimineaţă, auzise bătăi în uşa îngheţată, căptuşită cu piei.

Îi trebui mult să se dezmeticească, să se îmbrace cu o haină din hermină şi să deschidă, năucită.

Fantasma dispăru.

Afară, Bostes ducea pe umăr un mistreţ jupuit, îngheţat bocnă, din care scosese şi maţele. Odată cu el intră o rafală rece ce spulberă zăpada înăuntru. Aşează prada pe o masă de stejar, se scutură de vifornişă, lângă vatră, aducând cu el nişte miasme grele de moarte, de animal ucis, care se amestecară cu mirosul trupului ei, acru de năduşeală, vlăguit.

Bostes rămase uimit câtă o văzu astfel, cu părul răvăşit şi cu trupul zgâriat ca de pisici sălbatice, cu ochii rătăciţi, cu pulpele dezgolite şi învineţite, de parcă-ar fi chinuit-o întreaga noapte un satir venit din pădure în lipsa lui. Se uită bănuitor, dar nu văzu nimic deosebit în afară de starea ei: totul era aşa cum lăsase, cu deosebire că Nenufar era alta.

O întrebă ce s-a petrecut, dar ea îi spuse că avusese un coşmar, că se luptase cu un vârcolac în somn, toată noaptea.

Bostes rămase adânc nedumerit şi tulburat şi se gândi că niciun om viu nu ar fi îndrăznit să se apropie de ea, şi că nu putea fi altul decât Igu cu chip de pricolici!

Bostes tranşă carnea, îngândurat, o fierse într-o oală arsă pe vatră, amestecată cu mirodenii.

După ce a fiert într-o oală de lut ars hălci din carnea de mistreţ, presărată cu cimbru şi busuioc, mâncară, el şi lupul domesticit care-l ajutase la prinderea vânatul, căci Nenufar, încă avea ochii rătăciţi, din altă lume. Bostes îi spuse femeii că a găsit un bârlog de mistreţi şi merge tot în acel loc, noaptea viitoare, dar să aibă grijă, să închidă bine uşa!

Bostes se ascunse în grajdul bourilor, de unde pândea. Se făcuse miezul nopţii, când auzi ţipetele lui Nenufar în colibă. Se apropie şi privi prin ochiul ferestruicii din băşică de porc sălbatic.

Înăuntru, femeia întinsă în pat, aproape goală,

scrâşnea şi gemea şi îşi contorsiona trupul de parcă cineva o ţinea cu mâini nevăzute şi o muşca. Pântecul i se apăsa de o greutate nevăzută, părul i se răvăşea şi buzele îi erau supte, şoldurile i se legănau inconştient, până când femeia fu cuprinsă de ţipete ce păreau mai mult de durere, nemaiştiind ce se petrece cu ea. Nu se vedea nimic altceva, dar Nenufar ţipa după ajutor, rănită şi muşcată ca de lupi, în timp ce Ada plângea disperată în troaca ce se legăna atârnată de tavan, simţind parcă durerea mamei ei.

Dragostea stafiei pe care Bostes n-o vedea, părea violentă, de parcă moroiul era materializat, întrupat, posedând-o furibund.

Bostes intră, forţând uşa care rămase deschisă şi strigă, cu cuţitul din metal în mână:

— Ieşi, moroi blestemat! Ai încălcat legile firii! Morţii cu morţii, viii cu viii!… Arată-te! Laş ai fost în timpul vieţii, laş eşti şi în timpul morţii!…

Deodată, chipul lui Igu se arătă la fel cum fusese în viaţă, numai că trupul îi era o umbră translucidă, cu ochii aprinşi.

Dintr-o mişcare fulgerătoare şi dibace, Bostes îi reteză gâtul, dar moroiul rămase întreg. Războinicul îi mai fulgeră trupul în zigzag, dar umbra rămase parcă neatinsă. Mai mult, se apropie de Bostes ameninţător, scrutându-l cu ochii ca doi tăciuni. Bostes simţi un junghi în piept, se astupă, nu mai putu să respire şi apoi durerea i se extinse în braţe, şi războinicul căzu la pământ, zvârcolindu-se sufocat, de parcă i-ar fi înfipt cineva o gheară de gât.

Igu se gândi că fusese aşa de nebun de dragostea lui Nenufar, încât nu mai fusese atent la venirea lui Bostes! Acum nu mai avea decât să-i astupe plămânii, să-l sufoce. Dar Nenufar, sfâşiată toată de tortura nepământească, o rană vie, sângerândă, căci moroiul devenise violent, ţipă:

— Pleacă! Piei, demone! Tu nu eşti Igu! mai aveai puţin şi mă gâtuiai! Nu vreau să merg cu tine! Nu vreau s-o iei pe Ada cu tine! Vreau să rămână aici, în această lume, s-o cresc cu Bostes!… Acum nu mai eşti un om! Nu vreau să merg cu tine! Pleacă pentru totdeauna în lumea ta

întunecată şi nu te mai întoarce niciodată aici! Ai încălcat legile şi te-ai întors! Uite, îţi înapoiez piatra dragostei, ametistul pe care mi l-ai dăruit! Ia-l şi du-te cu ea în mormântul tău întunecat! Şi Nenufar rupse aţa roşie ca focul cu care încă ţinea piatra legată la piept şi o aruncă înspre umbra lui Igu, care se stinse deodată, devenind întâi palidă, apoi pământie, cutremurându-se de durere.

Arătarea resimţi vorbele lui Nenufar, mai grele decât tăişul lui Bostes. Strigoiul se duse la vânătorul care nu mai avea pic de putere în el şi voi să-i oprească inima care încă i se mai zbătea în piept ca o pasăre sugrumată. Dar Nenufar imploră:

— Nu-l ucide! Nu-l ucide! se rugă Nenufar căzând în genunchi!

Acest gest al lui Nenufar, de a cădea în genunchi şi a se ruga era unul extrem, o umilinţă la care ea recursese, după ce-i aruncase piatra de ametist, şi care avusese darul de a descumpăni şi de a demoraliza pricoliciul, ce devenise nesigur şi tremurător ca o frunză bătută de vânt!…

Se cunoştea mândria celor din tribul artacilor care nu se rugau şi nu îngenuncheau niciodată, nici în faţa statuilor zeilor muritori. Ei numai îi cinsteau cu demnitate!

Căzând în genunchi pentru Bostes şi implorând arătarea să nu-l ucidă, Nenufar dăduse o lovitură hotărâtoare strigoiului.

Pricoliciul simţi că în acea clipă se despărţea pentru totdeauna de ea.

Strigoiul ştia ce îl aşteaptă, după obiceiul tribului: rugul. Moroiul se opri în loc descumpănit şi dezamăgit, sfâşiat, şi deodată Nenufar văzu minunea: umbra ei, pe care Igu o purtase în suflet în viaţă, dar şi în moarte, acea parte vitală pe care i-o răpise în acea noapte cu lună, fusese eliberată… şi sufletul ei intră din nou în trupul ei.

Strigoiul se depărtă, clătinându-se, zguduit de durere, dispărând în pâcla deasă şi întunecată de afară. Într-o ultimă strângere de inimă, Nenufar apucă, parcă fără să-şi dea seama, bucata de brâu pârjolită, rămasă de la stafia lui Igu şi o strânse în pumn.

Bostes nu observase nimic din toate acestea, aflându-se jos, sufocat, leşinat.

Dar Nenufar îşi văzuse umbra pâlpâind de viaţă, întorcându-se în trupul ei, reîntregindu-i sufletul sfâşiat până atunci!…

Nenufar îl ajută pe Bostes să se ridice. Războinicul se simţea ca o cârpă, de parcă mortul îi sorbise toată puterea vitală şi era să piară sleit. Bostes spuse:

— Mergem la preotul Dapix! Numai el ne poate salva de moroi! M-a mai salvat o dată de la pieire!

Nenufar se îmbrăcă, luă cu ea bucata de brâu şi-l sprijini pe Bostes ca să poată păşi.

Ajunseră spre dimineaţă la cetăţuia preotului Dapix. Un paznic le ieşi înainte cu o făclie. Recunoscându-l pe Bostes, acesta îl trezi cu noaptea-n cap pe Dapix, care, aflând cele întâmplate, spuse:

— Mergem la cimitir! La mormântul demonului!…

Vom lua câţiva oameni cu făclii şi cu unelte din metal şi vom dezgropa trupul lui Igu şi-l vom arde, după obiceiul pământului, ca sufletul lui să nu mai aibă niciun locaş în care să se întoarcă în această lume!…

Trecură cu făcliile prin cenuşa Marelui Stejar Sacru, care nu mai era acum decât o amintire!… Vântul nopţii o spulbera. Tocmai se lumina de ziuă, când păşiră prin cimitirul cu pietre pe care erau cioplite în relief şi vopsite cu ocru roşu: şerpi, întruchipându-l pe Tiamat, bufniţe, bouri, cai, sori, pisici cu cap de mâţă, reprezentând-o pe Baset, cruci cu doi sori sau cruci cu o lună şi un soare şi multe altele. Ajunseră la mormântul lui Igu unde găsiră o piatră pe care Izu cioplise o săgeată de foc înfiptă-n inimă, adică scena morţii acestuia.

Preotul Dapix dădu ordin ca de pe toate pietrele de mormânt să fie martelate toate celelalte însemne care aminteau de vechile zeităţi, şi pe fiecare piatră mortuară să fie cioplit doar un soare. Prin orificiul deschis care reprezenta „fereastra sufletului” lui Igu, preotul Dapix spuse:

— Pregăteşte-te să fii transformat în cenuşă, aşa cum

păţesc toţi cei care calcă legile, întorcându-se printre vii!…

Îl deshumară pe Igu. Pregătiră crengi uscate de stejar, scăpărară amnar peste cămaşa fină din firişoare de sub scoarţa uscată de stejar şi aprinseră focul. Aprinseră rugul care trosnea de flăcări roşietice şi albăstrui ce ardeau leşul lui Igu ce scotea un fum negru, înecăcios!

Nenufar se duse şi aruncă în flăcări ultima rămăşiţă materială ce-i mai rămăsese de la Igu: bucata de brâu pe care o scosese altă dată cu mâinile ei din foc. Nenufar simţi arsuri în tot trupul, mai ales în inimă, de parcă flăcările o ardeau şi pe ea pe dinăuntru. Poate că nişte urme ale umbrei ei, ale sufletului ei, care locuise o vreme în brâul pe care l-a azvârlit acum, ardeau odată cu el!… Ceva din ea rămăsese în acea zdreanţă şi ea se simţea sufocată de parcă ardea de vie, doar pe dinăuntru. Poate că şi acel trup ce se prefăcea în cenuşă purta cu el memoria, amintirile poveştii lor!…

Nenufar înţelesese de ce Igu îi eliberase rămăşiţa sufletului ei: altfel ar fi murit şi ea acum! Cu toate acestea, în focul lăuntric al ei, simţea cum arde singură, pe un alt rug, al dragostei ei pe pământ!

În jurul leşului lui Igu care se prefăcea în scrum, se încinse „hora mortului”, sau „hora strigoiului” în acest caz, iar oamenii horeau, cântau şi se bucurau că strigoiul nu se va mai întoarce niciodată în lume! Şi în această horă se prinse şi Nenufar, dar, sleită de puteri şi tulburată, întristată, leşină în braţele lui Bostes! Când se trezi, mai era doar jarul din lemnele de stejar, iar un miros greu de carne arsă şi fum mai stăruia în aer.

Dar soarele roşu răsărise deasupra cenuşii Marelui Stejar Sacru şi deasupra cenuşii lui Igu.

Nenufar îşi incinerase orice dorinţă de a-l mai revedea vreodată, nici chiar în vis!…

Cenuşa lui Igu fusese măturată şi îngropată, astupându-i-se şi orificiul numit fereastra sufletului, ca să fie cu toţii siguri că sufletul lui nu va mai auzi mimic dacă cineva îl va mai plânge sau îl va chema înapoi, că nu va mai putea ieşi din lumea subpământeană niciodată, nici

măcar de sărbătoarea morţilor… Niciun cocoş negru nu i se dărui peste groapa cu cenuşă, ca sufletul său să nu mai fie niciodată trezit din noaptea cea veşnică de cântatul cocoşului, căci nu trebuia să i se măsoare nici timpul negru al morţii!…

Când iscoadele îi povestiseră toate acestea în peştera în care era refugiat, magicianul Şarp înţelese că din nou intervenise preotul Dapix şi-l salvase a doua oară de la moarte pe credinciosul său războinic, Bostes!… Magicianul Şarp pierduse încă o luptă!…

CAPITOLUL XXI-SABATUL CHRONOS

Sabatul nocturn al timpului se oficia de regulă în luna a opta din roata anului, dar se putea face oricând, la nevoie, ca acum, în miezul iernii, în situaţia dramatică în care se aflau magicianul Şarp şi oamenii săi credincioşi care se refugiaseră ca să poată supravieţui acestei ierni în Peştera Bourilor, în care locuiseră strămoşii.

Scobitura sacră săpată în peretele de calcar, în care oficia Şarp sabatul timpului, era bine tăinuită, despărţită de încă o grotă goală şi apoi de nişte coridoare înguste, întunecoase şi întortocheate ce păreau mai degrabă văgăuni de şerpi, prin care puţini s-ar fi încumetat să intre. Şi sanctuarul secret al strămoţilor mai era camuflat şi de o bucată de stâncă ce trebuia dată deoparte.

Magicianul invocă în la miez de noapte în ajutor pe zeul Chronos, pentru a-l răpune pe duşmanul său de moarte, Dapix, pentru a-i rupe firul vieţii şi al timpului pe care-l mai avea de trăit pe pământ, pentru a recuceri tribul!…

În sanctuarul îngust se afla o masă de piatră drept altar, iar pe pereţii calcaroşi erau încrustaţi zeiţa morţii, Nyx, în chip de schelet născând un prunc viu şi şarpele primordial Tiamat, din care toate s-au făcut, coloraţi cu ocru înroşit cu sânge de om sacrificat. În perete se mai afla un sarcofag ascuns, săpat în calcar, în care erau păstrate craniile zeilor muritori, care erau scoase cu mare grijă o dată pe an la sărbătoarea morţilor şi preacinstite la ritualul care avea loc în acea noapte sub ramurile Marelui

Stejar Sacru, care acum nu mai exista. Aici fusese depus şi craniul lui Ulu, ca un viitor zeu muritor.

Magicianul Şarp aşează cinci clepsidre: înspre toate punctele cardinale şi una în partea de sus, atârnată de tavan, iar lângă fiecare aprinsese câte o lumânare. Magicianul era îmbrăcat din cap până-n picioare numai în straie din piele de lup cenuşiu. Se auzea surd cum vuia în rafale, afară, viscolul! Era miezul de noapte şi era cu neputinţă să ajungă până aici fiinţă omenească prin crivăţul nopţii care urla precum o haită de fiare.

Până dimineaţa, când răsărea Steaua Câinelui, toate lumânările aveau să se topească şi să se stingă, toate clepsidrele erau socotite să se scurgă de nisip, iar timpul vieţii lui Dapix să se sfârşească, şi acesta să moară înainte de răsărit!

În partea dinspre apus exista o clepsidră din lut ars, vopsită în negru, întruchipând un corb cu aripile întinse şi care înghiţea luna galbenă, din jad… Când ultima picătură de nisip se scurgea, timpul lui Dapix pe acest pământ zbura în lumea întunecată şi toate nopţile cu lună care-i mai rămăseseră de trăit, aveau să se scurgă în lumea subpământeană, unde nu pătrunde nicio rază a luminătorului nopţii.

În partea dinspre miazăzi, nisipul se scurgea într-o clepsidră în formă de vârcolac, de lup albastru cu ochii lucioşi, din ametist, care înghiţea chipul lui Dapix, modelat cu iscusinţă de Izu, semănând cu preotul.

În partea de răsărit, clepsidra din lut ars, vopsită în alb, în formă de meiel care ţinea în cioc o amuletă mică din onisc, în formă de roată solară. Meielul încerca să înghită astrul, ceea ce însemna că, odată cu scurgerea ultimelor fire de nisip, odată cu răsăritul Stelei Câinelui, Sirius, toate zilele luminoase pe care le mai avea preotul Dapix de trăit în această viaţă, se scurgeau în lumea subpământeană, întunecată, în lumea strămoşilor, care-i aşteptau sufletul ca să-l judece!

Clepsidra din lut ars dinspre miazănoapte era modelată în formă de şarpe. Această clepsidră este

atârnată cu capul în jos. Printr-un orificiu minuscul se scurgea nisipul din gura şarpelui. Era menit şi socotit ca ultimul fir de nisip să se scurgă spre dimineaţa, la apariţia Stelei Sirius, când Dapix trebuia să moară, cu puţin înainte de răsăritul Soarelui.

În sfârşit, în partea de sus, de tavan era atârnată o clepsidră albastră, din safir, reprezentând un vultur cu aripile deschise. Când nisipul care i se scurgea din Soarele de topaz pe care-l ţinea în cioc, se sfârşea şi ultima clipă din viaţa lui Dapix!

La sabatul nocturn al Timpului era invocat în ajutor spiritul zeului Chronos, care trebuia să dea putere imprecaţiei magicianului Şarp.

Căci Şarp folosea cuvintele ca pe nişte arme magice, pentru a declanşa în mintea lui Dapix, chiar fără ca acesta să ştie, doar prin vibraţii sufleteşti, mecanismele de autodistrugere ale acestuia!…

Dar Şarp miza pe ajutorul spiritului lui Chronos, pe puterea magică a cuvintelor sale şi a transmisiilor psihice puternice, menite să penetreze armura mentală a preotul.

Şarp se întoarse cu faţa spre miazănoapte şi se concentră în acea direcţie în care se afla casa lui Dapix, trimiţând vibraţii spirituale ucigaşe, ca nişte săgeţi de diamant negru, blestemându-l pe Dapix:

— Eu, Şarp, magicianul acestui trib a cărui obârşie a fost pusă de înaintaşii mei, care l-au călăuzit şi pe care sunt dator să-l apăr, să-l recuceresc şi să-l ocârmuiesc mai departe, te blestem şi îţi trimit gândurile mele ucigaşe cele mai negre, care te fac să-ţi trezeşti, să-ţi autodeclanşezi singur în inimă otrava morţii! îşi trimit cugete mai dureroase decât săgeţile cu vârful otrăvit cu venin de şopârlă, în această noapte! Gândurile mele vor fi arme mortale pentru tine, Dapix! Căci tu ameninţi să nărui lumea noastră, această lume demnă, neînchinătoare la zei, care va muri în picioare, dacă va fi nevoie, dar nu se va închina nici zeului unic pe care-l slujeşti tu, nici ţie!

I-ai atras de partea ta pe cei slabi, amăgindu-i cu mâncare în timp de secetă şi de foame!… Şi în trecut au

fost nenorociri! Dar nimeni nu s-a înclinat, nimeni n-a îngenuncheat, nimeni nu s-a târât! Cei slabi au pierit demni, cei tari au rămas şi au făcut să dăinuie tribul mai departe! Libertatea fiecăruia a fost totdeauna mai presus decât viaţa! Aceasta este înţelepciunea transmisă de strămoşi! Dar tu i-ai făcut sclavi pe cei slabi şi flămânzi, i-ai îngenuncheat şi i-ai făcut închinători la zeul tău, punând viaţa lor mai presus decât libertatea!

Căci noi nu ne închinăm nici la stele, nu îngenunchem nici înaintea Soarelui, deşi îl iubim şi îl ajutăm să renască!…

Nu ne închinăm nici zeilor, decât îi respectăm ca pe nişte mari oameni muritori, care au ajutat în trecut omenirea şi tribul!…

Te invoc, mare spirit al timpului, Chronos!

Vino aici, în mijlocul lumânărilor şi al clepsidrelor şi măreşte-mi puterea vibraţiilor gândurilor, pentru a-l nimici pe cel care vrea să ne îndrume tribul pe o altă cale, aceea a supravieţuirii în genunchi!… Eu mi-am sacrificat fiul, pe Ulu, conştient fiind că, o viaţă, fie şi aceea a fiului meu, nu e mai presus decât supravieţuirea întregului trib, l-am trimis pe Ulu la voi, în lumea umbrelor, ca mesager, ca să ne aducă ploaia!… Dacă este nevoie, mă sacrific şi pe mine însumi! Dar nu voi îndemna la sclavie şi supunere, şi niciodată n-am să-i învăţ să se târască în genunchi pe artaci, şi n-am să-i învăţ ce să gândească, ce să vorbească şi cum să se roage! Pentru că le-aş lua mintea proprie, independentă, personală!…

Şi, chiar dacă vor trăi cu burţile mai pline, nu va mai fi fiecare o persoană mândră şi distinctă de ceilalţi, care să-şi construiască viaţa aşa cum crede! Căci strămoşii asta ne învaţă, să ne clădim fiecare, singuri şi cu mândrie, casa sufletului, punând deasupra vieţii şi belşugului, libertatea, dragostea, bucuria de a trăi şi de a gândi liberi!

Şi mai bine murim decât să ne construiască altcineva casa inimii şi a minţii!…

Mai bine murim decât să ne construiască Dapix o serie de căsuţe ale minţii şi ale sufletului, toate la fel,

colibe din piatră şi os, la fel, rugăciuni şi ritualuri la fel, un singur zeu, la fel pentru toţi! Atunci, el ne va cârdui ca pe o turmă de oi fără judecată proprie, care va merge la păscut mânată de el, se va înmulţi şi va face urmaşi, toţi la fel!…

Pe stalactite şi stalagmite, formând colonade de calcar, se sprijină bolta neagră a peşterii. La fel se sprijină şi bolta lumii noastre pe mai mulţi zei!…

În vârful bolţii principale a peşterii există o spărtură pe unde iese fumul focului nestins şi blestemele noastre în noapte către tine, Dapix!…

Invoc în noaptea asta în ajutor spiritul lui Chronos! Să-ţi anihileze timpul vieţii, Dapix, şi timpul tău de nenăscut şi timpul tău de după moarte, să se facă praf şi pulbere, ca şi când niciodată n-ai fi existat, niciodată nu te-ai fi născut!

Chem stihiile şi elementele naturii să te devasteze! Să se reverse Soarele din cer peste tine, să te facă scrum! …

Să te mături valuri mari de apă şi furtuni, să te lovească trăsnetele şi fulgerele lui Thor!…

Crivăţul dinspre miazănoapte să sufle cu bucăţi de gheaţă şi zeiţa noastră, Nyx să-ţi pregătească mormântul!

Pământul să se surpe şi gâtlejul lui Tiamat să te-nghită!…

Iar şiragul cu stelele nopţii să te sugrume şi să rămâi atârnat în tării – să te prefaci în constelaţia spânzuraţilor! …

Şi toate acestea să se abată asupra ta în noaptea asta, şi toate deodată!…

Iar dacă vei mai vieţui, te blestem pe tine, Dapix, ca în toate zilele săptămânii să ai nenorociri:

În prima zi, Munca, să ajungi căzut în genunchi de atâta trudă, precum un bour sub greutatea poverii, iar trupul tău să se năruiască!

În ziua a doua, Cearta, să ai parte numai de ceartă şi răzmeriţă, să pierzi toate judecăţile cu cei din trib, să fii răpus şi înfrânt, să ţi se destrame familia, să ajungi jucat în

picioare şi umilit!

În ziua a treia, de Troc, să nu-ţi reuşească negoţul şi să pierzi în toate schimburile pe care le faci în natură, şi să ieşi în lipsă în toate!

În ziua a patra, Noroc, să se abată fulgerele asupra casei tale şi bunurilor tale şi să se mistuie în foc şi tot ce ai agonisit, şi să ţi se termine norocul pe pământ!… În cea de a cincea zi, a zămislirii, să ţi se înmoaie mădularul şi să nu ai parte de frumuseţea femeilor, să te părăsească toate şi să te bântuie urâtul şi pustiul!…

De ziua morţilor, a şasea, să fii hărţuit de fantome şi de spiritele demonilor, să ai parte numai de beznă în inimă, să nu licărească nicio stea pe cerul sufletului tău, aidoma ca în lumea subterană, să nu ai nicio speranţă ca să mai vezi soarele!…

Iar în ziua a şaptea, a Sărbătorii, să fii mereu obosit şi nici măcar din amintiri să nu-ţi poţi lua vreo bucurie! În ziua aceasta, în care alţii se veselesc, să cazi bolnav şi razele mângâietoare ale morţii să-ţi fie singura alinare!…

Vorbele tale, Dapix, sunt plămădite din timp, picioarele tale, sunt făcute din timp, oasele, vintrele, sângele, muşchii cu care te mişti, toate sunt făcute din timp!

Chronos, fă ca să se oprească timpul lui Dapix!

Inima ta, Dapix, bate în timp!

Chronos, zeu al păgânilor, fă ca să se oprească bătăile inimii lui Dapix, să nu mai existe clipe pe care să le măsoare!…

Timpul vieţii tale, Dapix, să se întoarcă înapoi, să curgă spre început, până la vremea când nu existai, până la vremea cât încă nu te născuseşi, până când timpul nu-ţi mai îngăduie să vezi Soarele, ori Luna, ori oamenii din trib!…

Viaţa ta să nu mai fie decât o noapte golită de stele unde bate vântul fără de nădejde, fără de clipe, fără de zile, fără de luni şi fără de ani!…

Timpul a fost matricea care te-a zămislit!… Chronos, sfarmă acea matrice care l-a zămislit: sfarmă ceasul facerii

lui din stele, din apă, din pământ, din aer, din spirit!…

Lupul timpului să-ţi roadă cu dinţii mărunţi ai clipelor oasele şi să-ţi sfârtece măruntaiele pe dinăuntru, şi apoi să încremenească în beznă, flămând, pentru că nu mai are ce să sfâşie!…

Timpul tău să îngheţe, să nu mai curgă, să dispară ca o clepsidră golită, făcută praf şi pulbere, care nu se mai poate întoarce, ca să-şi reia picurarea nisipului!…

Acolo unde nu există timp, nimic nu e: iar tu să calci prin locurile pe unde nu există timp, Dapix!…

Cronos, devorează-l pe copilul tău, Dapix! Sfâşie-i şi înfulecă-i anii, lunile, zilele! Seceră-i-le cu secera ta de diamant!

Ferecă-l în lanţurile pământului şi închide-i uşa spre lumina Soarelui!…

Secătuieşte-i izvorul sacru al vieţii şi lasă-i albia vieţii golită şi pustie, bătută de vânt noptatic şi de praf, să nu pătrundă nici razele stelelor!

Chronos, castrează-i visele, fă-i viitorul inexistent şi fă-i sămânţa clipelor stearpă!…

Timpul lui să nu se întoarcă niciodată la timpul zeilor, nici la timpul oamenilor!

Uitarea să-i devoreze trecutul, să-i năruiască prezentul şi să-i înfulece viitorul!

Cronos, fă ca de la naşterea şi până la moartea lui Dapix să nu mai existe nicio clipită, nicio licărire de timp, şi mătura ta să strângă cenuşa şi gunoiul din acest loc pustiu!

Chronos, fă ca sufletul lui Dapix să nu mai plutească noaptea în vis peste trib, peste păduri şi ape: taie-i cu secera ta de diamant cordonul ombilical ce leagă fantoma lui translucidă de trupul lui adormit, ca să nu se mai trezească niciodată în această lume!… Chronos, tu, cel mai mare dintre zei, fără de care niciun altul nu poate exista, nici fiinţe, nici păduri, nici ape, nici stele, înţepeneşte-i trupul lui Dapix în somn, chiar în noaptea asta sacră!

Stelele de pe cerul tău, Dapix, să se stingă precum clipele, şi să se prefacă-n cenuşă bătută de vântul nopţii!…

Chronos, omul se naşte fără timp, ca o clepsidră goală! Numai tu îi dăruieşti un pumn de nisip şi îl laşi să se scurgă. Chronos, ia-i lui Dapix restul de nisip care i-a mai rămas şi vântură-l în noaptea goală de stele, ca o clepsidră goală de nisip!…

Timpul vieţii tale, Dapix, să-şi rupă osia şi caii care trăgeau la căruţa vieţii tale, să se răstoarne-n prăpastia nimicului!…

Din inima ta, Dapix, timpul să zboare ca o pasăre, şi cuibul să rămână gol şi pustiu şi paserea să nu se mai întoarcă niciodată, în niciun anotimp, la cuibul ei!…

Iar zilele următoare ale vieţii tale, să se nască precum nişte copii morţi, lepădaţi, însângeraţi!…

Deschide ochii tăi, Chronos, ochi de lup cu care vezi în noapte, ochi de lup cu care vezi în viitor, deschide gura ta de lup, Chronos, şi rupe cu dinţii stelele de pe cerul lui Dapix, devorează-i şi ultima clipă pe care-o mai are de trăit şi lasă-i inima pustiită în beznă!…

Iar după ce piere din astă lume, spiritul lui Dapix să rămână ferecat în pământ şi să aibă zăvoarele încuiate, să nu se mai întoarcă, să nu se întrupeze niciodată în lume!

Tu Chronos, chip de lup, care înghiţi soarele în fiecare asfinţit, înghite-i zeul lui Dapix şi condu-l în bezna fără de întoarcere a strămoşilor noştri, ca să-l judece pentru obiceiurile orânduite de ei şi abolite de el!…

Fă tu, Chronos, în aşa fel încât peştera asta să fie precum pântecul mumei noastre Geea, din care să renască doar lumea noastră păgână, pe care Dapix, cu religia lui unică, solară, vrea s-o nimicească!…

Dă timpul înapoi, Chronos!…

În gura micii grote în care mai pâlpâiau cele cinci lumânări în pereţi, alături de clepsidrele lor simbolice şi ciudate, şi unde mai fumegau buruienile care aduceau arătări, se ivi deodată o făptură reală, firavă, fragilă, cu barbă şi plete albe. Acesta se strecură precum o nălucă, pe lângă piatra de la intrarea în sanctuar, dată şi mai mult deoparte de către puternicul Bostes, înarmat până-n dinţi, cu arc şi săgeţi cu vârful de bronz şi cu nişte arme noi,

nemaivăzute care arâmau la gâtul lui ca nişte mici roţi solare din bronz, ascuţite pe margini, un fel de cruci cu braţele din metal, îndoite şi tăioase pe care le făurise el însuşi în fierăria lui Dapix.

Preotul Dapix păru învăluit într-o aură stranie, de o luminozitate albăstruie.

Uluirea magicianului fu fără margini! Nu mai putu să îngaime nicio imprecaţie…

Peştera, chiar şi ziua, era adesea „nevăzută”, întrucât o ceaţă groasă o acoperea, norii coborau asupra ei şi o învăluiau, sau vârtejurile iernii o camuflau. Dar noaptea era şi mai greu să ajungi acolo prin pâcla deasă, prin labirintul de galerii, şi, cu atât mai greu părea să descopere cineva văgăuna îngustă, scobitura sacră şi secretă de veacuri, în care Şarp oficia sabatul timpului, din care trimitea aceste imprecaţii sumbre în noapte… De bună seamă că îl călăuzise Bostes care cunoştea intrările ascunse, dar nu şi locul sanctuarului secret! Pe ce căi tainice ajunsese Dapix aici?!… Simţise el undele blestemului trimis de magician?!… Văzându-i pe cei doi duşmani de moarte ai lui aici, în aceasta noapte, aduşi parcă de Nyx, lui Şarp îi încolţi în minte un gând. Fără doar şi poate imprecaţia lui îi atrăsese în această cursă…

Cu statura mică, cu trupul subţire şi fragil, dar cu faţa senină în pâlpâirea lumânărilor din îngustul sanctuar, preotul spuse cu blândeţe:

— Şarp, totul e zadarnic pentru tine!… Chiar dacă vrei ca timpul ce mi-a rămas din viaţă să se spulbere, destinul meu de a ajuta oamenii, tot se va împlini!… Misiunea mea în trib va fi dusă la bun sfârşit de cei care vor rămâne în urma mea!…

Tu ştii că moartea nu înseamnă nimic. Iubirea pentru binele oamenilor depăşeşte limitele vieţii, nu poate fi oprită!… Nu vei putea opri oamenii să folosească metalele, să domesticească mai departe animalele, să aibă unelte şi arme de vânătoare mai eficiente, să sape fântâni şi rigole ca să ude zarzavaturile şi cerealele când e secetă, în loc să-şi sacrifice fiii!…

Noi închiriem timpul, Şarp! Ni se dă în custodie, nu este al nostru! Nici coliba în care stăm nu ne aparţine, locuim în ea doar! Nici peştera asta nu-ţi aparţine! Degeaba ai întors acele clepsidre în jos, din care curg firele de nisip!…

Nouă ne aparţine doar destinul, care e dus mai departe, chiar şi în lipsa noastră, de urmaşii noştri!… Dacă-mi opreşti mie timpul, vor fi alţii care-mi vor împlini misiunea!… Poate că timpul care mi-a fost acordat, se va sfârşi în noaptea asta!

Dar ce nu înţelegi, Şarp, este că tu, chiar dacă mai ai un capăt din firul vieţii tale, destinul tău s-a sfârşit! Că omul moare când îşi împlineşte destinul! Că lumea ta moare, pentru că şi-a îndeplinit rostul!… Că, până aici ţi-a fost dat să o conduci!… Tu mai ai încă timp, dar nu mai ai destin, nu mai ai rost! Tu mai trăieşti încă, dar speranţa şi rostul tău au murit! Lumea ta, cu magia ta, piere ca o magie!… Iar tu mai trăieşti, învăluit în această cenuşă a rostului tău, în această deşertăciune, în acest pustiu…

Tu eşti ca un butuc de stejar care a ars, a dat lumii lumina şi căldura de care a avut trebuinţă până acum! Iar acum e doar cenuşă…

Tu nu mai ai nimic de făcut! Lumea ta piere, ca şi când ar cădea o stea în întuneric! Dar se aprinde o altă stea! Universul îşi are izvorul lui de stele!… Iar când acestea îşi îndeplinesc destinul, se sting. Şi apar altele!…

— Dar niciodată nu va mai fi omul atât de încrezător încât să fie convins că legile Universului i se supun lui! Niciodată, omul nu va mai crede, ca până acum, că e stăpânul vremii, al ploii, al vântului, al bunăstării sau că îşi asumă responsabilitatea dezastrului şi a viitorului!… Că zeul timpului vine şi acţionează la dorinţa lui!…

Şi niciodată nu vor mai fi pe pământ oameni atât de demni, atât de liberi, care să-şi făurească singuri destinele!

Niciodată nu vor mai fi pe pământ oameni atât de demni, oameni atât de liberi şi de mândri, care nu se închină la zei, nici la soare, nici la supranatural, care caută

cauzele dezastrelor şi îndreptarea lor în ce au făcut ei, şi nu dau vina pe zei!…

Niciodată nu vor mai fi oameni pe pământ care să se înfrăţească cu natura în aşa fel încât să nu-i facă niciun rău!…

Niciodată nu vor mai considera moartea ca pe o treaptă mai sus a existenţei!

Vor apărea oameni care se tem de moarte, îşi vor lăsa destinele în mâinile zeului lor! Se vor ruga şi vor sta îngenuncheaţi, fără curaj şi fără identitate proprie, temători şi anxioşi, cerşind rezolvarea situaţiilor, în loc să încerce să le rezolve singuri!…

Fiecare din oamenii aceştia ai mei, acum are o gândire proprie, ia decizii proprii, cheamă în ajutor legile Universului, fiecare e un creator al destinului său, fiecare are mijloacele lui proprii pentru rezolvarea problemelor vieţii, pe care şi le alege de bunăvoie. Dar oamenii tăi nu vor mai gândi autonom, vor gândi toţi în turmă, la fel, vor asculta de voi precum ascultă câinii domesticiţi, de stăpân, vor munci în turmă, vor fi hrăniţi în turmă, ca porcii, li se va anula gândirea specifică a fiecăruia, vor fi la fel ca oile, şi toţi vor avea spiritele îngenuncheate şi minţile aservite. La noi, fiecare poate să-şi închipuie un ritual al său, cum doreşte, un ritual al timpului sau al Mumei Pământului. La tine, toţi vor urma paşii unui ritual obligatoriu, căci nu vor mai fi oameni creativi şi mintea lor se va lenevi şi simţurile lor vor adormi. Înfricoşaţi, se vor pune la adăpost de moarte! Şi vor ocoli astfel, multe înfruntări! Pe când oamenii de acum nu se tem de moarte pentru că zeul timpului, Chronos, îi protejează şi îi învaţă că moartea este o treaptă superioară a existenţei! Acum pot participa la ritualuri colective, în care fiecare poate aduce ceva nou sau la ritualuri individuale, concepute după voinţa lor, respectând zeii, fiecare după cum crede, în coliba lui, în grădini sau în pădure… sub lună sau sub soare… Le vei ucide libertatea spiritului, Dapix, vor avea şi sufletele şi minţile şi trupurile îngenuncheate!

Vor fi adormiţi în masă, ca într-un vis colectiv în care

„zeul unic”, adică vocea şi voinţa preoţilor, vor dirija aceste vise, luându-le identitatea şi libertatea cugetului de a preacinsti un zeu la alegere, după voinţa lor, ca până acum! Vor adormi cu toţii, îngenuncheaţi!… Şi astfel vor pieri, fiindcă nu vor mai fi entităţi individuale pe pământ!… Căci mulţimea zeilor nu era altceva decât dorinţele şi speranţele acestor entităţi individuale, nesfârşite, independente, care se stăpâneau şi se conduceau pe ele însele…

— Şarp, poate că oamenii aceştia îşi vor pune sufletele în slujba Soarelui, dar tot e mai bine decât să-şi dosească sufletele în nişte pietre lunguleţe pe care să le ţii tu în stăpânire!…

— Chiar dacă sufletele lor stăteau la mine, ascunse în pietrele lunguleţe, eu nu vegheam decât la respectatea legilor şi ordinii strămoşeşti! îi pedepseam pentru greşeli, sau, mai bine zis, se pedepseau singuri pentru greşelile lor şi pentru păstrarea ordinii şi păcii lăsate de străbuni!… N-aveam nevoie de oşteni care să-i prindă şi să-i închidă ori să-i omoare!… şi Şarp continuă:

— Poate că dorinţa ta de a ajuta oamenii, înainte ca ei să descopere singuri ce să facă şi să se ajute singuri, este o mare iluzie! O adormire în masă a minţii lor ascuţite şi vigilente!…

Toate minţile vor judeca la fel, vor crede într-un singur zeu, numai ce le spui tu!

Mintea lor se va lenevi şi vor cere zeului tău atotputernic să le rezolve problemele! Spiritul lor nu va mai fi ascuţit şi luptător! Acum ei sunt siguri că prin mintea lor, ajutaţi de legile şi fenomenele din Univers, îşi rezolvă problemele singuri!

Cei care vin se vor ruga îngenuncheaţi, în loc să se lupte, să se zbată, să înfrunte până şi moartea cu demnitate! Între om şi mintea lui va fi o pânză de neîncredere care îl va paraliza! Şi nu va mai avea încredere în propriile lui puteri, se va simţi mic şi neînsemnat! În timp ce acum este în centrul Universului, al stelelor care se rotesc în jurul lui. Acum omul e important

şi încrezător, iar dacă greşeşte, îşi asumă vina şi plăteşte prin suferinţă şi prin loviturile primite şi porneşte din nou avântat în luptă, prin alte încercări, prin alte căi, cu spiritul tot mai ascuţit, curajos şi neînfricat!…

În acest gâtlej întunecat al micii grote a sanctuarului, după ce Bostes dăduse stânca de la intrare deoparte, stalactitele şi stalacmitele îndepărtate aruncau lumini albăstrii-roşietice, fantomatice, de la focul nestins de sub bolta principală, care se întreţeseau cu luminile stranii ale celor cinci lumânări, ce pâlpâiau pe sfârşite, în pereţii calcaroşi.

Fumegarea ierburilor, şi aceasta pe sfârşite, nu mai dădea năluciri! Şarp se gândi că Dapix şi Bostes care stau în gura sanctuarului secret erau din carne şi oase!…

Dinăuntru se distingeau vocile firave ale oamenilor ce îngrijeau focul nestins din caverna principală. Din frigul de afară veneau hăuliturile lupilor care se împleteau şi acestea cu fluierăturile vântului noptatic. Pe jos sclipeau ici şi colo scoici fosforice sfărmate-n picioare, amestecate cu nisipul calcaros, umed. Mai puţin şovăitor, convingându-se că totul e real, Şarp continuă îngândurat şi întrebător:

— Când va mai exista pe pământ această rasă măreaţă de oameni, care să înfrunte zeii, care să-i sărbătorească şi să-i respecte ca pe nişte oameni, ca pe nişte semeni ai lor?!… Căci zeii lor sunt muritori, ca şi ei?! …

Noi nu ne închinăm la Soare. Noi nu îngenunchem nici măcar în faţa Soarelui!… Noi îl preţuim, îl ajutăm să prindă puteri, îi dăm viaţă din viaţa noastră ca să ne ajute şi el pe noi cu căldura şi lumina lui!… Noi suntem doar înfrăţiţi cu Soarele, nu îngenuncheaţi lui!…

Suntem egalii soarelui, suntem egalii stelelor, suntem păgâni! Aruncăm cu suliţe şi cu săgeţi aprinse în noapte ca să gonim vârcolacii, facem magie ca să renască Luna. Iar ea e sora noastră şi ne luminează nopţile şi ne măsoară timpul, şi după fazele ei începe fiecare săptămână!…

Dar noi nu ne considerăm mai presus decât Luna şi decât Soarele, dar nici mai prejos: noi suntem egalii lor!…

Când vor mai exista pe pământ astfel de oameni, care să nu fie nici mai presus, dar nici mai prejos decât Soarele şi decât Luna?... Şi care să nu se teamă de moarte, ba chiar să o considere o treaptă mai înaltă şi mai de preţ a vieţii: pragul renaşterii într-o altă existenţă, mai bună!?...

Noi suntem înfrăţiţi cu apa, Dapix! Ea ne potoleşte setea şi ne ajută să trăim, iar noi respectăm izvoarele şi apele sacre!

Noi respectăm aerul curat care ne ajută să respirăm, să fim sănătoşi! Iar noi nu murdărim aerul, nici apa, le sfinţim, pentru că suntem înfrăţiţi cu ele!...

Noi respectăm pământul... pădurea... plantele şi animalele şi stelele, cu care ne înfrăţim, dar, mai ales, oamenii!...

El, omul are o calitate în plus faţă de orice altceva din Univers: gândul! Gândul propriu, liber, creativ! Tocmai asta vrei să-i iei tu, Dapix!

Dându-le soluţii nedescoperite de ei ca să se hrănească mai bine, le iei gândirea şi bucuria descoperirilor! Faci ca mintea lor să se lenevească!... Trebuia să-i laşi să descopere singuri, pas cu pas, tainele Universului! Chiar dacă dădeau obolul de sacrificii pentru fiecare taină în parte!

Dar era bucuria şi izbânda lor să descopere noi miracole şi căpătau, pas cu pas, şi mai multă încredere în ei! Spiritul le era tot mai ascuţit, şi mai scormonitor, şi mai inventiv!...

Peştera aceasta este matricea, caverna şi inima noastră, scorbura sufletului nostru care păstrează intact spiritul păgân! Şi, cândva, dintr-o peşteră ca aceasta, va renaşte lumea noastră păgână, dar numai după ce va adormi în genunchi lumea ta cu stomahul plin!

Tu ai venit cu această găselniţă, pe care n-o poţi dovedi, a unui zeu fără moarte, care este şi atoateştiutor, atotputernic! Dacă acest zeu le dă totul şi ei trebuie numai să se roage, de ce să scormonească cu mintea, de ce să se mai lupte neîncetat, zi şi noapte?... Acum omul e liber să-şi urmeze singur destinul pe care şi-l alege! Cei ce vor urma,

vor crede că destinele lor sunt înscrise undeva în Soare, că le sunt date de către zeul atoateştiutor, iar ei trebuie doar să-l urmeze.

Oamenii vor fi ca o turmă, li se va da la toţi aceeaşi credinţă unică, vor urma aceleaşi ritualuri, pe care nu vor avea voie să le schimbe, ca acum.

Nu vei mai putea deosebi un om de altul!

Iar progresul de care-mi vorbeşti îi va face pe unii mai tari: cei cu arme noi îi vor supune pe alţii mai slabi!

Acum toţi sunt liberi şi mândri! Acum nu avem robi!

Acum toţi se luptă pentru viaţa lor, nimeni nu rămâne dator la nimeni, femeile sunt egale cu bărbaţii şi chiar adorate, ca nişte zeităţi muritoare…

Lumea ta poate va avea mai multă mâncare, Dapix, dar Natura se va răzbuna, căci omul va fi lacom şi ostil naturii!… Omul va exploata şi va îngenunchea natura, ca şi pe oameni!

Nu o vor mai considera ca pe o soră, ca pe o mumă a lor, ci ca pe o servitoare a lor! Iar natura se va răzbuna pe oameni! îi va pedepsi cu mai multe inundaţii, cutremure, secete, molime…

Va exista război între om şi Natură!…

Noi încercăm prin sacrificii şi prin durere să ne ascuţim mintea şi să găsim soluţii, să ne împrietenim cu Natura!

Voi vreţi să o schimbaţi în folosul vostru, lovind-o! Voi desfiinţaţi sacrificiile, dar îngenuncheaţi omul! Nu prin suferinţă, căutări şi jertfe îşi va croi omul, ca până acum, drumul! I se va arăta pur şi simplu drumul pe care trebuie să meargă.

Şi astfel, omul va fi nu numai îngenuncheat, dar şi adormit, dar şi fără destin propriu, fără identitate, ca şi când n-ar exista!…

Spiritul omului s-ar fi dezvoltat mai repede dacă s-ar fi confruntat cu toate fenomenele, dacă s-ar fi simţit răspunzător de calamităţi, dacă ar fi plătit pentru toate şi ar fi căutat singur soluţii!

Dapix, tu ai venit dintr-o lume mai avansată şi le dai

soluţii: ei execută fără să gândească, ei se roagă!… Lasă-i să le descopere singuri, să moară sau să trăiască pentru ele! De ce le iei bucuria de a descoperi şi suferinţa de a fi înfrânţi? Această suferinţă îi dărâmă, dar şi îi întăreşte, îi face să renască şi să pornească la noi căutări, la noi scormoniri, la noi lupte… Ei caută, din bezna acestei peşteri, să găsească noi drumuri subterane spre lumină!…

Şi cel mai mult, Dapix, noi respectăm omul!

El poate ajunge zeu muritor, erou al tribului, respectat şi venerat de urmaşi pentru înţelepciunea sa, pentru ajutorul lăsat tribului, după ce a trecut în lumea subpământeană!…

Noi, păgânii, căutăm să întărim puterile spirituale ale omului pe pământ! Nu punem Soarele ori zeii ori şerpii ori păsările în centrul acestui Univers, ci omul!

Întreg Universul îl slujeşte pe om, iar omul caută să-i înţeleagă tainele, fenomenele, caută să comunice cu acesta, cum ar face-o cu un frate, vorbind Universului şi încercând să se înţeleagă cu el în aceeaşi limbă!…

Doar în aparenţă lumea ta răsare, Dapix! Şi doar în aparenţă lumea mea apune!…

Timpul ce va urma va fi doar o încercare prin care trece omenirea!

Nu-i pot sili pe cei care vor să treacă de partea ta Dapix, numai ca să supravieţuiască iernii!… Dar îi păstrez pe cei care vor rămâne cu mine, să ducem mai departe spiritul de sacrificiu, spiritul liber al păgânilor!

Din această confruntare se va naşte viitorul!…

Îţi mulţumesc, Chronos, pentru înţelepciunea ta, pentru această confruntare, pentru că tu vezi viitorul!…

Dapix spuse:

— Nu mai e mult până se iveşte Steaua Câinelui!

Apoi se va ivi soarele şi va lumina şi tribul şi peştera… Soarele dă viaţă tuturor oamenilor de pe pământ, tuturor animalelor şi plantelor. Soarele a creat Pământul, viaţa şi moartea.

Ne ducem cu toţii în Soare, şi de acolo renaştem!

În Soare se regăsesc toţi zeii voştri şi mulţi alţi zei

launloc! Soarele îi cuprinde pe toţi, căci este fără pereche, fără moarte!

În frigul dimineţii care se simţi în grotă, Dapix mai spuse:

— Mintea omului e răvăşită de furtuni sălbatice care bat în întuneric din toate părţile…

Eu vreau să o fixez pe un singur drum, pe care să meargă multe veacuri de acum înainte, ca să o feresc de multă suferinţă!… Vreau să fixez mintea şi sufletul oamenilor pe Soare!…

Dar există şi un soare mai puternic decât cel de pe cer: acesta este spiritul omului! La acest soare se va ruga omul şi noaptea!… Mintea omului pe acest soare interior din noaptea fiinţei lui trebuie să se fixeze, la acest soare trebuie să se roage neîncetat!…

Doar aşa se va lumina întunericul din inima lui!… Doar gândul luminează bezna fiinţei!…

Gândul transformă realitatea din interiorul şi din afara omului!…

Fiecare om poartă sămânţa unui soare în fiinţa sa întunecată!

Trebuie doar să-şi fixeze mintea asupra acestei seminţe, să mediteze neîncetat asupra ei ca să răsară şi să strălucească…

Gândul va lumina drumul omului!…

Şi vor fi atât de multe poteci luminate de stele, încât întreg tribul va fi luminat în noaptea timpului!… Chiar şi în moarte!

Căci oamenii se nasc din acest soare, care e spiritul lor, şi când pier, se întorc tot în acest şoarecare este nemuritor!… S-a sfârşit vremea zeilor muritori: acum există doar un zeu unic: gândul, spiritul fiecăruia, adevăratul Soare! Iar acest Soare e nemuritor! Căci nu soarele de pe cer ne luminează interiorul minţii noastre!…

— Această peşteră s-ar putea să fie nu amurgul păgânismului, ci matricea din care vor renaşte zorile păgânismului, peste veacuri!… mai spuse, încruntat, magicianul Şarp şi, în acea clipită trase de un mâner ştiut

numai de el, urlând înfiorător de răsună ecoul repetat al peşterii şi-al muntelui. Era un ţipăt în noapte, în noaptea acestei lumi, de parcă venea sfârşitul lumii, sau începutul unei alte lumi…

— Azaaap!… Azaap!… Azap!…

Nişa săpată în peretele lateral de calcar al sanctuarului, în care se afla sarcofagul tăinuit se deschise şi, la slaba licărire a feştilelor, se rostogoliră craniile strămbunilor consideraţi zeii muritori ai tribului…

Hârcile pe care le expunea magicianul pentru preacinstire sub ramurile fostului Mare Stejar Sacru în noaptea în care se sărbătoreau strămoşii, ţestele sacre ale lui Nyx, Chronos, Geea, Ostare, Baset, Thor, Tammuz precum şi două ticve mai mici: a lui Ulu, cel care salvase tribul de la pieire aducând ploaia, şi a unui şarpe, considerat urmaş al lui Tiamat, se revărsară cu zgomot sinistru peste ei…

Dapix şi credinciosul său războinic nu apucară să-şi revină din uluire căci, în micul sanctuar se împrăştie instantaneu praful letal al unei otrăvi secrete, care proteja relicvele sacre de cei care le-ar fi profanat.

Bostes, care se afla de pază la intrare şi care inhalase mai puţin praf otrăvitor, simţind pericolul, se repezi, îl apucă fulgerător pe Dapix de guler şi-l trase afară, după care trânti stânca de la intrare, astupându-l înăuntru pe Şarp.

Bostes se prăbuşi pe coridor. Inima i se zbătu sălbatic şi simţi că sângele i se încheagă în vene. Se târî mai departe ca să respire aer proaspăt şi-l trase şi pe Dapix mai aproape, lângă el.

Înăuntru, Şarp simţi convulsii şi contorsionări, spasme dureroase, şi pielea i se coloră în vineţiu.

Mai întâi îi înţepeniră muşchii feţei, apoi limba. Plămânii i se împietriră. Otrava îi opri respiraţia asfixiindu-l şi paralizându-l.

Şi muşchii inimii, care tremurau, deveniră rigizi. Bătăile cordului îi încetară. Şarp căzu mort peste grămada de cranii. Doar sângele i se mai scurgea din colţul gurii…

Atraşi de răcnetul de moarte, apărură deodată Ino (singura care cunoştea drumul prin galeriile întortocheate spre acest sanctuar bine ascuns) cu Azap, fiul ei, însoţiţi şi de Carp, pescarul şi de Buru, noul îmblânzitor de cai, cu făclii şi bâte... Împinseră piatra de la intrare.

Când îl văzură pe Şarp, cu ochii holbaţi, cu sânge închegat la gură şi la nas, Ino înţelese. Ţipă deznădăjduită şi-i spuse lui Azap să nu intre, că aerul e otrăvit. Chiar atunci îl auziră pe Carp care, luminând coridorul cu torţa, urlă ca din gură de şarpe arătându-l pe Bostes prăbuşit la capărtul coridorului.

Azap îl văzu pe uriaşul războinic la pământ, ţinându-l pe Dapix în braţe. Se năpusti asupra lor, gata să le sfarme ţestele. Dar n-apucă să-l zdrobească pe Bostes, deoarece o steluţă ascuţită din metal îi fulgeră beregata. Azap căzu horcăind însângerat, cu ochii holbaţi, nemaiputând să respire.

Ino căzu leşinată.

Buru, năucit, rămase o clipă nehotărât în loc, neînţelegând ce se petrece: fu îndeajuns ca să fie şi el străfulgerat de o altă roată din bronz, cu zimţi ascuţiţi, căzând şi acesta în genunchi, cu gâtul tăiat, horcăind de moarte, cu sângele ţâşnindu-i pe piept, apoi prăbuşindu-se şi el, la numai câţiva paşi în urma lui Azap.

Estimp, Carp o luase în braţe pe Ino şi fugise cu ea spre grota principală, ca să-i alerteze pe ceilalţi.

Bostes se sculă năucit, ridică trupul lui Dapix pe umăr şi plecă cu acesta prin coridoarele tăinuite.

Se lumina de ziuă când, printr-o bortă ascunsă, Bostes ieşi cu trupul preotului Dapix, călcând cu opincile de piele de mistreţ peste zăpada ce scârţâia şi sclipea tăios în soarele dimineţii, coborând coasta înspre trib.

Nimeni nu mai avusese curajul să-l urmărească pe Bostes.

În aerul curat şi rece al dimineţii de iarnă preotul Dapix îşi reveni din leşin şi începu să respire gâfâind, deşi simţea foc în piept.

Începu să expire cu putere, repetat, ca să-şi purifice

plămânii.

Apoi îi spuse lui Bostes ca, dacă mai leşină, să-l ducă la cetăţuie, iar Nenufar să-i pregătească o fiertură din coada calului şi seminţe de urzici amestecate cu miere de la albinele sălbatice.

Dapix gândea că acum, fără Şarp, va duce mai departe religia Soarelui, iar Bostes ştia că se va întoarce cu oamenii lui şi-i va nimici cu noile arme pe cei rămaşi în grotă.

Înăuntrul peşterii, lângă focul nestins, Ino bocea disperată şi-şi smulgea părul din cap, neînţelegând de ce fiecare om nu avea voie să creadă în ce zei muritori sau nemuritori dorea, fără să se ucidă unii pe alţii…

Yen, oierul, Izu, pietrarul şi ceilalţi, îngroziţi, se pregătiră să meargă spre sanctuar, dar Ino le spuse să rămână pe loc, să se pregătească de plecare, să coboare devale, în câmpia de la poalele muntelui şi să întemeieze acolo un alt trib.

Nu mai era mult până se desprimăvăra. Le rămânea o mică speranţă că, poate unul din ei sau din fiii lor încă nenăscuţi se vor întoarce cândva şi vor recuceri tribul. Izu le promise că va ciopli din nou statuile şi se vor putea ruga la vechii lor zei în libertate.

CAPITOLUL XXII-I N O

Ino, răvăşită de deznădejde, îl rugă în taină pe Carp, care-i era devotat, s-o urmeze…

Porniră amândoi pe coridoarele întortocheate cu o torţă aprinsă, din nou spre sanctuarul secret.

Acolo Carp împinse într-o parte piatra de la intrare şi, la porunca lui Ino, târî cadavrul cu gâtlejul tăiat de steluţa de bronz, al lui Azap, înăuntru, alături de trupul neînsufleţit al magicianului, printre craniile înaintaşilor lor, dispăruţi odată cu întreaga lor lume pe care o călăuziseră de-a lungul vremurilor…

Ino îi mai porunci lui Carp să care trupul neînsufleţit al îmblânzitorului de cai, Buru, în grota principală, şi să oficieze el însuşi un ultim ritual: să-l ardă drept ofrandă învelit în scoarţă de stejar, în cuptorul de pământ ars, în

care fuseseră sacrificaţi şi incineraţi strămoşii din peşteră, înainte ca ei să se fi mutat în trib: şi să facă un troc cu zeii lor, să ceară în schimb zeilor ciopliţi, incizaţi ori pictaţi pe pereţii grotelor

— Geea, Ostare, Mithra, Tiamat Tammuz, Nyx, Thor să-i ocrotească pentru a scoborî cu bine din munte şi a întemeia un trib nou, devale, pentru a continua, cu câţi mai rămăseseră dintre ei, credinţa în vechii lor zei muritori!…

Apoi Ino, plângând în tăcere, îl binecuvântă pe Carp, făcându-i semnul stelei cu cinci colţuri deasupra creştetului, şi-i porunci slujitorului ei credincios să o îngroape de vie în sanctuar, să aşeze pentru totdeauna bucata de stâncă acolo, şi apoi să îngrămădească alte şi alte pietre, astfel încât să nu mai existe acest coridor ce ducea la sanctuarul ascuns, astfel ca nimeni, niciodată să nu-l mai poată descoperi de-a lungul veacurilor ce vor mai urma…

Îno intră singură în sanctuarul secret al strămoşilor ei, alături de trupurile fără viaţă ale fiului şi bărbatului ei.

Ultimul magician al tribului artacilor se afla în lumea străbunilor!

Ino simţi că viaţa ei se sfârşeşte aici. Toţi copiii ei plecaseră în lumea subpământeană: Ulu sacrificat pentru aducerea ploii, Naumi şi Azap ucişi în luptă de Bostes pentru instaurarea noului zeu unic, nemuritor, Soarele. Iar acum, soţul ei, Şarp, plecase de bunăvoie la străbuni, pentru că pierduse lupta şi nu mai avea speranţă în viitor.

Aerul dinăuntrul sanctuarului i-ar mai fi ajuns poate o zi lui Ino dar, dacă îşi dorea sfârşitul mai repede îi era de ajuns să inhaleze praful otrăvitor din tigva lui Ulu, pe care o ţinea în braţe, în pâlpâirea slabă a opaiţelor…

Nisipul din toate clepsidrele se sfârşise!

Ar fi putut să le întoarcă, să picure din nou firele de nisip, dar i se păru fără rost.

I se păru că ar fi inutil să mai vadă Soarele ori Luna răsărind încă o dată, de vreme ce lumea ei apusese!…

Inima i se scursese de viaţă precum nisipul din clepsidrele de pe jos!

Privi chipul lui Şarp cu sânge închegat la gură şi cu ochii lui mari, larg deschişi, adânci, având culoarea florilor de viorele, acum ofilite şi începu să-şi aducă aminte momentele cele mai fericite din viaţa lor!…

Prima amintire fusese o noapte cu lună în care îl cunoscuse prima dată ca bărbat pe Şarp (pe atunci era tânăr şi se numea Utu!…)

Era o noapte sacră, cu arborii înfloriţi în luna a cincea, a lui Mithra. Arbuştii de păducel erau bătuţi de flori, parcă purtând o maramă apretată, aromitoare, care tremura în adierea uşoară a unui vânticel noptatic.

Ino şi Şarp, tineri, erau într-un luminiş de lângă ghiolul numit Lac. Frasinii aveau rădăcinile în apă. De-a lungul malului era spuma, ca un cordon de apatită, fosforescent, ce scăpăra şi încingea întregul ghiol. Jumătate din luciul apei era alb de petalele de flori de păducel scuturate.

Iar mai departe, în oglinda ghiolului, licărea cerul aprins de jadul Lunii şi frunzele verzui-galbene tremurânde, se vedeau în adâncuri clipocind neliniştite.

Pe maluri străjuiau stejarii seculari, precum nişte uriaşi cu braţele puternice şi groase, ca nişte balauri înnodaţi care, mai întâi scoborau înspre pământ de greutate, după care crengile mai uşoare îşi ridicau capetele cu limbile de foc şfichiuind în vânt, urcându-se înspre astrul nopţii. În vârful rămurelelor fragede, frunzuliţele noi erau roşii-aprinse de focul lunar… La subsuorile marilor crengi ale stejarilor se vedeau tumorile vâsculuі parazit, veşnic verde în toate anotimpurile, chiar şi pe arborii uscaţi… Nu departe se înălţa spre stele stânca în care sălăşluia Peştera Bourilor, în care locuiseră strămoşii în trecut…

În acele vremuri mai dăinuiau obiceiuri care acum au fost abolite… Tinerii se adunau în toate nopţile cu lună plină, după afinităţi. Se dezbrăcau. Şi bărbaţii introduceau cuţitele de piatră în cornul de bour plin cu vinul dragostei, pe care fetele îl ţineau cu amândouă mâinile… Apoi sorbeau împreună băutura cu fructe uscate, tocate şi

amestecate cu seminţe de cânepă.

Atunci Sufletul Lunii pătrundea sălbatic în trupul fetelor şi le poseda. Căci există un suflet al Lunii, al stelelor, al copacilor, al Lacului, al stâncilor, al peşterii, al tuturor animalelor de zi sau de noapte şi chiar al pietrelor de pe jos pe care călcau…

Atunci duhul zeiţei Baset cu cap de pisică şi trup de femeie însărcinată bântuia şi cutreiera trupurile fetelor… Frumoasele căpătau în acele nopţi suflete de feline: alergau şi se tăvăleau prin iarbă, ţipând, hârjonindu-se cu bărbaţii… Apoi cădeau în transă, aiurau, tremurau şi vorbeau în delir, prorocind în acele nopţi viitorul dintre ele şi bărbatul de lângă ele…

În acea noapte, Utu cel tânăr practica ritualul sacru al celor cinci sărutări, patronat de zeiţa Baset…

Iar Utu vorbea frumos, avea cuvinte vrăjite, şi asta a cucerit-o pe Ino de la început!… Iar cuvintele lui magice au fost întreaga viaţă o încântare pentru viitoarea preoteasă a templului!…

Ino privi la crâmpeiul de crepuscul al feştilelor, capul cu gura deschisă, cu sânge negru închegat pe buzele şi pe nările lui Şarp. Ochii lui holbaţi, de culoarea viorelelor sub lună, acum erau deschişi spre lumea umbrelor.

Iar ea îşi aminti vorbele lui din prima lor noapte

— Ca mărgăritarele de rouă care-i fermecaseră întreaga viaţă… Şi Ino retrăi noaptea în care ei se contopiseră prima oară cu sufletul pământului, al pădurii, al Lacului, cu sufletele întregului Univers împodobit cu stele!…

Utu cel tânăr de atunci începu ritualul, sărutându-i mai întâi picioarele de la glezne în jos:

— Sacre sunt picioarele tale care te-au adus aici în această noapte… Au şters distanţa dintre mine şi tine, dintre lumea strămoşilor din care ai venit când te-ai născut şi lumea noastră, picioarele tale au adus cerul aici, pe pământ, în iarbă, căci picioarela tale care sprijină bolta cerească, au coborât-o aici, pe iarbă!…

Picioarele tale au venit de departe, din lumea

nenăscută până aici, la mine!

Picioarele tale au umblat pe soare şi pe lună, nenumărate zile şi nopţi şi ani, până au ajuns la mine!…

Sărut picioarele tale sacre care părăsesc lumea părinţilor tăi şi care te-au adus la mine în această noapte!

Sărut picioarele sacre care nu lasă urme numai pe pământ, ci şi urme lunare purtând strălucirea zeiţei Baset prin sufletul meu!…

Sărut picioarele tale sacre care te-au călăuzit spre clipa de fericire pe care numai zeii muritori o simt!…

Picioarele tale pure pe care eu le spăl cu rouă, cu lacrimi de bucurie şi cu sărutări, care mi-au adus atât de aproape ochii zeiţei Baset ce mă privesc prin strălucirea ochilor tăi!…

Şi Sufletul Pădurii de stejar fremătase atunci, străbătut de frisoane, sub enigma lunii care îi dezmierda pe toţi cu firele ei scânteietoare de jad, precum o mâţă ce toarce şi se răsfaţă în iarbă!…

Şi Şarp continuase în noapte ritualul celor cinci sărutări:

— Acum, Ino, îţi sărut genunchii mândri, care nu se îndoiesc şi nu îngenunchează nici pe piatra sanctuarului, ci doar în faţa bărbatului pe care zeiţa Baset ţi-l trimite ca să-ţi răsădească sămânţa sacră a vieţii în trup… Sărut genunchii tăi semeţi, trufaşi şi neînduplecaţi care se fac ascultători precum nişte lupi domesticiti şi credeincioşi, decât în faţa bărbatului pe care ţi-l trimite zeiţa

Baset ca să-ţi răsădească sămânţa sacră a vieţii în glia trupului…

Şarp a continuat ritualul:

— Acum, Ino, îţi sărut Floarea Cerului, această mică grotă sacră prin care omului îi este dat să trăiască clipe din viaţa zeilor muritori!… Îţi sărut uterul, sanctuarul regenerării vieţii şi al renaşterii spiritului pe pământ, matricea în care încolţesc seminţele vieţii, vatra nestinsă în care spiritul nenăscut aşteaptă să renască, portalul prin care trec toţi oamenii înspre viaţă, locul de unde răsar soarele şi luna prin spiritul şi prin ochii celui care se naşte,

izvorul minunat de noi şi noi vieţi pe acest minunat pământ, îţi sărut trecătoarea sacra prin care spiritele se reîntrupează şi se reîntorc în lume, fără de care n-ar exista niciun om şi nici stele pe care să le privească cineva!…

Sărut cel mai pur şi mai sacru dintre leagănele vieţii! …

orizontul de unde răsar mai întâi razele fiecărei fiinţe în dimineaţa vieţii!…

Şi Şarp sorbi şi se îmbătă şi femeia tremură în delir, ţipând posedată în acea noapte de Duhul Mâţei Lunatice…

Iar Şarp i-a dăruit lui Ino cea de-a patra sărutare a ritualului, spunând:

— Sub lumina orbitoare a ochilor Mâţei Sacre Lunare îţi sărut sânii care vor alăpta făpturile încă nenăscute: două izvoare sacre şi pure care întreţin viaţa pe pământ!…

Soarele şi stelele sug la sânii Mumei Geea ca să se înalţe şi să strălucească în tării, şi rădăcinile stejarilor sug laptele matern al Geei care hrăneşte toate vieţile!

Sărut sânii tăi ca două coarne de bour întoarse spre cer care se vor umple cu laptele sacru din care pruncul nenăscut îşi va sorbi hrana ce îi va întreţine viaţa!…

Şi Şarp a continuat ritualul spunând:

— Sub Luna lui Baset îţi sărut gura sacră cu care rosteşti descântece de dragoste şi cu care proroceşti în delir viitorul, tremurând ca foaia de stejar în aiurarea vântului noptatic… Îţi sărut gura sacră cu care profeţeşti cuvinte vii, înălţătoare şi strălucitoare precum constelaţiile, ori cuvinte ucigaşe şi întunecate precum abisul lumii subpământene, gura prin care cuvintele tale precum un mănunchi de flori de leac alină durerile inimii mele!…

gura sacră cu care creezi şi înviezi lumi noi, numai cu un singur cuvânt pe care-l rosteşti, ori gura cu care poţi cutremura şi nărui lumi, doar cu un cuvânt al tău!…

şi gura din care îţi răsare soarele şi luna sub formă de cuvinte, gura prin care sufletul îţi iese în ultima clipită pe pământ pentru a se reîntoarce în tribul artacilor când viaţa ta va reînflori ca mugurii ce se deschid în neant!…

Rememorând acea noapte, Ino îşi aminti de

Utu cel tânăr, care, atunci îşi strecurase şarpele de foc în foalele ei, forţând intrarea, lărgind mica peşteră sacră, tăinuită cu grijă. Şi şarpele muşcase în repetate ori din trupul ei tânăr ce se zvârcolea şi în care se răspândea dulcele venin al unei noi vieţi…

Şi atunci, în acea noapte magică, în care ea se zvârcolea sub muşcăturile şarpelui vieţii care-i scuipase sămânţa unei noi vieţi în pântec, ea îi profeţise în delir următoarea prevestire lui Utu cel tânăr:

— Sufletul exterior al magicianul de atunci în viaţă.

„Mithra” (cel care venise de departe şi care-şi preluase singur numele de Mithra, încetăţenind aici cultul zeului care învinsese taurul negru al beznei), se află ascuns într-un şarpe din Peştera Bourilor, urmaş al şarpelui începuturilor, Tiamat.

Această gadină îi înspăimântase atât de tare pe oamenii din acele vremuri, încât cei care încă mai trăiau în peşteră atunci, se transmutaseră de frică, în trib.

Această profeţie făcută în stare de frenezie, în acea noapte, posedată de Sufletul zeiţei Baset, îl ajutase pe

Utu cel tânăr de atunci să ajungă următorul magician al tribului…

Utu pândise îndelung şarpele din Peştera Bourilor şi, într-o bună zi, aşa cum Igu îi aruncase în faţa colibei lui Bostes lupul cel sur în care se presupunea că se află ascuns sufletul războinicului, tot astfel şi Utu îi cărase pe umăr şarpele mort, lui „Mithra”, care atunci se îmbolnăvise de moarte. Magicianul de atunci părăsise Templul cu familia, îşi ridicase o colibă din piatră şi oase în trib şi se mutase printre oamenii obişnuiţi. Acesta murise, nu după mult timp, cuprins de convulsii, sângerând pe gură şi pe nas. Craniul lui fusese păstrat pentru preacinstirea strămoşilor, în nişa din acest sanctuar tăinuit al peşterii.

Pe vremea aceea se mutaseră Utu cu Ino în Templu, şi el devenise noul magician.

Spre preacinstirea Şarpelui din peşteră, urmaş al lui

Tiamat, datorită căruia ajunsese magician, Utu depusese craniul acestui ţarpe prinţe cele ale marilor înaintaşi ai tribului, în sanctuarul tăinuit. După care îl pusese pe Izu, mai întâi să cioplească şarpele de lemn cu solzii vopsiţi în verde, cu ochii hipnotici din apatită, din faţa Templului.

Apoi, în semn de preţuire şi de respect, îşi schimbase el însuşi numele din Utu în Şarp!

Mai mult decât atât, pentru a împăca spiritual şarpelui răpus, noul magician, Şarp, îi poruncise lui Izu să cioplească şi să şlefuiască în întregime din apatit fosforescent un idol, care să strălucească în noapte ca şi când ar fi viu. Când lumina cădea asupra lui, în anumite momente din zi ori din noapte, această statuie părea că se mişcă, părea însuşi şarpele începuturilor, Tiamat!… O adevărată frumuseţe, la care Izu muncise ani în şir, în secret, în sanctuarul subteran al Templului…

La sfârşit, Tiamat părea că e viu: solzii îi şerpuiau când o pală de lumină din gura de aerisire cădea peste el, înspăimântând de moarte pe oricine îl privea!

Acolo, în acea statuie magică îşi transferase noul magician propriul său suflet, printr-un ritual numai de el cunoscut, fără să ştie nimeni, în afară de Ino!…

Magicianul Şarp nu putea fi ucis, căci sufletul său se afla bine ascuns în statuia secretă din subteranul templului său.

Acolo se aflau păzite de Tiamat şi sufletele celor din trib, transferate în pietrele lunguleţe…

Când Dapix poruncise, fără să ştie, să fie sfărmată statuia lui Tiamat, atunci fusese sfărmată viaţa lui Şarp-a lui Utu de pe vremuri!… Iar când Dapix împărţise fiecăruia pietrele lunguleţe, Şarp pierduse puterea totală asupra oamenilor din trib…

De aceea respirase aerul otrăvitor acum, gândi Ino!… Ştia de atunci că pierduse totul…

Ino gândi că toţi ai ei se mutaseră în lumea subpământeană.

Ea se feri să-şi mai reamintească momentele sacrificării lui Ulu, morţii şi arderii trupului lui Naumi, ori

oprirea răsuflării acum a lui Azap cu o steluţă din metal – dureri care se adânciseră şi mai rău prin dispariţia lui Şarp, care plecase singur în lumea străbunilor. Ea îşi amintise doar momentele fermecate din această viaţă, ca să mai poată supravieţui puţin, înconjurată de atâta moarte…

Întreaga lor lume, de când strămoşii ieşiseră din peşteră şi întemeiaseră tribul şi până acum, pierise ca fumul ce se va ridica din trupul neînsufleţit al îmblânzitorului de cai, Buru, prin spărtura din tavanul peşterii… Doar fumul rămăsese din tot trecutul tribului lor, căci, acum, cei care-l urmau pe Dapix alcătuiau o altă lume în care răsărea un alt Soare!…

Ceaţa de jad a lunii lor nu se va mai cerne niciodată peste lume!…

Câte amintiri mai rămăseseră în aceste cranii din jurul ei?!…

Năluca vieţii a atins de demult cu aripile-i amăgitoare aceste căpăţâni!…

Ino mângâie ticva lui Ulu. Îşi aduse aminte cum oamenii smulseseră carnea, oasele, pielea băiatului de sacrificiu pentru a fi îngropate bucăţică cu bucăţică sub brazde, ca să fie roditoare şi ca să se adune norii cenuşii de ploaie, cum adunaseră sângele sacru al copilului în ulcele de lut ca să spele cu acesta seminţele care trebuiau semănate… Fusese o mare cinste pentru Şarp şi pentru întreg tribul, doar pentru ea fusese o durere răscolitoare, covârşitoare care-i secătuise inima!

Doar această mică tigvă fusese oprită de tatăl lui, pentru a fi pusă în nişa cu căpăţânile marilor înaintaşi şi preacinstită de ziua strămoşilor…

Poate că lumea aceasta a lor nu fusese dintre cele mai bune pe acest minunat şi sacru pământ, în care viaţa, aşa de frumoasă, trebuia apărată, păstrată, ci nu sacrificată… Poate că preotul Dapix avea dreptate…

Feştilele se stinseră şi fumegară…

În bezna ce se lăsă în micul sanctuar, lui Ino i se păru că vede două luminiţe de culoarea viorelelor care vin

înspre ea din lumea subpământeană… Curând apăru, ca pe vremuri, capul tânărului Utu, cu părul lui inelat, de culoarea topazului galben-lăptos…

Era la fel ca în noaptea ritualului celor cinci sărutări! Singura diferenţă fu că atunci era lună plină de jad, iar acum o lună neagră. Utu cel tânăr o luă în braţe, iar ea fu fericită că el o purta înspre lumea subpământeană călăuzită de singura lumină care-i mai rămăsese în noaptea fiinţei ei: cea a ochilor lui de culoarea viorelelor!…

Alinată, răsfăţată de acea lumină mângâietoare din privirea lui Utu, ea trecu hotarul acestei lumi, plină de încredere, spre locul unde sălăşluiau strămoşii lor, unde avea să-i întâlnească pe Ulu, Naumi, Azap şi pe toţi cei din tribul artacilor, şi pe toţi zeii lor muritori care se adunaseră acolo, într-un trecut ireversibil, după apusul lumii lor, în care gustaseră cu toţii miracolul şi frumuseţea vieţii, pe această primitoare şi minunată planetă…

S F R ŞI T

RECUNOŞTINŢĂ

Aduc mulţumiri celor pe care „i-am hărţuit cordial” (expresia lui Vasile Andru) şi care m-au ajutat în scrierea acestui roman:

AXENIA HOGEA, care mi-a corectat toate cele unsprezece cărţi ale mele, fără a avea altă răsplată decât faptul că „îndrumătorii ei spirituali de dincolo de viaţă înseamnă cu atenţie în karma ei aceste fapte bune!…”

LEONARD GAVRILIU, care s-a străduit să depisteze „perlele” din roman, înainte de a fi publicate. În „Observaţii IV” scrie: „La pag. 160:

„Spectacolul plăcea, fascina şi înfiora mulţimea care răcnea de plăcere, ca într-o colectivă!” la care Leonard Gavriliu comentează: „O fi fost ea comună primitivă, dar parcă nu merge o comparaţie ceapistă!…”

VASILE ANDRU, care mi-a semnalat, în roman, inadvertenţe sau „gafe culturale”; un exemplu: mi-a semnalat că zeul Mithra, prezent în roman, nu a existat la geto-dacii preistorici din Carpaţi. M-a ajutat „s-o dreg” sugerând să scriu încă din primele rânduri că „un oştean

getic, mesager la Cresiphon, a fost iniţiat acolo în cultul lui Mithra şi, la întoarcere în spaţiul Carpatic, introduce aici, episodic, acest ceremonial”…

BEDROS KESISIAN, cu al său frumos site, căruia-i ceream unele informaţii despre păgânismul vechi, de mult apus. Domnia sa îmi răspundea totdeauna prompt, documentat, menţionând şi sursele; este cel care a concepurt şi coperta; şi ne zice că speră să găsească un regizor din Franţa să facă film după acest roman…

NICULAIE DENSUŞIANU, în a cărui DACIE

PREISTORICĂ se regăsesc aproape toţii zeii descrişi în roman.

SIR JAMES GEORGE FRAZER a cărui carte.

„Creanga de aur” mi-a inspirat această poveste (câţi autori şi câte cărţi o fi inspirat „The Golden Bough” până azi?…)

ION DOLDUREA, un adevărat „mecena”, care finanţează multe activităţi culturale, sfinţind locul în care trăieşte, şi care pe mine mă sponsorizează numai pentru faptul că fac parte din „tribul” său de Romanaţi!…

Ca o curiozitate, acest om de o distinsă cultură şi de o omenie rară, este născut pe 15 ianuarie, de ziua poetului nostru naţional…

Paul SÂRBU

PAUL SÂRBU-ITINERAR BIOBIBLIOGRAFIC

Născut la 25 iunie 1957 în oraşul Caracal, dar trăitor de aproape patru decenii într-unul dintre cele mai izolate cătune din Delta Dunării şi din România, Letea, unde lucrează ca învăţător… Şi-a şcolit odraslele care, chiar dacă nu vor evada prin lume, vor descoperi Delta eternă numai prin cărţile tatălui: citind Povestiri din Delta Dunării, scrise cu asprime şi cu adâncimi demne, pe alocuri, de un Vasile Voiculescu.”-Vasile Andru.

Cărţi publicate:

— „Poeme”, Ed. Macarie, 1994 – cu o prefaţa de Cezar Ivănescu

— „Poeme alese”, Ed. Macarie, 1996, prefaţa de Gheorghe Tomozei

— Povestiri din Delta Dunării”, Ed. Eminescu, 1997, texte pe coperta a IV a de Mircea Sântimbreanu şi Fănuş Neagu

— Moartea în Delta” (povestiri), Ed. Ex Ponto, 2002 (prefaţă de Ovidiu Dunăreanu)

— Samka” (roman), Ed. Criterion Publishing, U S A, 2003, text pentru coperta a IV a de Constantin Novac – „Dincolo de lume” (roman), Ed. Ex Ponto, 2008

— Cu prefaţă de Nicolae-Paul Mihail.

— 101 poeme, Ed. Biodova, 2011

— Noaptea cailor sălbatici (povestiri), Ed. Ex Ponto. 2013

— Vremea chiropterelor, roman, cu o prefaţă de Vasile Andru, Ed. Ex Ponto

— Raze postume, poeme, cu o prefaţă de Nicolae Rotund, Ed. Ex Ponto, 2014

— POEME –, Editura TIPOMOLDOVA, colecţia OPERA OMNIA, Poezie contemporană, 2014

— NOAPTEA CAILOR SĂLBATICI, Editura ŢI-POMOLDOVA, colecţia OPERA OMNIA, Proza scurtă contemporană, 2014

— SAMKA, DINCOLO DE LUME, VREMEA CHI-ROPTERELOR, Editura TIPOMOLDOVA, colecţia OPERA OMNIA, Romanul de azi, 2014

Membru al Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Dobrogea, din 1999 (fiind recomandat de Fănuş Neagu, Mircea Sântimbreanu şi Nicolae-Paul Mihail)

Câteva dintre premiile obţinute:

— Premiul Festivalulu şi al Ministerului Culturiila Festivalul „Lucian Blaga”, Sebeş, Lancrăm, 1994

— Premiul pentru proză al Salonului Naţional de carte „Ovidius”, 2002;

— Premiul Filialei „Dobrogea” a Uniunii Scriitorilor pentru proză pe anul 2002

— Premiul Asociaţiei Internaţionale a Scriitorilor şi Oamenilor de Artă Români „Liter-ArtXXI” pe anii ’2002 – 2003

— Premiul pentru poezie pe anul 2011, acordat de

Uniunea Scriitorilor din România, Filiala Dobrogea pentru volumul «101 poeme», Editura Biodova, 2011

Inclus în diferite antologii de poezie şi proză, dar şi în diţionare ale personalităţilor sau ale scriitorilor

CUPRINS

CAPITOLUL I-PURIFICAREA PRIN FOC / 5
CAPITOLUL II-STÂLPUL DE FOC / 26
CAPITOLUL III – UMBRA / 43
CAPITOLUL IV-CORNUL ABUNDENŢEI/ 52
CAPITOLUL V-MOMÂIA / 68
CAPITOLUL VI – L U P U L S U R / 80
CAPITOLUL VII
— UN MIRACOL / 97
CAPITOLUL VIII-NAŞTEREA SOARELUI / 110
CAPITOLUL IX-SĂRBĂTOAREA PĂMÂNTULUI, MUMA GEEA / 127
CAPITOLUL X-O S T A R E / 140
CAPITOLUL XI-NAŞTEREA ADEI / 155
CAPITOLUL XIII-S E C E T A / 170
Şarpele de foc / 170 Câinii / 174
Broaştele şi şerpii de apă / 178 Înmormântarea Soarelui / 184
CAPITOLUL XIV-SACRIFICAREA LUI ULU / 190
CAPITOLUL XV-SĂRBĂTOAREA MORŢILOR / 199
CAPITOLUL XVI-VA MURI SOARELE!... / 209
CAPITOLUL XVII-ZIUA FATALA / 217
CAPITOLUL XVIII-LUPTA / 232
CAPITOLUL XIX-PEŞTERA / 254
CAPITOLUL XX-STRIGOIUL / 269
CAPITOLUL XXI-SABATUL CHRONOS / 281
CAPITOLUL XXII-I N O / 303
RECUNOŞTINŢĂ / 315
PAUL SÂRBU-ITINERAR BIOBIBLIOGRAFIC / 317

Coperta a fost concepută de Bedros Kesisian Tehnoredactor: Dan Ichimescu

Bun de tipar: august 2015. Apărut: 2015

Editura Tracus Arte, str. Sava Henţia nr. 2, sector 1, Bucureşti. E-mail: officeedituratracusarte.ro,

vânzăriedituratracusarte.ro Tel/fax: 021.223.41.11.
Tiparul executat de S.C. World Mediagraph Bucureşti
Contravaloarea timbrului literar se depune în contul Uniunii Scriitorilor din România